

Đại Hiệp Thỉnh Bảo Trọng

Contents

Đại Hiệp Thỉnh Bảo Trọng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52

Đại Hiệp Thỉnh Bảo Trọng

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Đại hiệp thỉnh bảo trọng của tác giả Trầm Lượng trên website đọc truyện online

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-hiep-thinh-bao-trong>

1. Chương 1

Nước chảy róc rách, ve kêu chim hót, dưới chân Vụ Tuyết Cốc, dòng suối vốn trong suốt thấy đáy hiện bay tới mùi máu tươi nhẹ nhẹ, khiến nữ tử trẻ tuổi ngồi bên bờ suối không khỏi ngược mắt nhìn về hướng mùi máu tươi bay tới, khi trong mắt hiện lên thân ảnh một người đang ngồi xổm bên dòng suối cách đó không xa, tẩy trừ vết máu trên người, nàng không tự giác thẫn thờ dài, “Ai..... Phiền toái tới cửa!”

Bên bờ suối, nam nhân như thể cảm nhận được ánh nhìn của nữ tử, ngẩng đầu hướng về phía nàng nở nụ cười sáng lạn, dương dương tự đắc vẫy tay chào hỏi

“Ngượng ngùng, ta lại đến quấy rầy!” Nàng nghĩ, người là không thể loạn cứ, ‘một bước sai, ngàn thu ôm hận’ – đây hẳn cách hình dung tốt nhất của nàng lúc này đi!

“Nhất định phải ăn hoa này sao? Mấy ngày nay ta đều ăn đến mức mặt cũng có màu hoa, chẳng lẽ không thể thay đổi khẩu vị một hai bữa, đổi thành ăn Tử Tham Quả đi?” Nằm nghiêng trên giường, nam nhân mặt đầy râu ria, chỉ lộ ra một đôi mắt đen sáng như sao, bất bình kháng nghị, giờ phút này sắc mặt đau khổ đến sắp khóc ra nước mắt.

Ngay cả nhìn cũng không thém liếc hẳn một cái, mâm đựng đầy những bông hoa tươi trắng noãn, kiều diễm ướt át trực tiếp đưa đến trước mặt nam nhân, một cô nương trẻ da thịt trắng nõn, tướng mạo bình thường, chỉ có đôi mắt đen là đặc biệt, ánh lên vẻ thanh linh thần kỳ. Dịch Vô Tình lấy giọng nói bình tĩnh, không gợn sóng, thản nhiên mở miệng

“Người nếu muốn khí huyết nghịch chuyển, kinh mạch bạo liệt mà chết, vậy thì cứ ăn Tử Tham Quả đi!” Nếu hẳn muốn tự tìm tử lộ, nàng sẽ không ngăn cản.

“Ách.....” Một trận lặng im, nam nhân mặt đầy râu ria dẩu đi diện mạo thật. Nhiễm Phong Đình xấu hổ sờ sờ mũi, cười gượng mấy tiếng, lập tức gió chiều nào che chiều ấy, thay đổi tâm ý, vỗ tay hoan nghênh nịnh hót, “Hoa này rất được! Ta rất thích ăn hoa này, tư vị cực kỳ mi!” Dứt lời, vội vàng lấy vài đóa tươi mới hái nhét vào miệng, lấy hành động chứng thật.

Đạm dò xét một cái, Dịch Vô Tình tính tình lãnh đạm, lòng hiếu kỳ vốn không nhiều lắm, nên cái gì cũng không hỏi nhiều, chỉ lẳng lẳng cất vãi, giúp đỡ được cho vết thương do kiếm trước ngực.

Hai người sở dĩ quen biết, cũng là vì ba năm trước, hẳn bị thương rơi xuống đáy cốc được nàng cứu, hơn nữa kể từ đó, cứ cách hai ba tháng hẳn sẽ mang theo thương thế khi nặng khi nhẹ đến đáy cốc “Thăm” nàng. Đối với đoạn nghiệt duyên này, nàng không khỏi thất đau đầu vô cùng.

Ai..... Chẳng lẽ một lần cứu người, từ nay về sau sẽ phải phụ trách cả đời sao?

Một bên cắn hoa, một bên vụng trộm nhìn nét mặt không chút thay đổi của nàng, nhưng động tác tay lại cực kỳ nhẹ nhàng giúp mình đỡ được, Nhiễm Phong Đình có thể cảm nhận được dưới vẻ lãnh đạm của nàng là cẩn thận ôn nhu, tâm lập tức ấm áp, khuôn mặt vốn sang sảng đột nhiên liếm đi tươi cười, đôi mắt đen thâm thúy sụp xuống, thần sắc mỗi một vạn phần, chậm rãi mở miệng

“Vô Tình, ta mệt mỏi quá.....” Cái trán buông xuống, khế tựa vào bờ vai nhỏ nhắn, tuy hẳn trong lòng biết thế này thật không đúng, lại vẫn như cũ ti tiện khát vọng có thể hấp thu sự an ủi ấm áp, lặng lẽ trên người nàng.

Tùy ý hẳn dựa vào mình, Dịch Vô Tình không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng giúp hẳn bôi thuốc, băng gạc cột xong mới đỡ hẳn nằm xuống, tay xoa nhẹ mi mắt của hẳn, thản nhiên nói: “Người mệt mỏi, ngủ đi! Đừng nghĩ nhiều, hảo hảo ngủ đi.....”

Cảm nhận được cảm giác lành lạnh từ lòng bàn tay non mềm, sự ôn nhu ẩn dưới giọng nói lạnh nhạt, Nhiễm Phong Đình mệt mỏi nhắm mắt lại, khóe miệng lại mở ra một chút cảm động cười yếu ớt.....

Ngủ đi! Hẳn nghĩ, hẳn thực sự cần hảo hảo ngủ một giấc.

Mấy ngày sau

“Người thực không theo ta ra bên ngoài nhìn xem?” Quen biết nhau ba năm, mỗi lần đến “thăm” nàng, trước khi ly khai hẳn đều hỏi vấn đề này. Nhiễm Phong Đình nay đã khôi phục thần khí thanh sáng cùng sáng lạn cười vốn có, giống nhau mỗi một cùng ẩm đậm nhiều ngày trước chưa từng tồn tại.

Lắc đầu, Dịch Vô Tình đồng dạng cho đáp án như cũ.

Sớm biết nàng sẽ không chịu xuất cốc, Nhiễm Phong Đình cũng không thất vọng, chính là cười yêu cầu, “Về sau hồi âm có thể không cần ngắn gọn như vậy được không?”

Nhìn hẳn, Dịch Vô Tình lại bắt đầu đau đầu, cảm thấy người đứng là không thể loạn cứ.

Ai..... Vốn tưởng rằng ba năm trước, sau khi hấn được sẽ khi rời đi, hai người chính là bình thủy tương phùng, không bao giờ gặp lại. Ai ngờ hai tháng sau, nam nhân này lại xuất hiện trước mắt nàng, hơn nữa mang đến hai con chim bồ câu đưa tin, nói cái gì không yên lòng nàng lẻ loi một mình sống trong u cốc, về sau muốn viết thư liên lạc, để hấn biết nàng có khỏe mạnh hay không.

Đương nhiên, nàng là không đem mấy lời không hiểu là gì này để ở trong lòng, sau khi hấn rời đi, nàng liền đem hai con chim bồ câu đưa tin này phóng sinh, kết quả..... Không đến hai ngày, một trong hai con bồ câu đưa tin đó bay trở về, hơn nữa mang về một bức thư dài của hấn, làm cho nàng trừ bỏ không nói gì, thật sự không biết nên nói cái gì, lập tức đơn giản coi như không có chuyện gì, tiếp tục sống như bình thường.

Nhưng mười ngày sau, một con chim bồ câu đưa tin khác cũng bay trở về, mang về một phong thư vừa dài vừa ướt át, chữ chữ chua xót huyết lệ, nói cái gì gọi là đạo lý “Lễ thượng vãng lai” với “Vạn kim thư nhà”, cuối cùng ở cuối thư còn dùng màu đỏ chu sa viết ba chữ “Thỉnh hồi âm”, như chỉ sợ nàng xem không thấy.

Ai..... Nàng thực không hiểu, mình và hấn vốn không quen biết, có mắc mớ gì đến “Thư nhà” a? Nhưng nếu hấn có tâm như thế, đặc biệt dùng chu sa ghi chú “Thỉnh hồi âm” nhắc nhở mình, nàng nghĩ nàng cũng không thể không biết xấu hổ làm như không phát hiện, vì thế viết lên mặt trái trang giấy ghi ba chữ “Duyệt mạnh khỏe” vô cùng đơn giản, rồi bồ câu đưa tin mang nguyên thư trở về. Kể từ đó, mỗi phong thư của hấn, hồi phúc của nàng vĩnh viễn là “Duyệt mạnh khỏe”.

Nàng nghĩ, “Duyệt mạnh khỏe” đã là hồi âm ở mức cao nhất mà nàng nguyện ý viết.

Nhìn nàng cả buổi không trả lời, Nhiễm Phong Đình không khỏi quái kêu kháng nghị, “Người cũng không phải lão hoàng đế phê tấu chương, viết ‘Duyệt’ làm cái gì a? Lại nói, ta tần tần khổ khổ viết dài như vậy, người lại chỉ viết hai chữ ‘Mạnh khỏe’ gửi cho ta?”

“Ta không muốn người viết.” Lạnh nhạt liếc hấn một cái, Dịch Vô Tình vẫn như trước lãnh đạm.

Đơn giản năm chữ, làm râu xồm đang oa oa kháng nghị liền không nói gì được, cả buổi sau, Nhiễm Phong Đình than thở làm thỏa hiệp. “Được rồi! Người thích ‘Duyệt mạnh khỏe’ liền cứ tiếp tục hồi âm như vậy đi! Ta cũng không ép người nhất định phải giống ta thôi.....”

Vì sao mặt dày chạy theo mộng nàng suốt ba năm, hấn vẫn như cũ làm không biết mệt? Tuy nàng từng cứu mình, nhưng từ đầu đến cuối, nàng đều là thái độ “Không cầu hồi báo, mau mau rút đi”, nếu hấn thông minh thức thời chút, đã sớm một đi không trở lại, cùng nàng cực kỳ tránh xa, nhưng là..... Nhưng là hấn thực không yên lòng nàng một người sống nơi hoang dã thâm cốc.

Ai..... Đây hấn là thiên tính nhiệt tình làm chuyện tốt của hấn, nhịn không được tự tiện đem nàng nhét vào danh sách đối tượng mình quan tâm, hay là..... Hay là hấn ti bỉ muốn lợi dụng nàng làm nơi mình biểu đạt cảm xúc, tiết lộ bí mật mà bản thân không có khả năng nói ra? Có lẽ cả hai nguyên nhân này đều có đi!

Tự nói chính mình ti tiện, Nhiễm Phong Đình cười khổ, trong lòng xác định sau này mình vẫn như cũ có thể liên tục viết thư cho nàng, hai ba tháng lại đến gặp nàng một lần.

Giống như nhìn thấu tâm tư hấn trần trọc, về mặt vốn lãnh đạm của Dịch Vô Tình đột nhiên nở ra nụ cười yếu ớt như có như không, đưa một cái bình bạch ngọc cho hấn. “Vết thương trên ngực nhớ phải đắp thuốc.”

Nhìn được bình trong tay, đáy lòng hiểu rõ cô nương trước mắt này tuy rằng ngôn ngữ lãnh đạm, nhưng đối chính mình quan tâm nằm ở những cử chỉ rất nhỏ, Nhiễm Phong Đình không khỏi nở nụ cười.

“Cám ơn.” Thận trọng đem được bình bỏ vào trong lòng, hấn biết nàng tinh thông y thuật, được vật đưa ra đều có hiệu quả trị liệu kinh người.

Nhẹ giọng trả lời, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, Dịch Vô Tình nhắc nhở, “Người cần phải đi.”

“Gấp gáp đuổi ta đi như vậy? Vô tình quá a!” Ôm ngực, lộ bộ dạng bi thương khoa trương.

Người này chẳng lẽ xuất thân từ gánh hát?

Mặt không chút thay đổi nhìn nam nhân mặt đầy râu ria, thấy hấn không biết ngưng ngừng thu tay, Dịch Vô Tình thể này mới lạnh lùng ra chiêu. “Người chính là rất không đứng đắn, hèn gì cô nương người thích mới thêm đề ý đến người!”

Một phát trúng mục tiêu!

Nhiệm Phong Đình nghen đến mức nội thương nghiêm trọng, suýt nữa phun ra máu tươi đầy miện, loạn bi phần một phen trờng mắt nhìn nữ tử thần sắc thanh lãnh trước mắt.....

Ồ..... Tuyệt chiêu hảo âm hiểm, hảo hung ác, lẽ ra không nên đem bí mật nói hết cho nàng!

Ba tháng sau

Gió bắc hi huu, cỏ dại mờ mịt, cách núi nhỏ ba mươi dặm về phía tây, hai gã nam tử đang giằng co, ở không khí đang hết sức căng thẳng, một tiếng quát chợt bạo khởi

“Họ Quân, nhất quyết thắng bại đi!” Cầm trong tay thanh diêm đao, chỉ chỉ nam tử đang đứng giằng co, Nhiệm Phong Đình kêu gào khiêu chiến.

Nhưng mặc hấn kêu gào rầm rĩ, gã nam tử dáng người thon dài, bộ mặt tuấn tú, mày kiếm nhập tẩn, ánh mắt như điện, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng kia lại ngay cả kiếm cũng không giơ lên, lộ ra thần sắc ‘mặc kệ người’.

“Đừng nghĩ vớ vẩn, tìm người khác đi! Ta chán ghét ngươi cứ hai ba ngày lại đến tìm ta gây phiền toái.” U nhiên tiếng nói thanh thanh lãnh lãnh, Quân Mặc Khiếu không nghĩ phải động thủ với hấn.

Nói thật, hấn không hiểu mình có chỗ nào để bị tên râu xồm nhìn trúng? Tuy hai người bọn họ bị đám giang hồ nhiều chuyện phong là “Đao kiếm song tuyệt”, ý chỉ hai người về đao kiếm tạo nghệ là không người có thể sánh bằng, nhưng điều không có nghĩa là đao và kiếm nhất định phải xem không vừa mắt nhau, thế nào cũng phải phân ra cao thấp mới được.

Khổ nỗi tên râu xồm này không biết là trúng tà gì, mấy năm nay, cứ hai ba ngày lại đến tìm hấn ganh đua cao thấp, tử triền lạn đánh buộc hấn phải ra tay, khiến cho hấn phiền nổi tiếp phiền.

“Không được!” Người ta không chịu đánh, Nhiệm Phong Đình không chịu đáp ứng, lớn tiếng hét: “Hôm nay chúng ta không thể không phân ra cao thấp!” Vừa rống, thanh diêm đao trên tay vừa vung ra thành một vòng lãnh đao ảnh, rất có “Bá vương cứng rắn thượng đao” trạng thái.

Nghe vậy, Quân Mặc Khiếu kỳ quái hỏi: “Chúng ta có cừ oán?” Dựa vào số lần mấy năm nay con lừa ngoan cổ này đến mình liều mạng, hấn hoài nghi mình có phải không cẩn thận giết lão cha nhà người ta mà không biết hay không.

“Không có!” Đại đao hung mãnh huy thêm vài cái, Nhiệm Phong Đình quả quyết phủ nhận.

“Ta đây thật không biết rốt cuộc ngươi luôn tìm ta phiền toái đến tột cùng là vì cái gì?” Thần thái vẫn là nhất quán u lãnh, Quân Mặc Khiếu mày kiếm khẽ nhếch, muốn hấn ột cái lý do.

Lời này vừa nói ra, Nhiệm Phong Đình da mặt nháy mắt nóng đỏ lên, may mắn nhờ mặt đầy râu ria mới dấu quỹ dị quần thái thành linh xảy ra, chỉ nghe đến tiếng kêu gào thanh quang quắc quắc vang lên

“Mặc kệ vì cái gì, thống khoái đánh một hồi là được, tha kéo dài kéo mà là nam nhân sao? Quả thực giống cái đàn bà!” Đánh có mấy cái cũng vô nghĩa nhiều như vậy, một chút cũng không dứt khoát.

Đàn bà? Tên râu xồm này nói hấn giống đàn bà?

Sâu thẳm mâu quang chợt lóe, Quân Mặc Khiếu sắc mặt căng lên, tiếng nói thanh lãnh ần ần nguy hiểm nhẹ nhàng vang lên. “Ngươi nói ai giống đàn bà?”

Ngẩn người, lập tức ý thức được mình vô ý khơi mào lửa giận của nam nhân lạnh như băng này, Nhiệm Phong Đình không khởi hưng phần không thôi, bàn tay to vung lên, thanh diêm đao lóe ánh sao trắng hướng đối phương, ác ý khiêu khích cười to nói: “Đàn bà là nói ngươi! Như thế nào? Mất hứng thì lại lên tử thí vài lần a!”

“Như ngươi mong muốn!” Ngay cả tính tình vốn thanh lãnh như Quân Mặc Khiếu, cũng khó nhịn khi bị chế nhạo bản thân giống “Đàn bà”, lập tức cười lạnh một tiếng, bàn tay thon dài rút từ chỗ thắt lưng, kiếm quang lóe sáng chợt bạo khởi, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai hướng đối phương xông đến.

“Ha ha ha..... Tới đi!” Gãi đúng chỗ ngứa, Nhiễm Phong Đình không sợ hãi còn cười, nắm chặt bảo đao trong tay phần chấn không thôi, động thân đón nhận kiếm quang sáng lờn thẳng tắp tới.

Thoáng chốc, hai thân ảnh giao triền không rời, nhanh đến mức làm cho người ta phân không rõ ai là ai, chỉ thấy đao quang kiếm ảnh đầy trời phi vũ, tiếng binh khí lấy kinh người tốc độ va chạm leng keng không dứt vang lên, đao kiếm chạm vào nhau tạo thành trăm ngàn tia sáng, dưới ánh mặt trời thật huyền lệ hoa mỹ, thật đẹp đến kinh người .

Ngay tại đao kiếm vừa giãn ra, bỗng dưng, hai người đồng thời bắt được sơ hở trên ngực đối phương, đồng dạng không chút khách khí vung đao cầm kiếm ra chiêu

Thoáng chốc, tiếng kêu rên rất nhỏ không hện mà cùng vang ra, hai dòng máu tươi ắn ý mười phần đồng thời phun ra, ở không trung đan vào nhau thành một mảnh màn huyết đỏ tươi. Hai thân ảnh dây dưa không rõ rốt cục rời ra, song song bay ngã về phía sau, hai người phải lui lại vài bước mới miễn cưỡng ổn định thân mình, miễn cho ngã gục xuống khó coi.

Chịu đựng đau đớn trên người, Nhiễm Phong Đình nở nụ cười. “Quân đại công tử võ nghệ vẫn như cũ cao cường, chúng ta lúc này vẫn chẳng phân biệt được cao thấp a!” “Đâu có!” Ôm miệng vết thương trước ngực, cảm nhận được cảm giác ấm áp thấm ướt cuộn cuộn không dứt tràn ra, Quân Mặc Khiếu sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cố gắng gượng thân mình, nhưng trước mắt lại dần dần trôi lên bóng tối.

Không biết tình trạng của hắn, nghĩ đến kết quả lúc này cũng giống như vô số lần thí giữa hai người trước đây, song phương sau khi bị thương đều tự tránh mặt đi chữa thương, gã mặt đầy râu ria đang muốn hện lần luận võ tới, lại giật mình thấy đối phương ngoài ý muốn đột nhiên ngã gục.

“A!” Cho dù trước kia hai người đánh rất kịch liệt, cũng chưa thấy qua hắn chật vật, suy yếu như vậy, Nhiễm Phong Đình không khỏi hoảng sợ, không dám tin, quỷ kêu lên, “Quân đại công tử, người hôm nay sao lại yếu như vậy?”

Quái! Nam nhân lạnh như băng này có bao nhiêu bản sự, bản thân cùng hắn đã giao thủ qua vô số lần chính là rất rõ ràng, lẽ ra thương thế hai người hắn là không kém bao nhiêu, không thể nào chính mình còn chịu đựng được, hắn lại bị thương méo mó, ngã xuống đất đến không dậy nổi.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ôm miệng vết thương, Quân Mặc Khiếu cố gắng chớp chớp đôi mắt đã bị bóng tối bao phủ, âm lãnh trừng hắn, đôi mắt sâu tràn đầy kinh sợ cùng lên án, giọng khè run lớn tiếng ép hỏi: “Người..... Tắm độc trên đao?”

Tắm độc? Hắn?

Nhiễm Phong Đình ngẩn người, lập tức ý thức được hàm nghĩa trong lời nói, lập tức chạy nhanh xông lên phía trước kiểm tra vết thương trước ngực hắn, quả nhiên thấy miệng vết thương đã muốn biến thành màu đen, chảy ra máu đen tanh hôi, trong lòng không khỏi đột nhiên kinh hãi, sắc mặt nhất thời xanh mét, khó coi đến cực điểm.

Đáng chết! Hắn như thế nào trúng độc? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Người..... Người dùng độc?” Bàn tay thấm đẫm máu đen đột nhiên bắt lấy cổ tay hắn, Quân Mặc Khiếu giọng cảm hận lại hỏi, trong mắt lộ ra tràn đầy hèn mọn.

“Ta không có!” Rít gào phẫn nộ phủ nhận, liếc thấy đáy mắt hắn lộ vẻ hèn mọn, Nhiễm Phong Đình hỏa đại không thôi, chỉ cảm thấy bản thân thật oan.

Mẹ nó! Hắn vốn quang minh lỗi lạc, làm người trung thực kiêu ngạo, sao có thể dùng loại hạ lưu thủ pháp này khi cùng đối thủ so chiêu tỉ thí? Đây thật sự rất là ô nhục nhân cách của hắn!

“Tiểu nhân!” Không tin phủ nhận, phỉ nhổ phun ra hai từ vũ nhục người sau, Quân Mặc Khiếu rốt cục ngăn không được bóng đen trước mắt xâm nhập, bất tỉnh hôn mê.

Tiểu nhân? Hắn thế nhưng bị mắng là tiểu nhân?

Quả thực không dám tin, Nhiễm Phong Đình cuồng nộ kêu gào, “Mẹ nó! Lão tử nhất quyết phải cho người đem hai chữ này nuốt trở lại!” Dứt lời, vội vàng khiêng người hôn mê lên, phóng như bay chạy đi.

Mụ nội nó! Nếu không cứu tính người này, hắn không phải cả đời mang danh thói “Tiểu nhân” oan uổng hay sao? Vì chính mình nhất thể anh danh suy nghĩ, vẫn là mau mau cứu người đi.

Phách phách phách phách phách phách.....

Tiếng chim vỗ cánh quấy nhiễu người đang đắm chìm sách thuốc, Dịch Vô Tình người mắt nhìn lại, thấy một con chim bồ câu đưa tin an ổn đậu trên cửa sổ, “Cô lỗ cô lỗ” kêu với nàng.

Trong lòng biết ngoài trừ Nhiễm Phong Đình ra, không có ai khác sẽ dùng bồ câu truyền tin cho nàng, lập tức đứng dậy đi đến trước cửa sổ, đưa tay tháo lá thư cột trên chân bồ câu, đoán trước này không chừng lại là một phong “Thư nhà” vừa thối vừa dài, không khỏi bất đắc dĩ khẽ thở dài, mở thư nhìn xem

Trúng độcCần y trịThỉnh nhanh đến Hàng Châu, Nhiễm gia trangNhiễm Phong Đình

Không có như dự đoán vừa thối vừa dài, cũng không có chuyện nhà vịn vật như bình thường, chỉ có ngắn ngủn mấy chữ, làm cho Dịch Vô Tình vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý không khỏi ngắn người, lập tức mày liễu nhú lại.....

Trúng độc? Là ai trúng độc? Hắn sao? Theo đạo lý mà nói, xem công sức nàng đổ trên người hắn mấy năm nay, hắn là không có khả năng trúng độc, nhưng thế sự khó đoán, nàng không dám cam đoan sẽ không có ngoại lệ.

Nhưng nếu thật sự là hắn, ý thức sao có thể thanh tỉnh để gửi bồ câu truyền tin nhờ nàng giúp đỡ? Nhưng nếu không phải hắn, thì là ai làm cho hắn lo lắng như thế? Chỉ có vài từ ngắn ngủn, nhưng nét bút hỗn độn, mất đi dĩ vãng phong thái rồng bay phượng múa diệu nhân, đủ thấy khi hạ bút trong lòng nôn nóng.

Cụp mắt cân nhắc hồi lâu, nàng thật không muốn rời đi thâm sơn u cốc, bước vào chốn thế tục hồng trần kia, nhưng nếu thật sự là Nhiễm Phong Đình bị trúng độc, hướng nàng cầu viện, lại vì nàng “Không muốn” mà bỏ mình, kia cũng không phải chuyện sẽ làm nàng vui, dù sao..... Hắn đem nàng là một phần tử gửi “Thư nhà”, cũng là người duy nhất trên đời này vô điều kiện quan tâm nàng.

Nghĩ đến đây, Dịch Vô Tình không khỏi lại thở dài, thế này mới lật lại mặt trái lá thư, viết mấy chữ xinh đẹp hồi phúc

Duyệt khởi hànhDịch Vô Tình

2. Chương 2

Hàng Châu – Nhiễm gia trang

“Biểu ca, người sao có thể làm Quân công tử bị thương thành như vậy? Thật quá đáng.....”

Trong khách phòng rộng rãi, mỹ nhân tinh tế, nhu nhược như thiên tiên, hai mắt hồng nhuận, nước mắt lưng tròng đau lòng nhìn tuần dật nam tử đã bị trúng độc, hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, lập tức u oán ánh mắt chuyển sang nam nhân mặt đầy râu ria, tiếng nói nghẹn ngào nồng đậm trách cứ.

“Ách..... Ta, chúng ta chỉ là tỉ thí so chiêu một chút thôi.....” Đối mặt biểu muội thâm thương từ nhỏ, Nhiễm Phong Đình lấp bắp giải thích, mất đi phong thái sang sảng không câu nệ ngày thường, ngược lại có vẻ cực túng quẫn.

“Nếu chính là bình thường tỉ thí, sao có thể làm Quân công tử bị thương nghiêm trọng như vậy, lại còn hôn mê lâu như vậy?” Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đầy vẻ chỉ trích, Nhan Hương Phù đối biểu ca rất không nể mặt.

“Họ Quân sở dĩ hôn mê lâu như vậy là vì hắn trúng độc, không liên can đến vết thương do đao trên ngực!” Vội vàng thay bản thân biện giải, Nhiễm Phong Đình trong lòng đối Quân Mặc Khiếu thật sự là vừa ghen vừa hận.

Đáng giận! Biểu muội một lòng đều dồn trên người họ Quân, thật sự..... Thật là khiến người ta hận không thể đem cái đinh trong mắt nằm trên giường hôn mê bất tỉnh kia quăng ra trang, miễn cho càng nhìn càng buồn bực.

Ai..... Đúng vậy! Sở dĩ hấn động bất động tìm họ Quân phiền toái, chính vì biểu muội mà hấn thâm thương đã lâu trong một lần du lịch cách đây mấy năm, bị du côn lưu manh đùa giỡn, vừa vụng được Quân Mặc Khiếu tình cờ đi ngang giải vây, từ nay về sau trái tim cứ như vậy rơi mất, hại hấn vừa giận lại ghen tị.

Nay, hấn cứ hai ba ngày tìm họ Quân tí thí, chẳng qua là vì muốn chứng minh cho biểu muội thấy mình tốt hơn so với họ Quân, khổ nỗi hai người võ nghệ mỗi người mỗi vẻ, ai cũng không chiếm thượng phong, mỗi lần tí thí đều chẳng phân biệt được cao thấp, hại hấn không thể khoe ra, đáy lòng nôn nóng vô cùng.

“Quân công tử đang êm đẹp tỷ thí với người, sao có thể đột nhiên trúng độc?” Hồng hốc mắt hoài nghi chất vấn, Nhan Hương Phù chỉ lo người trong lòng, lại bật thốt ra lời nói dả thương người khác. “Biểu ca, người..... Người chẳng lẽ vì ta luyến mộ Quân công tử, liền sử dụng loại ti bỉ thủ đoạn này?”

Nàng biết rõ biểu ca thích mình, nhưng người nàng ái mộ là Quân công tử a! Biểu ca sao có thể vì vậy mà đối Quân công tử bất lợi? Điều này làm cho nàng rất thương tâm!

Nàng hoài nghi là hấn hạ độc? Ở trong mắt nàng, hấn Nhiễm Phong Đình là người hèn hạ như thế sao?

Thấy rõ nghi ngờ trong mắt nàng, mắt Nhiễm Phong Đình hiện lên tia chua chát, cũng không biết là bản tính vốn vậy, hay là vì không muốn cho nàng phát hiện lòng mình đã bị thương, khóe miệng hấn vẫn duy trì ý cười vốn có, thần sắc vững vàng giải thích: “Phù muội, độc không phải do ta hạ, nếu không ta sẽ không làm chuyện dư thừa, đem người về trị liệu.”

“A!” Thở nhẹ một tiếng, Nhan Hương Phù thể này mới nghĩ đến quả thật là như thế, lập tức đỏ mặt, ôn nhu tạ lỗi. “Biểu ca, là ta hiểu lầm! Ta là nhất thời nóng vội mới hiểu lầm người, mong người đừng để ý.”

“Sẽ không, Phù muội người đừng lo.” Cười cười, Nhiễm Phong Đình hảo phong độ lắc lắc đầu, thực không thể phủ nhận lời nói vừa rồi quả thật làm hấn bị thương thâm hậu, chính là hấn luyến tiếc trách tội nàng, cũng sẽ không ở trước mặt nàng lộ ra bản thân yếu ớt.

“Vậy là tốt rồi!” Triển lộ ra một lúm đồng tiền tuyệt mỹ, mê lòng người, Nhan Hương Phù rất biết cách làm thế nào dùng mỹ mạo của chính mình làm cho người ta vì nàng thần hồn điên đảo.

Quả nhiên, nam nhân ham mê nữ sắc, liếc thấy tuyệt mỹ nhu cười, Nhiễm Phong Đình nhất thời tâm thần nhộn nhạo, da mặt dưới hàm râu không khỏi nóng đỏ lên, sớm đem thương tổn vừa rồi lên chín từng mây, chỉ một thoáng đã quên sạch trơn.

Tựa hồ sớm biết chỉ cần cười sẽ đem hấn mê mẩn, Nhan Hương Phù âm thầm cảm thấy vừa lòng, lập tức lại đẩy mặt ưu sầu trở dài. “Quân công tử vẫn hôn mê bất tỉnh, ngay cả danh y trong thành Hàng Châu cũng bó tay bất lực, chỉ có thể dùng được tạm thời ức trụ độc tính, vậy phải làm sao bây giờ đây?”

“Phù muội trước đừng lo lắng, ta đã thỉnh vị bằng hữu tinh thông y thuật đến, hấn là có thể giúp được.” Ngốc an ủi, Nhiễm Phong Đình thầm tính thời gian, đoán Dịch Vô Tình hấn là nay mai sẽ đến.

“Bằng hữu của biểu ca?” Kỳ quái hỏi thăm, Nhan Hương Phù chưa từng nghe hấn nhắc tới có người bạn nào biết y thuật.

“Đúng vậy!” Gật gật đầu, nhắc tới Dịch Vô Tình, Nhiễm Phong Đình cười rộ lên. “Tính tính ngày, hai ngày này hấn là sẽ có tin tức mới phải.....”

Hấn mới vừa mở miệng, một nha hoàn đột nhiên vội vã đi đến trước cửa phòng bệnh bấm báo

“Thiếu trang chủ, vị khách quý mà mấy ngày trước ngài phân phó sẽ đến bái phỏng, hiện nay đang đợi ở đại sảnh!”

Đây là nơi hấn sinh trưởng a –

An tọa trên ghế, Dịch Vô Tình khẽ uống một ngụm trà nóng hạ nhân dâng lên, bất động thanh sắc nhìn phong cách kiến trúc và bài trí tinh xảo, thanh lịch, nồng đậm Giang Nam xung quanh, trong lòng có một chút kinh ngạc.

Từ ngày quen biết với Nhiễm Phong Đình, dựa theo quần áo hần mặc, mơ hồ nhìn ra hần hần là có gia thế bối cảnh, nhưng hôm nay đích thân tới Nhiễm gia bãi phỏng, mới càng cảm thấy kinh người.

Từ đại môn tiến vào, dọc theo đường đi là cảnh đình đài thủy thạch, lầu các làm phòng, hành lang tường hoa, cầu nhỏ uốn khúc tinh xảo đập vào mắt, tuy rằng không có rường cột chạm trổ khoa trương xa hoa, nhưng ẩn chứa tinh xảo, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra phong vận cùng bất phàm, trừ bỏ ẩn ẩn triển lộ ra tuyệt tục thưởng thức của gia chủ, càng có thể hiểu được nếu không có vô cùng hùng hậu gia sản, sẽ không thể xinh đẹp lâm viên như thế này.

Nguyên lai, nàng quen với danh môn đệ tử thất lừng thiên bạc triệu, gia thế bất phàm đâu!

Đôi mắt đen trong trẻo hiện lên một tia hứng thú lấp lánh, Dịch Vô Tình đang còn ngẫm nghĩ, một giọng nam sang sảng nhiệt tình quen thuộc bỗng nhiên vang lên!!

“Vô Tình, người thực đến đây!” Bước nhanh vào đại sảnh, quả nhiên gặp thân ảnh trầm tĩnh kia an tọa trên ghế, Nhiễm Phong Đình vui mừng bay nhanh đến.

“Ân.” Lạnh nhạt như thường đáp nhẹ một tiếng, Dịch Vô Tình buông chén trà, đứng dậy nhìn chăm chú vào nam tử tươi cười đầy mặt, lòng rốt cục an tâm một chút.

Tốt lắm! Trúng độc không phải hần.

“Biểu ca, vị này là?” Theo đuôi mà đến, Nhan Hương Phù kỳ quái hỏi, không hiểu hần vì sao hần đối cô nương thô sam bố vậy, tướng mạo bình thường này lại thân thiện như vậy.

Nói đến cùng, Nhiễm gia trang trừ bỏ phú giáp một phương, còn là võ lâm thế gia khá nổi tiếng, tuy rằng hương khói đơn truyền, nhưng mỗi đời gia chủ đều có năng lực trác tuyệt, chẳng những không vì gia tộc người thừa thốt mà từ từ suy sụp, ngược lại gia sản kinh doanh càng lớn, tinh tiến võ nghệ, luôn luôn có địa vị hết sức quan trọng trong chốn giang hồ.

Biểu ca thân là Nhiễm gia trang thiếu trang chủ, thân phận địa vị tất nhiên là bất đồng, thật sự không có khả năng thân thiết với một nữ nhân bình thường, vô danh tiểu tốt.

Ngẫm lại, Nhan Hương Phù mặc dù cha mẹ song vong, từ nhỏ đến nương tựa di nương, nhưng Nhiễm gia xem nàng như thân sinh nữ nhi. Vô luận ăn, mặc, dùng đều là tốt nhất, giống như chân chính đại tiểu thư, cuộc sống cực kỳ hậu đãi, chưa từng ăn qua khổ, hơn nữa ỷ vào Nhiễm Phong Đình từ nhỏ sủng nãi, thương nãi, nãi càng không có tự giác chân chính thân phận của mình bất quá là tiểu cô nương mỡ côi, ăn nhờ ở đậu, dưỡng thành kiêu căng, ngạo khí tính tình, đối Dịch Vô Tình ăn mặc nghèo khó không nén được xem thường.

Nghe hỏi, Nhiễm Phong Đình cười, vội vàng thay hai vị cô nương giới thiệu. “Phù muội, vị này là minh hữu của ta, Dịch Vô Tình. Vô Tình, nàng là biểu muội của ta, Nhan Hương Phù.”

Biểu muội?

Mắt nhắm lại, Dịch Vô Tình như có chút dăm chiêu nhìn Nhiễm Phong Đình, thu được ánh mắt xấu hổ quần bách, không tiếng động cầu xin tha thứ của hần, thế này mới thần sắc không dao động dời đi ánh mắt, trở lại trên mặt Nhan Hương Phù, thanh lãnh tính tình làm nàng không thể xuất bình dị gần gũi tươi cười, chỉ có thể lạnh nhạt gật đầu thăm hỏi –

“Nhan cô nương hảo.” Chào hỏi qua loa.

“Dịch cô nương hảo.” Gượng cười trừ, Nhan Hương Phù cũng không thân thiện cho lắm.

Nữ nhân trời sinh trực giác linh mãnh, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đối phương có thể thành bạn thân khuê phòng không có gì giấu nhau hay không. Thực hiển nhiên, Dịch Vô Tình cùng Nhan Hương Phù hai người không phải bạn đường, hơn nữa trong lòng đều không ưa nhau.

Đứng một bên, Nhiễm Phong Đình không hya biết hai cô nương đã lặng lẽ “Đạt thành chung nhận thức”, còn thân thiện cười nói: “Ta nghĩ các người hẳn là có thể trở thành bạn tốt.”

Từ chối cho ý kiến, thấy hẳn bình an vô sự, Dịch Vô Tình thần sắc lãnh đạm nói: “Nếu trúng độc không phải người, ta đây liền cáo từ.” Dứt lời, xoay người muốn đi.

“Vô Tình, chậm đã!” Vội vàng ngăn người lại, Nhiễm Phong Đình vội kêu lên: “Người trúng độc còn hôn mê chưa tỉnh, làm phiền người đi xem một cái đi?”

Thần sắc thanh lãnh, Dịch Vô Tình quả thật vô tình như tên. “Vì sao ta muốn đi?” Nàng nguyên bản sợ người trúng độc là Nhiễm Phong Đình, nên mới xuất cốc, nay nếu biết sự thật không phải vậy, mình cũng không tất yếu phải xen vào việc của người khác, không phải sao?

“Ách —” Nhiễm Phong Đình không dự đoán được nàng ngàn dặm xa xôi mà đến, không kịp đợi đến chén trà nhỏ thời khắc, không chút lưu tình rời đi, lập tức không khỏi có chút há hốc mồm.

“Biểu ca, người nói vị bằng hữu tinh thông y thuật, có thể giúp Quân công tử giải độc chính là Dịch cô nương sao?” Theo hai người nói chuyện với nhau lần ra chút manh mối, Nhan Hương Phù vội vàng hỏi, trong mắt tràn đầy không tin.

Làm sao có thể? Đây cô nương kêu Dịch Vô Tình này vừa nghèo khó lại bình thường, thoát nhìn ngay cả danh y trong thành Hàng Châu cũng không bằng, sao có thể có bản sự giúp Quân công tử giải độc?

“Chính là nàng!” Không chút do dự gật đầu, Nhiễm Phong Đình biết y thuật của Dịch Vô Tình tuyệt đối không thể kém hơn cái gọi là thần y trên giang hồ.

Thu được khẳng định đáp án, Nhan Hương Phù lại kinh nghi, còn thân là đương sự Dịch Vô Tình như trước vẻ mặt gợn sóng không hiện, đôi mắt ô trầm nhìn chằm chằm Nhiễm Phong Đình —

“Tránh ra!” Nàng muốn hồi cốc.

“Không thể!” Đầu khoa trương lắc quảy quảy suýt sắp gãy cổ, Nhiễm Phong Đình nói cái gì cũng không tránh ra. “Vô Tình, nể mặt mũi ta, làm ơn giúp việc đi, cứu Quân Mặc Khiếu đi.”

“Vì sao?” Quân Mặc Khiếu là ai? Lại không liên quan đến nàng, vì sao phải cứu hẳn.

“Vì ta không nghĩ mang danh thối ‘Tiểu nhân’ a!” Chớp mắt to, Nhiễm Phong Đình áp dụng u oán thế công. “Vô Tình, người sẽ không nhẫn tâm để ta bị mang danh tiểu nhân đi?”

“Có gì đâu!” Cũng không phải là nàng bị mang danh.

Không nghĩ nhận được trả lời như vậy, Nhiễm Phong Đình loạn bi phần, trừng nàng một phen, ai oán lên án, “Người người người — người như vậy vẫn là bằng hữu sao?”

“Tuyệt giao cũng tốt!” Có bằng hữu như hẳn rất phiền toái.

“Oa — không cần a!” Bị rối giữ chặt nàng, không cho cất bước rời đi, Nhiễm Phong Đình mắt ứa nước mắt, tựa như vai chính trong gánh hát đóng vai khóc trời khóc đất. “Vô Tình, người không lương tâm! Không nể mặt mũi ta, cũng nể ta ba năm viết vô số vận kim thư nhà phong vận lưu loét, văn tình nồng đậm a —” Ô..... Như vậy yêu cầu không tính quá đáng đi? Không quá phận đi?

Nam nhân này, thật đúng là rất thích hợp đi theo gánh hát!

Trùng mắt nhìn khuôn râu xồm trương đầy ai oán, Dịch Vô Tình đầu liên đau — ai! Cứu người một hồi, thực sự từ nay về sau phải phụ trách cả đời sao?

Bên này, Nhiễm Phong Đình níu kéo người, khoa trương cầu xin. Bên kia. Nhan Hương Phù nhìn xem mà mắt choáng váng.

Ách — biểu ca là trúng tà sao? Nàng thực không biết hẳn có lúc điên như thế này!

Chung quy, Dịch Vô Tình vẫn bị người níu kéo ở lại, đồng thời phải nghe nam nhân râu xồm đáng giận không thôi này vừa mắng vừa kể vì sao chính mình tự dưng thành hạ độc tiểu nhân.

Sau nửa canh giờ, Nhiễm Phong Đình dẫn nàng đi vào khách phòng an trí Quân Mặc Khiếu, đang lúc ngưng thần bắt mạch, lại nghe phía sau không ngừng truyền đến tiếng ồn ào nhiều nhân –

“Thế nào? Là độc gì? Có thể giải sao? Nếu là Dịch cô nương không có năng lực, thỉnh sớm báo cho biết, để biểu ca sớm tìm thần y khác đến –” Nhan Hương Phù tiếng nói mềm mại, lạt lạt, cuộn cuộn không dứt từ miệng nhỏ anh đào đỏ tươi phun ra, trong lời nói tràn đầy không tín nhiệm.

Dịch Vô Tình trầm tĩnh không lên tiếng, chính là cố chuyên tâm bắt mạch, nhưng thật ra một bên Nhiễm Phong Đình cảm thấy biểu muội nói năng thực không ổn. Nhưng theo thói quan, hắn chỉ biết sủng Nhan Hương Phù, từ nhỏ đến lớn, đừng nói là la mắng, ngay cả nói hơi lớn tiếng một chút cũng chưa, nay gặp phải loại tình huống này, trong lòng mặc dù đối Dịch Vô Tình cảm thấy ngượng ngùng, nhưng lại không biết nên như thế nào ngăn lại Nhan Hương Phù nói bừa, biểu tình xấu hổ dị thường.

“Rốt cuộc có được không? Tình huống của Quân công tử không thể chậm trễ.....” Giọng nữ mềm mại lạt lạt vẫn như cũ không chịu nghỉ, cứ nhắc đi nhắc lại.

“Ách — Phù muội, người đừng vội, cứ để Vô Tình cẩn thận xem xét Quân công tử một cái.....” Thật sự nghe không nổi nữa, Nhiễm Phong Đình uyển chuyển ám chỉ, lần đầu tiên mơ hồ cảm thấy biểu muội trong lòng của mình đối nhân xử ngoại cực kì thất lễ.

“Biểu ca, ta là lo lắng Quân công tử.” Có điểm hờn giận khi thấy Nhiễm Phong Đình vốn sủng mình thế nhưng không giúp mình, ngược lại nói chuyện thay nữ tử này giờ không chớp mắt này, Nhan Hương Phù có chút bực bội.

Lo lắng Quân Mặc Khiếu a — nàng một lòng chỉ tại trên người Quân Mặc Khiếu, lại chưa bao giờ nghĩ đến hắn.

Trong ngực đầy chất ý, Nhiễm Phong Đình lại phải ra vẻ vô sự, nhỏ nhẹ trấn an, chỉ sợ làm cho nàng không vui. “Phù muội, người đừng buồn, ta không phải chỉ trích người.....”

“Ta muốn giúp bệnh nhân giải độc, thỉnh những người không liên quan trong hòng đi ra ngoài đi!” Bỗng dưng, Dịch Vô Tình ngắt lời trấn an của Nhiễm Phong Đình, lãnh đạm yêu cầu lui ra.

Nghe vậy, vài nha hoàn nhận được ánh mắt của Nhiễm Phong Đình liền rất nhanh lui ra ngoài, trong phòng trừ bỏ bệnh nhân Quân Mặc Khiếu cùng thân là đại phu Dịch Vô Tình, chỉ còn lại Nhiễm Phong Đình và Nhan Hương Phù.

“Người thật có thể giúp Quân công tử giải độc sao?” Nhan Hương Phù vẫn là có chút không tin.

Không có trả lời nghi ngờ của nàng, Dịch Vô Tình thần nhiên bổ sung, “Nhan cô nương cũng thỉnh đi ra ngoài đi!”

“Vì sao ta cũng phải ra ngoài?” Giận dữ chất vấn, khuôn mặt tuyệt mỹ có chút bất mãn. Nàng muốn ở thêm một lát làm bạn với Quân công tử a!

“Lát nữa, quá trình giải độc nếu làm không tốt, có khả năng đem độc chuyển đến người trong phòng, người xác định muốn lưu lại sao?” Đạm thanh hỏi lại, Dịch Vô Tình thần sắc như nói Nhan Hương Phù nếu thật muốn lưu lại, nàng cũng không phản đối.

Độc tính cứ thế chuyển dời?

Nhan Hương Phù nghe vậy liền thất kinh, sắc mặt hết đỏ, hết trắng lại xanh, không ngừng thay phiên trình diễn, vừa không dám nói muốn lưu lại, lại không mặt mũi lập tức chạy trốn, nhất thời cương ở một bên, không biết nên tìm bậc thang hạ như thế nào.

Thấy thế, Nhiễm Phong Đình vội vàng thay nàng hạ bậc thang. “Phù muội, chuyện giải độc vẫn là giao cho Vô Tình đi! Người về phòng trước đi, đợi Quân công tử độc giải xong, người muốn ở lại bao lâu đều được, được không?”

“Đành phải như thế!” Mắt thấy có bậc thang đi xuống, Nhan Hương Phù liền đáp ứng, lập tức vội vàng rời đi, bộ pháp cực nhanh, giống như có quỷ đuổi theo, rất nhanh tiêu thất bóng dáng.

“Đi thực mau!” Hứng thú nói nhỏ, Dịch Vô Tình bờ môi mơ hồ kéo ra một chút rất nhẹ, thực đậm ý cười.

Coi như là hiểu biết nàng, vừa thấy thần sắc kia, Nhiễm Phong Đình nhất thời hí mắt hoài nghi chất vấn: “Người nói lúc này là gạt người đi?”

Bờ môi ý cười càng rõ, nàng không thừa nhận cũng không phủ nhận, làm Nhiễm Phong Đình càng thêm xác định hoài nghi của mình, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, cuối cùng, vẫn là nhịn không được cười to ra.

“Ha ha ha –” Ôm bụng cười sắc súa, hần cười đến khóe mắt chảy ra nước mắt. “Vô Tình, người..... Người rất có khiếu chọc người a– ha ha ha –”

Làm sao bây giờ? Tuy rằng Phù muội là đối tượng hần thâm thương từ nhỏ, nhưng là — nghĩ đến vẻ mặt cùng bộ dáng chạy trốn chết mới rồi của nàng, hần liền nhịn không được muốn cười a!

“Đâu có!” Thần sắc không dao động, thần nhiên đáp trả, đậm nhẹ hần một chút. “Phù muội của người thật đúng là thân thiết hữu lễ, phải không?”

“Ách –” Tiếng cuồng tiếu liền ngừng lại, xấu hổ sờ sờ mũi. “Phù muội quả thật đối với người có chỗ thất lễ, ta thay nàng tạ lỗi với người, hy vọng người đừng để ý.”

“Quên đi!” Dịch Vô Tình tính tình lạnh nhạt, vốn không có tính so đo với người, chính là mới vừa rồi thanh âm kia cứ không ngừng nhắc đi nhắc lại bên tai thật sự rất âm ỹ, làm cho người yêu yên tĩnh như nàng không khỏi nảy ra ý xấu, cố ý dọa người.

Biết nàng sẽ không để trong lòng, Nhiễm Phong Đình không khỏi lại sang sang tươi cười, tò mò lại gần nàng, thấy nàng chậm rãi mở ra y tương, từ bên trong lấy ra một loại trái cây màu hồng tím, cho vào cối ngọc, bắt đầu giã–

“Không công bằng!” Bỗng dưng, Nhiễm Phong Đình cảm giận bất bình kháng nghị.

Không công bằng cái gì?

Động tác giã dược ngừng một chút, Dịch Vô Tình giật mình, đôi mắt hơi nghi hoặc ngẩng lên nhìn hần.

“Vì sao họ Quân có thể ăn Tử Tham Quả, còn ta mỗi lần đi đến chỗ người lại chỉ có thể ăn mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ?” Lòng tràn đầy bi phẫn, chuyện hần ghen tị, ghi hận Quân Mặc Khiếu lại thêm một chuyện mới.

Ngay cả cái này cũng có thể so đo?

Lạnh lùng liếc hần một cái, Dịch Vô Tình thần nhiên lấy một hộp ngọc dài trong hòm thuốc ra, cho vào trong tay hần, ngăn gọn mệnh lệnh, “Ăn đi!”

Cái gì a?

Nghi hoặc mở ra, khi thấy ánh vào mặt là một cái bọc đầy ấp hoa tươi trắng như ngọc, Nhiễm Phong Đình sắc mặt nháy mắt thâm đậm, bi rỗng, “Vì sao? Vì sao lại muốn ta ăn hoa? Người có biết hoa này thực rất đáng không? Mệnh ta khổ chỉ có thể ăn hoa đắng, họ Quân mệnh cách có vẻ quý, cho nên có thể ăn Tử Tham Quả sao?” Ô – sao lại không công bằng như vậy?

“Người biết cái gì?” Ném ra một cái mắt lạnh, Dịch Vô Tình lãnh đạm nhưng cuối cùng hảo tâm giải thích cho hần. “Vị Quân công tử này là trúng độc âm hàn, vừa vặn có thể dùng đến Tử Tham Quả tính hóa rất thịnh đến giải độc, người lại không trung hàn độc, ăn Tử Tham Quả làm cái gì? Nếu muốn kinh mạch bạo liệt mà chết, cứ ăn hết mình đi, trong hòm thuốc của ta còn có!” Cuộc đời chưa từng thấy qua có người muốn tìm chết như vậy, cứ luôn kêu muốn ăn Tử Tham Quả.

“Ách –” Khó được nghe nàng mở miệng nhiều lời, làm hần muốn cãi cũng không thể cãi lại, cả buổi sau, Nhiễm Phong Đình mới ngượng ngùng than thở, “Cho dù như vậy, cũng không đáng mỗi lần gặp mặt lại cho ta ăn cái thứ hoa này đi?” Hoa kia đáng đến mỗi lần ăn xong, miệng đều chát cả ngày, rất khó chịu đâu!

“Trâu ăn mẩu đơn, không biết tốt xấu!” Lắc đầu thở dài, ngón tay chỉ vào người nào đó.

“Măng ta là trâu?” Trùng lớn mắt, Nhiễm Phong Đình thực sự không phục. “Người nói một chút, ta chỗ nào giống trâu? Nói a! Nói a!”

Mắt to đen trợn lên trừng người, Dịch Vô Tình lãnh thanh nói nhỏ, “Âm ỹ cái gì? Ăn hết hoa là được!”

Dù bị mắng, Nhiễm Phong Đình lại ngược lại cười vui vẻ, mặc dù không biết vì sao nàng cứ muốn hắn ăn cái loại hoa không biết tên này, nhưng biết nàng không có ý hại hắn, mới vừa rồi giả bộ bị phần lên án cũng chỉ là cố ý muốn nháo một chút mà thôi.

Rốt cuộc mặc kệ hội nam nhân râu xồm nhàm chán, Dịch Vô Tình bóp nát Tử Tham Quả, cho thêm một loại chất lỏng không rõ, thơm ngan ngát, đem hai thứ khuấy đều, rồi mới chậm rãi đổ vào miệng Quân Mặc Khiếu, sau ra hiệu Nhiễm Phong Đình hỗ trợ đỡ người lên, nhanh chóng đổi được vết đao thương trên ngực.

“Được rồi!” Cột chắc mảnh vải, đỡ Quân Mặc Khiếu vẫn còn hôn mê nằm xuống giường, ánh mắt trong trẻo của nàng quay sang người Nhiễm Phong Đình, đậm thanh mệnh lệnh, “Cởi quần áo!”

“Oa!” Khoa trương nhảy dựng ra sau, hắn hai tay vội ôm ngực, ra vẻ thẹn thùng lên án, “Người người người — người còn muốn phi lễ người ta!” Nói xong, còn học tiểu cô nương e lệ, dậm dậm chân.

Nếu lão thiên gia thực sự xem không nổi nữa, lúc này trời nắng đánh xuống một đạo lôi, đánh chết tên nam nhân không đứng đắn này, nàng nghĩ, nàng sẽ không ngạc nhiên.

Không nói một câu, lạnh lùng giương mắt nhìn, nhìn đến hắn cũng không khỏi xấu hổ ửng đỏ mặt, Dịch Vô Tình mới rốt cục mở miệng, “Cởi đi!”

“Người làm sao biết?” Chậm rãi cởi áo, lộ ra vết thương bằng bó tùy tiện trước ngực, phía trên còn thấm chút máu đỏ tươi, Nhiễm Phong Đình không hiểu làm sao nàng có thể biết hắn cũng bị thương.

“Khí huyết hư tổn hại, thần sắc khốn đốn, hít thở khó khăn, là ai cũng nhìn ra.” Lấy thuốc đặc hiệu cầm máu chữa thương giúp hắn thoa lên vết thương, Dịch Vô Tình tiếng nói mặc dù lạnh, nhưng động tác trên tay lại cực kì mềm nhẹ.

“Phù muội nàng — không nhìn ra!” Sang sáng đôi mắt nổi lên một chút chất ý, hắn ảm đạm cười khổ. Vô tâm, lại như thế nào nhìn ra?

Thần nghĩ, Dịch Vô Tình không có tiếp lời, chỉ lẳng lặng lấy vải trắng sạch sẽ băng bó miệng vết thương trên ngực. “Đa tạ!” Chờ nàng làm xong, Nhiễm Phong Đình vừa mặc áo vào, vừa mỉm cười cảm ơn.

“Ân.” Đáp nhẹ một tiếng, Dịch Vô Tình nhìn nhìn tuấn dật nam tử hôn mê trên giường, nhớ lại thái độ mới vừa rồi của Nhan Hương Phù, nhất thời cảm thấy ả ả hiểu rõ. “Là hắn sao?”

Hiểu được ý của nàng, dù sao trước đây chỉ cần bị biểu muội làm đau lòng, nếu không phải gửi bỏ câu truyền tin thì cũng là tự mình chạy đến tìm nàng ảo não tâm sự, trong cả thế giới này, chuyện tình của hắn, nàng là người rõ ràng nhất, Nhiễm Phong Đình không khỏi xấu hổ cười khổ, mặc dù không trả lời, nhưng đáp án đã thực rõ ràng.

Hắn!

Hai người mặc dù cá tính trái ngược, nhưng Dịch Vô Tình đối Nhiễm Phong Đình lại thật hiểu biết, thấy thần sắc này của hắn, trong lòng liền rõ ràng, lập tức ánh mắt lại quay sang Quân Mặc Khiếu nằm trên giường, đáy mắt có thật sâu thương hại.

“Thật đáng thương!” Ai — xui xẻo bị Nhan Hương Phù luyện mộ, vô tội thành lòng cái đình trong mắt của tên nam nhân bị đổ kị công tâm, thường thường phải ứng phó với phiền toái đến khiêu khích tới cửa, còn có ai so với hắn bị thảm?

“Đúng vậy! Ta thực sự rất đáng thương.” Nghĩ rằng nàng nói là mình, Nhiễm Phong Đình rất đồng ý gật mạnh đầu phụ họa, thậm chí còn khoa trương ôm ngực tỏ vẻ đau lòng, chỉ kém không nhổ ra hai giọt lệ.

Hắn? Lạnh nhạt liếc mắt một cái, Dịch Vô Tình không tiếng động thở dài.

Ai — hắn là khăng khăng một mực, xứng đáng!

Hôm sau

Này — là chỗ nào?

Tầm mắt mơ mơ màng màng, thần chí hôn mê nhiều ngày dần dần thanh tỉnh, khi cảnh vật xa lạ ánh vào mi mắt dần dần rõ ràng hơn, Quân Mặc Khiếu không khỏi sinh ra nghi hoặc, theo bản năng định ngồi dậy, lại phát hiện thân thể mình cứng ngắc, không nhúc nhích được, miễn cưỡng động dậy một nửa thân mình, lại “Phanh” một tiếng ngã lại giường.

“Người tỉnh?”

Bỗngưng, một tiếng nói thanh lãnh chợt vang lên, được hương nhẹ nhàng liền chui vào mũi, Quân Mặc Khiếu thấy bản thân được một người đỡ dậy, nhìn chăm chú một hồi thì thấy một cô nương màu da trắng nõn, tướng mạo mặc dù bình thường, nhưng có một đôi mắt đen ô trầm lại thần kỳ đứng ở bên giường, thực hiển nhiên chính là nàng ra tay nâng dậy hắn.

“Cô nương là?” Mới vừa tỉnh, đập vào mắt đều là người xa vật lạ, Quân Mặc Khiếu trong lòng tuy có điểm nghi hoặc, lại vẫn như cũ không hiện kinh hoảng, đôi mắt u lãnh không chớp mắt nhìn chăm chăm người bên cạnh.

Thông thường, các cô nương khác khi bị hắn nam tử tao nhã tuấn mỹ nhìn chăm chú, cho dù không tệ đại nhuyển chân, chỉ sợ cũng mặt đỏ tim đập bỏ chạy, nhưng Dịch Vô Tình lại giống như không có cảm xúc, chỉ thần nhiên mở miệng –

“Dịch Vô Tình.” Không giải thích dư thừa, ngắn gọn báo ra tính danh trả lời vấn đề, đôi mắt đen không hiện ra một chút gợn sóng, xem xét kỹ sắc mặt hắn, ngón tay thon dài đặt lên cổ tay hắn, không nói một câu bắt đầu bắt mạch.

Cô nương này là đại phu?

Cặp mắt u lãnh khẽ nheo lại, câu trả lời đơn giản cũng không hề làm Quân Mặc Khiếu hờn giận, ngược lại lẳng lặng tùy ý nàng bắt mạch ỳnh, phảng phất chuyện khi tỉnh lại đối mặt hoàn cảnh hết thảy đều xa lạ là bình thường.

Dưới ánh sáng nhu hòa, không gian trầm tĩnh an ninh, hai người tính tình thanh lãnh không lên tiếng nữa, trong phòng quanh quẩn bầu không khí vừa xa lạ lại quý dị phù hợp –

Phanh!

Bỗngưng, tiếng nổ đột ngột vang lên, đánh vỡ phiến không khí dị thường an ninh này, cánh cửa bị một cái chân to đập bay ra –

“Vô Tình, họ Quân tỉnh chưa? Nếu chưa, ta không ngại dâng ra một quyền, hỗ trợ đem người đánh cho tỉnh –” Lớn giọng ồn ào vào phòng, Nhiễm Phong Đình mặc kệ bệnh nhân có tỉnh hay chưa, chỉ muốn đến làm ầm ỹ.

“Nhận được quan tâm, một quyền kia người lưu trữ thưởng cho chính mình đi!” Ánh mắt lạnh lùng liếc xéo “Tiểu nhân”, Quân Mặc Khiếu thần nhiên đáp trả, tựa hồ không ngạc nhiên thấy hắn xuất hiện.

Hừ! Nghĩ cũng biết, sau khi bản thân trúng độc hôn mê, khẳng định là tên râu xồm này không cam lòng bị nói là “Tiểu nhân” đã đem hắn khiêng về Nhiễm gia trang trị liệu.

Thấy hắn đã tỉnh, thậm chí còn có tính thần trào phúng mình, Nhiễm Phong Đình bỗng nhiên vọt tới bên giường, hừ giọng nhe răng cười đùa ác liệt. “Họ Quân, ở trong địa bàn của ta còn dám cùng ta đối nghịch? Người chuẩn bị bị ta đùa chết đi!”

Đùa chết? Ai đùa ai còn không nhất định đâu! Đạm mắt liếc mắt một cái, Quân Mặc Khiếu từ hồ như thể nào cũng không sao, thần sắc hèn mọn nhẹ thở ra hai chữ –

“Tiểu nhân!”

“Mẹ nó! Ta chỗ nào là tiểu nhân?” Bị đập trúng chỗ đau, Nhiễm Phong Đình tức giận đến đỏ mặt tía tai lời rống lên. “Họ Quân, người phải làm rõ ràng cho ta, độc nếu là ta hạ, ta làm sao còn dư thừa khiêng người về trị liệu? Dem hai chữ kia thu hồi cho ta, bằng không chúng ta thù kết lớn!”

“Chúng ta thù không phải đã sớm kết lớn sao?” Lãnh đạm trào phúng hỏi lại, Quân Mặc Khiếu không hiểu nếu không phải đã sớm kết thù, vậy mấy năm nay vô số lần luận võ đánh cho “Lưỡng bại câu thương” tính cái gì?

“Người.....” Nhiễm Phong Đình hỏa đại đang muốn lại lời đình rít gào, nhưng mới rống ra một chữ, lại bị tiếng nói thanh lãnh u nhiên đánh gãy.

“Các người cảm tình rất tốt.” Thu hồi bàn tay bắt mạch, Dịch Vô Tình chậm rãi phun ra một câu làm cho hai nam nhân ở đây đồng loạt quay đầu trừng mắt, lần đầu tiên nhất trí ý kiến –

“Ta mà cùng đàn bà này cảm tình hảo?” Giận chỉ “Đàn bà”, Nhiễm Phong Đình bi rống.

“Ta mà cùng tiểu nhân này cảm tình hảo?” Lãnh trừng “Tiểu nhân”, Quân Mặc Khiếu trào phúng.

Thoáng chốc, một phát kích động, một giọng lạnh lùng đồng thời vang lên chất vấn, lập tức lại song song giận trừng đối phương!!

“Người nói ai đàn bà?”

“Người nói ai tiểu nhân?”

Thấy hai người trở mặt căm tức, hết sức ăn ý, làm Dịch Vô Tình ở một bên nhìn liền hứng thú dạt dào, đôi mắt ô trầm hiện lên một tia thần nhiên ý cười.

A — ăn ý như vậy, mặc cho ai nhìn đều thấy ra cảm tình rất tốt!

“Hừ!” Thô hừ một tiếng, dẫn đầu quay mặt ra khỏi trận trừng mắt, Nhiễm Phong Đình quay sang Dịch Vô Tình quang quác oa oa kêu to, “Vô Tình, họ Quân độc đã giải hết chưa? Ta có thể đem hắc ném ra Nhiễm gia trang không?” Nhanh đưa cái đình trong mắt xuất môn, miễn cho gặp một lần lại nôn một lần.

“Nếu ta thích ở lại thì sao?” Trong miệng hừ nhẹ, Quân Mặc Khiếu lại vẫn như cũ nằm trên giường, hoàn toàn không có ý định rời đi.

Không bị thương liền cút đi a! Nằm thoải mái như vậy là sao?

Nhiễm Phong Đình nhịn không được xem thường, đang muốn châm chọc khiêu khích một phen, một tiếng kinh hô mềm mại từ cửa phòng chốc văng lên, làn gió thơm đánh úp vào mũi, mắt hoa lên, một khối thân thể vừa nùng vừa ôn nhuận đã phác tới bên giường –

“Quân công tử, người rốt cục tỉnh!” Không khách khí xô Dịch Vô Tình ra, Nhan Hương Phù vội vã bày ra quan tâm tình cảm của mình, nũng nịu kiêu ngạo nói: “Người hôn mê mấy ngày nay, Hương Phù lo lắng vô cùng, ngày ngày bất an, suốt ngày khẩn cầu Bồ Tát phù hộ, nay gặp người bình an chuyển tỉnh, thật sự là làm cho Hương Phù an tâm không ít –”

Nàng nói tình chân ý thiết, thâm tình chân thành, không chút nào không để ý tới Dịch Vô Tình bị nàng xô một cái bị lão đảo ngã ra sau, may mà Nhiễm Phong Đình đứng ở một bên nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ lấy người.

“Cẩn thận!” Cánh tay trắng kiện ôm lấy, vội ổn định thân ảnh nhỏ nhắn, hắc thân thiết khẽ hỏi: “Không có việc gì đi?”

“Không có việc gì!” Lắc lắc đầu, lập tức kinh hãi thấy mình đang tựa vào lòng hắn, trái tim vốn trầm ổn bỗng dưng nhảy dựng, Dịch Vô Tình lấy tốc độ khiến người kinh ngạc, lui ra lồng ngực rộng lớn ấm áp, đôi mắt thanh lãnh nhanh chóng hiện lên một chút không được tự nhiên.

“Thật có lỗi, là Phù muội không tốt, may mà không làm người bị thương.” Khẽ giọng thì thầm xin lỗi chỉ có Dịch Vô Tình nghe được, Nhiễm Phong Đình không phải không nhìn thấy hành vi cử chỉ của Nhan Hương Phù, trong lòng mặc dù rõ ràng nàng sai, nhưng không cách nào nói trách cứ.

Có quắp cười cười, Dịch Vô Tình không lên tiếng trả lời, nhanh chóng chuyển mắt nhìn sang, thấy Quân Mặc Khiếu ngồi trên giường, tuần nhan không chút thay đổi, nhìn chằm chằm Nhan Hương Phù ngồi bên mép giường, lúc nàng còn thao thao bất tuyệt kiêu ngạo ngôn biểu đạt thâm thiết, hắc rốt cục lạnh lùng mở miệng

“Cô nương là ai? Ta và người rất quen thuộc sao?”

3. Chương 3

“Phù muội — người đừng chạy a! Phù muội —”

Trong hành lang gấp khúc, Nhiễm Phong Đình lo lắng gọi người trong lòng đang ôm mặt chạy ở phía trước, mắt thấy nàng không thèm quan tâm cứ chạy vội vã, lập tức trong lòng quặn lên, dưới chân vận khí, thả người bay vút, chỉ trong giây lát liền vượt lên trước, đem nàng đỡ lấy, ôn nhu an ủi —

“Phù muội, người đừng buồn, đều là họ Quân không tốt —”

“Oa — biểu ca.....” Mạnh nhào vào trong lòng hắn, Nhan Hương Phù khóc lê hoa đái vũ, bi oán nước nỡ, “Hắn sao có thể quên ta? Từ ba năm trước, lòng ta chỉ có hắn, lúc nào cũng nghĩ về hắn, hắn hôm nay sao có thể nói là không nhận ra ta? Ô —”

Ô ô — tuy nói hai người ba năm trước chỉ gặp mặt một lần, nhưng anh hùng cứu mỹ nhân, tài tử giai nhân ký kết lương duyên là chuyện thực bình thường a! Nàng nghĩ Quân công tử là anh hùng, Quân công tử cũng nên nhớ nàng là mỹ nhân, không phải sao? Không nghĩ tới kết quả lại là — lại là hắn đã quên nàng, thật sự rất tổn thương!

Nghe người trong lòng luôn miệng vừa khóc vừa kể trong lòng chỉ có nam nhân khác, Nhiễm Phong Đình trái tim như bị ai bóp nghẹn, nhưng cố gượng cười an ủi, “Phù muội, người đừng khóc! Quân Mặc Khiếu là cái gì? Hắn không nhớ người lại như thế nào? Người xinh đẹp như hoa, là tiểu mỹ nhân như thiên tiên, làm sao không có thanh niên tài tử âm thầm ái mộ theo đuổi, làm gì chấp nhất hắn?”

Kỳ thật hắn chân chính muốn nói là — hắn chính là ‘Thanh niên tài tử’!

“Không có Quân công tử, ta cần thanh niên tài tử khác ái mộ làm gì?” Anh anh khóc, nàng giận dữ phát nào hét lên.

“Những thanh niên tài tử khác cũng không kém so với họ Quân a —” Râu xồm ảo não nói thầm, Nhiễm Phong Đình rất ai oán, chỉ kém không nhảy ra tự tiện cử.

“Ta mặc kệ! Ta mặc kệ! Ta chỉ thích Quân công tử —” Từ nhỏ hưởng hết mọi cưng chiều, được mọi người phụng trong lòng bàn tay, Nhan Hương Phù giờ phút này rốt cục nhịn không được hưởng vị biểu ca luôn sủng nàng nhất, khóc lóc yêu cầu, “Biểu ca, từ nhỏ ta muốn gì, người đều nghĩ biện pháp mang tới cho ta, nay người cũng sẽ không làm cho ta thất vọng đi?”

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình chỉ cảm thấy mình tựa như bị ném xuống xuống hồ băng, không muốn đối mặt với nguyện vọng của nàng, lại nhịn không được khẽ run, ách thanh mở miệng, “Phù muội, ý của người là —” Không cần! Không cần giống như hắn nghĩ! Như vậy đối hắn thật sự quá mức tàn khốc.

“Phải!” Hai mắt hồng nhuận, dầm lệ nhìn khuôn mặt khó coi đến cực điểm của hắn, Nhan Hương Phù đáng thương hề hề lại vạn phần tàn nhẫn. “Ta muốn Quân công tử, người nhất định phải giúp ta có được hắn.”

Quả nhiên!

Chua xót nhắm mắt, Nhiễm Phong Đình thống khổ cơ hồ khó có thể hô hấp. Mặc dù không nói ra, nhưng nàng rõ ràng biết — biết hắn từ nhỏ thích nàng, trong lòng chỉ có nàng, như thế nào lại có thể tàn nhẫn như vậy, đưa ra loại này yêu cầu cho hắn?

“Biểu ca, người đối với ta tốt nhất, người nhất định sẽ giúp ta, có phải không? Có phải không?” Nắm chặt áo hắn, Nhan Hương Phù giống như một tên lẳng trì đang bức cung.

“Phù muội, người đến tột cùng xem ta là cái gì?” Chậm rãi mở mắt ra, con người tràn ngập chua xót nhìn chằm chằm nàng, Nhiễm Phong Đình quyết định cho dù thống khổ cũng muốn đem hết thấy làm rõ, không muốn cứ như vậy ái muội không rõ.

Hơi hơi cứng lại, bị ánh mắt thâm thúy khiếp người nhìn đến hoảng hốt, Nhan Hương Phù chợt dạ chớp mắt, có ý tránh né. “Biểu ca, người nói cái gì? Ta không hiểu ý người!”

Phải! Nàng thừa nhận bản thân ích kỷ, tuy rằng yêu mến Quân Mặc Khiếu tuần mỹ, lại hưởng thụ Nhiệm Phong Đình cuồng dại yêu say đắm cùng chiều chuộng hết mực, thấy hẳn muốn làm rõ đoạn ái muội cảm tình này, nàng không muốn ngay mặt trả lời, có chút không nghĩ buông tha cho loại hư vinh “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”.

Thấy nàng rõ ràng lảng tránh vấn đề, Nhiệm Phong Đình thống khổ không chịu nổi, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Phù muội luôn ái muội không rõ câu dẫn hẳn, làm cho hẳn giống như tuyệt vọng, lại cất giấu vô cùng hy vọng, thủy chung không thể chân chính hết hy vọng, thật sự là — phiền lòng a!

“Biểu ca —” Cẩn môi, Nhan Hương Phù hai mắt đắm lệ mơ mơ màng màng, điềm đậm đáng yêu khinh gọi, “Người giận Hương Phù, chán ghét Hương Phù sao?” Nàng luôn dạng đáng thương hề hề làm nũng nịu này nhất định có thể đả động hẳn, làm hẳn mềm lòng, cho nên cũng không chút nào áy náy xuất ra.

Quả nhiên, Nhiệm Phong Đình đối với u oán mâu quang của nàng hoàn toàn chống đỡ không được, chỉ có thể cười khổ, lắc đầu an ủi. “Không, ta không giận người —”

Hắn, chỉ là đau lòng thôi!

Trong khách phòng, khác hẳn với đôi biểu huynh muội tình cảm khúc mắc, ái muội không rõ, Dịch Vô Tình ánh mắt thanh minh nhìn nam tử lạnh lùng trên giường vừa mới làm một tuyệt sắc mỹ nhân bị tổn thương đến mức khóc bỏ chạy đi, đồng thời cũng nhận đồng dạng ánh nhìn thanh minh của hẳn.

“Như thế nào?” Sau một hồi đối diện im lặng, Quân Mặc Khiếu rốt cục mở miệng trước.

“Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình, đáng tiếc!” Không có ý chỉ trích, nàng chỉ thản nhiên trần thuật sự thật.

“Lưu thủy vô tình luyện lạc hoa, hoa tránh sang một bên, vạn hạnh!” Vững vàng không dao động, lại ác độc đến cực điểm.

Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình
Nghĩa: Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình
Xuất xứ: Tục Truyện Đăng Lục Ôn Châu Long Tường Trúc Am Sĩ Khuê Thiên Sư viết: “Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, Lưu thủy vô tình luyện lạc hoa.”

Lời này vừa nói ra, đôi mắt thanh lãnh, bình tĩnh nhanh chóng hiện lên chút ý cười hứng thú, Dịch Vô Tình khó được tò mò. “Người thực không nhận ra Nhan cô nương?” Nàng từng nghe Nhiệm Phong Đình nhắc tới nguyên nhân vì Nhan Hương Phù ái mộ Quân Mặc Khiếu, nên cảm thấy hẳn nói “Cô nương là ai? Ta và người rất quen thuộc sao?” Rất đáng hoài nghi.

Mặc dù chỉ thấy qua một lần, nhưng tuyệt sắc mỹ nhân như vậy, cho dù chỉ là một lần gặp mặt, cũng nên đủ cho vị anh hùng đã cứu mỹ nhân lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Nếu y như tính tình vốn ngày thường đã lãnh đạm như Quân Mặc Khiếu, nếu người bên ngoài hỏi thăm thế này, tất nhiên sẽ cho rằng không nhất thiết phải trả lời nên mặc kệ, nhưng Dịch Vô Tình quanh thân phát ra trầm tĩnh, điềm đậm hơi thở, khiến hẳn có loại cảm giác khó hiểu, rất quen thuộc và thân thiết, hảo cảm cứ vô lý nảy sinh, lập tức không tự giác thả lỏng tâm thần —

“Vì sao ta nên nhận ra?” Chợt nghe thấy thanh lãnh tiếng nói vang lên, hẳn mới ngạc nhiên phát hiện chính mình lại theo bản năng trả lời nghi vấn của nàng.

“Nghe nói ba năm trước, người từng làm anh hùng cứu mỹ nhân, ngay lúc lưu manh đùa giỡn đã giúp Nhan cô nương giải vây.” Tâm tình tốt lắm nên kể lại.

“Có chuyện này sao?” Mày kiếm nhú lại, suy tư cả buổi, thật sự không có ấn tượng gì, Quân Mặc Khiếu nhìn không được cảm thấy buồn cười. “Chuyện đã lâu như vậy, chỉ là nhắc tay chi lao, vội vàng một mặt cơ duyên, ai lại đi nhớ rõ?” Hẳn cũng không rảnh để luôn đi nhớ chút chuyện râu ria nhảm chán như thế.

(* Chính xác! Ngay cả chuyện hôm qua ta mượn tiền bạn chưa trả chưa chắc gì ta đã nhớ, huống hồ chuyện cũ rích hồi 3 năm trước!!! *)

Nghe vậy, Dịch Vô Tình vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, có chút đồng tình mỹ nhân nũng nịu Nhan Hương Phù.

A..... Mỹ nhân phương tâm ám hệ, ai ngờ anh hùng lại căn bản đã quên không còn một mảnh, rõ ràng là thâm kích “Ta bản tướng tâm hướng minh nguyệt, nề hà minh nguyệt chiếu mương máng”, đôi biểu huynh muội Nhiễm Phong Đình và Nhan Hương Phù kỳ thật vận mệnh thực rất giống.

Không hưng trí nói lại đề tài vòng quanh Nhan Hương Phù, Quân Mặc Khiếu chuyển sang nhìn cô nương xa lạ trước mắt, nàng tuy tướng mạo bình thường, lại tản ra trầm tĩnh hơi thở, làm người ta không tự giác hạ thấp tâm phòng bị, cùng nàng nói chuyện phiếm đầy hứng thú.

“Dịch cô nương là đại phu?” Đạm thanh hỏi thăm, Quân Mặc Khiếu chưa từng nghe qua danh hào của nàng trên giang hồ.

“Không tính là đại phu, chính là hơi có chút nghiên cứu y thuật, chịu bạn bè ủy thác đến hỗ trợ giải độc.” Chưa bao giờ xem bản thân là đại phu, Dịch Vô Tình nhẹ nhàng lắc đầu.

“Người là bằng hữu của tên tiểu nhân kia?” U mắt lạnh mâu hơi hơi nhú lại, nói đến hai chữ “Tiểu nhân” còn có ý vô tình đặc biệt tăng trọng.

Thực hiển nhiên, Dịch Vô Tình nghe xong, đôi mắt trong trẻo như có chút đăm chiêu nhìn hắn, bờ môi khẽ mở ra nụ cười có chút kỳ dị, nhàn nhạt nói: “Nhiễm Phong Đình đến tốt cùng có phải là tiểu nhân hay không, tin tưởng trong lòng là Quân công tử rõ ràng nhất.”

Nghe vậy, Quân Mặc Khiếu mâu quang chợt lóe, giống như nghe hiểu ý trong lời nàng, nhưng vẫn cố ý hỏi: “Dịch cô nương là có ý gì?”

Vị “Anh hùng” này xem ra rất thích ra vẻ mê hoặc, cùng người khác nói vòng vo!

Âm thầm nghĩ, Dịch Vô Tình đơn giản nói rõ. “Ta tin tưởng Nhiễm Phong Đình, lấy cá tính bằng phẳng, quang minh của hắn, cho dù tức giận như thế nào, cũng vạn vạn không có khả năng dùng độc, sử dụng đến hạ lưu thủ đoạn này. Bảo đao luôn tùy thân mang theo, cũng không khả năng để kẻ có ý đồ có cơ hội tẩm độc trên đao. Như vậy độc trên miệng vết thương của người, trừ phi là lúc bị thương, chính người tự tay hạ, không còn khả năng khác. Không biết ta nói như vậy có đúng không, Quân công tử?” Nói xong, nàng cảm thấy thật thú vị, cố ý cười hỏi.

“Ha ha ha –” Bỗng dưng, tiếng cười sảng khoái, tao nhã từ bạc môi Quân Mặc Khiếu vang ra, “Vu oan giá họa” quỷ kế bị xuyên thủng, hắn chẳng những không náo, ngược lại cực kỳ sung sướng. “Dịch cô nương, người thông minh hơn tên râu xồm kia nhiều.”

“Đa tạ khích lệ!” Cười nhẹ, Dịch Vô Tình lại nói: “Kỳ thật, Quân công tử cũng không phải là chán ghét Nhiễm Phong Đình, thậm chí có thể nói là thưởng thức hắn, phải không?”

Lời này vừa nói ra, tiếng cười sung sướng liền im bất, khuôn mặt tuấn mỹ ẩn ẩn hiện lên một tia tức giận xấu hổ vì bị bắn trúng tâm tư, hắn lãnh xuy phản bác, “Ta khi nào thưởng thức tên râu xồm kia? Đừng nói chuyện cười!”

“Như thế nào là nói giỡn đâu?” Tiếng nói khinh đạm, ngôn ngữ lại sắc bén thấu triệt. “Quân công tử đầy lòng thưởng thức Nhiễm Phong Đình, nhưng lại chán ghét hắn những năm gần đây thường thường tìm người gây chuyện phiền toái, nên mới tẩm độc lên miệng vết thương của mình, giá họa cho hắn.

“Người ra kế này, thứ nhất, lấy hiểu biết của người về Nhiễm Phong Đình, trong lòng rất rõ ràng hắn tuyệt không mặc kệ người bị độc chết, khẳng định sẽ nghĩ hết biện pháp giúp người giải độc, thay bản thân rửa sạch ‘Tiểu nhân’ ô danh; Thứ hai, chỉ cần mưu kế ‘Vu oan giá họa’ này không bị xuyên qua, trước khi hắn tìm ra ‘Hung thủ’, tất nhiên trong lòng mang áy náy, sẽ không đến tìm người đòi tỉ tử, ta nói đúng không?” Mỉm cười, Dịch Vô Tình thấy hắn dám đánh bạc một cái mệnh mà âm thầm bội phục.

A – nói thật ra, vị Quân công tử này cũng là người kỳ lạ, lại có thể tín nhiệm nhân cách đối thủ một mắt một còn của mình như vậy.

Bị nói trúng tâm nhãn, Quân Mặc Khiếu có một chút náo, khả lại rất thưởng thức tâm tư sâu sắc, thâm nhuần này, trầm mặc đối diện nàng một hồi lâu, rốt cục chậm rãi mở miệng, “Đừng nói cho họ Nhiễm, nếu không hắn cứ hai ba ngày lại tìm ta gây phiền toái, thật sự đáng ghét.”

“Yên tâm, ta sẽ giữ bí mật.” Cố nín cười, Dịch Vô Tình vẻ mặt thận trọng gật đầu. A — nói thật, nàng còn rất đồng tình hẳn, hẳn thật vô tội và bất đắc dĩ a.

Nghe ra trong thanh âm nàng giấu giếm ý cười, Quân Mặc Khiếu cũng không phải là bệnh miêu, lập tức thần nhiên tà liếc một cái, không nhanh không chậm triển khai phản kích —

“Tên họ Nhiễm xuân ngọc đó còn không biết tâm ý của người đi?” Hừ! Mới vừa rồi nàng ngã vào lòng Nhiễm Phong Đình, hành động lấy tốc độ nháy mắt kinh người lùi lại, cùng vẻ xấu hổ chột lóe trên mặt, hẳn cũng không bỏ qua, toàn xem ở trong mắt.

Oanh!

Chỉ cảm thấy trong đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ, suy nghĩ nhất thời trống rỗng, làm cho Dịch Vô Tình tính tình bằng phẳng, không gợn sóng chợt mất đi trầm ổn vốn có, thần sắc có chút bối rối, vô thức nhìn chằm chằm nụ cười “Rất cực báo thù” đọng lại trên tao nhã bạc môi của Quân Mặc Khiếu, nghẹn họng nhìn trân trối cả buổi, mới miễn cưỡng trấn định tâm thần, tìm về thanh âm —

“Ta không hiểu người đang nói cái gì?” Dứt lời, xoay người chạy trốn chết.

Hắn, hẳn làm sao có thể biết? Làm sao có thể? Nàng vẫn nghĩ đến mình che giấu rất khá —

Tâm hoảng ý loạn, thần sắc không yên, phi nước đại trong hành lang gấp khúc, thẳng đến ngực đau, không thở ra hơi, Dịch Vô Tình mới rút cục bước chậm lại, hư nhược vô lực tựa vào cây cột sơn đỏ thở dốc, ngón tay thon dài khẽ run xoa má, chỉ cảm thấy nhiệt năng xuyên thấu qua đầu ngón tay, thẳng truyền kia trái tim đang đập dồn dập trong lồng ngực.

Nàng biết mặt mình giờ phút này khảng định như say rượu, nóng đỏ bừng khiến người khác chỉ cần nhìn liền biết không bình thường, nhất thời không khỏi cúi đầu, âm thầm rên rỉ thở dài —

Làm sao có thể để cho người ta phát hiện đâu? Vị Quân công tử kia quả thật tâm tư tinh tế, sâu sắc kinh người!

Chưa xót cười, Dịch Vô Tình che mặt, hít sâu mấy hơi, cố gắng làm cho tâm tình mới vừa bị xuyên thủng thoát khỏi kinh hoàng cùng vô thức, chậm rãi trầm ổn lại, thẳng đến một hồi lâu sau, nhiệt độ trên mặt rút cục rút đi, tim đập cũng khôi phục nhịp trầm ổn ngày thường, nàng mới lại nâng lên khuôn mặt trầm tĩnh, không chút gợn sóng, nhìn không ra chút cảm xúc.

Ổn định tâm tình xong, nàng chậm rãi bước trở về khách phòng mà Nhiễm Phong Đình đã an bài cho nàng, nào biết vừa mở cửa phòng, ánh vào mi mắt chính là mặt to đầy râu của hắn.

“Ô — Vô Tình a —” Ngồi chờ trong phòng nàng hồi lâu, Nhiễm Phong Đình vừa thấy người, lập tức xông lên, tựa vào người nàng, ai oán khóc kể. “Ta thật thảm — ta thực sự rất thảm a — ô ô ô —”

Đến tột cùng là ai mới thảm đâu?

Lỡ tai cuộn cuộn không dứt tiếng khóc, Dịch Vô Tình có chút không nói gì, đóng lại cửa phòng, xoay người đi đến cạnh giường, dỡ xuống hòm thuốc, sau đó lại đi đến bàn nhỏ.

Liên tiếp chuyển vị trí, Nhiễm Phong Đình chẳng những không có bị rơi ra một bước, thân hình cao lớn ngược lại nhắm mắt theo đuôi, thiếp lên lưng nàng, đầu to buông xuống “Cố định” gắt gao tựa vào bờ vai nhỏ nhắn, tạo thành tư thế “Chim to đậu người” quái dị buồn cười, như bóng với hình.

“Ô ô — Vô Tình, ta thực thảm — thực sự rất thảm a —” Tiếng khóc vẫn còn liên tục, nhất thời nửa khắc không có dấu hiệu ngừng lại.

Dịch Vô Tình không tiếng động thở dài, mệt mỏi ngồi xuống bàn trà.

Vừa ngồi, làm cho thân hình nàng nhất thời thấp xuống, đầu to trên vai chẳng những không bị “Bóc ra”, ngược lại dính chặt xuống theo, nam nhân phía sau triển lộ dáng người mềm mại, duy trì tư thế “Xoay người cúi đầu”.

“Người như vậy không thấy phiền sao?” Dịch Vô Tình thực mệt thay cho hắn, bất đắc dĩ rút một chén trà chuyển lên.

“Ô ô — nào có, trái tim ta giờ vết thương luy luy —” Đỉnh đầu như dài thêm một đôi mắt, Nhiễm Phong Đình không hề chướng ngại, đưa tay tiếp nhận trà, vẫn như cũ duy trì tư thế “Xoay người cúi đầu” buồn cười, vừa uống vừa khóc kể.

Nghe vậy, Dịch Vô Tình khẳng định lại là vì vị Phù muối kia của hần, liền ngay cả hỏi cũng lười hỏi.

Nhưng mà nàng không hỏi, Nhiễm Phong Đình cũng rất muốn tìm người nói hết, thân mình di động, chân dài treo lên băng ghế, đặt mông ngồi xuống cạnh nàng, toàn bộ động tác lưu loát liền mạch, còn đầu to cũng rất thần kỳ, thủy chung dính trên vai nhỏ, chưa hề cách ra.

“Vô Tình, người nói một chút, thiên hạ này còn có người nào thê thảm, đáng thương hơn ta sao? Cô nương trong lòng thế nhưng muốn ta giúp nàng bắt lấy tâm nam nhân khác, thế này làm sao ta chịu nổi a? Ô —” Khóc lóc gào lên, hần ai oán đến cực điểm, chỉ mong trái tim bị thương nghiêm trọng có thể giống như trước đây, được đến an ủi từ này, có chút lãnh đạm nhưng vẫn ôn nhu.

“Người đáng thương hơn người trong thiên hạ rất nhiều!” Lạnh lùng thản nhiên, Dịch Vô Tình hôm nay không có tâm tình an ủi, thần sắc rất là thanh lãnh. “Phiền toái đi nhìn một người bị lũ sông Hoàng Hà mà trôi giạt khắp nơi, tin tưởng người đột nhiên cảm thấy chính mình thực hạnh phúc.”

Không được đến an ủi trong mong muốn, ngược lại rước lấy lãnh đạm trào phúng, Nhiễm Phong Đình càng cảm thấy ủy khuất, bi thương khóc kể, “Ta nói cũng không phải cái loại thiên tai nhân họa bị thảm, mà là vì tình gây yếu, đau lòng vô hạn đáng thương, người biết rõ còn cố ý trào phúng ta. Ô ô — Vô Tình, người hôm nay thực sự rất vô tình a —

Trầm mặc không nói, Dịch Vô Tình không muốn để ý hần, tùy ý hần lại ở trên vai mình vô lại khóc đi.

“Ô ô — Vô Tình, Phù muối đối ta thật tình chỉ như giày cũ, trong tim chỉ có tên họ Quân kia, ta mệt mỏi quá, thực khổ, thực thảm a —”

Mắt thấy hần vì Nhan Hương Phù mà không ngừng ảm đạm nói hết tình thương, Dịch Vô Tình nguyên bản còn có thể kiềm giữ tính tình không nói một câu, nhưng theo thời gian chậm rãi trôi qua, đến nửa canh giờ sau, mà hần vẫn còn trên vai mình thản bi thương tố, hơn nữa tình cảm ẩn sâu mới vừa bị Quân Mặc Khiếu trắng trợn khơi mào, nỗi lòng còn chưa hoàn toàn bình phục, lại phải nghe hần không ngừng nói hần đối Nhan Hương Phù “Ta bản tướng tâm hướng Minh Nguyệt, nề hà Minh Nguyệt chiếu mương máng”, rốt cục, nàng chịu không nổi, đột ngột đứng lên —

“Oa —”

Đầu to vốn còn ở trên vai nhỏ, lại bị cú đứng dậy không hề báo trước làm bị đâm, phát ra thê lương kêu thảm thiết. Nhiễm Phong Đình đau đến hai mắt nhắm lệ lưng tròn, nhìn thần sắc lạnh như băng của nàng, bi phẫn oán giận, “Vô Tình, người làm gì? Ta mặc dù thân cường thể tráng, nhưng là làm bằng thịt a, cũng biết đau a!”

“Đi ra ngoài!”

“Sá? Người nói cái gì?” Nghĩ đến mình nghe lầm, Nhiễm Phong Đình có chút há hốc mồm.

“Đi ra ngoài!” Mặt lạnh lùng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hần, Dịch Vô Tình lạnh như băng nói, tiếng nói không nặng khê vang, lại rõ ràng dị thường.

“Di?” Kinh ngạc kinh nghi một tiếng, Nhiễm Phong Đình không hiểu nguyên nhân nàng vì sao thành linh biến ra sắc mặt lạnh lùng, trong lòng lại kinh hãi không thôi, thật cẩn thận định mở miệng hỏi thăm: “Vô Tình —”

“Đi ra ngoài!” Ngay cả nghe cũng không nghe, cơn giận bùng nổ, trên mặt Dịch Vô Tình như đông kết một tầng băng sương, dưới tiếng nói thanh lãnh ẩn dấu vô tận lửa giận. “Người nếu không đi, ta đi!”

“Hảo hảo hảo, ta đi ra ngoài! Ta đi ra ngoài!” Sợ tới mức nhảy dựng lên, Nhiễm Phong Đình như bị quỷ đánh, tông cửa xông ra, chỉ sợ nàng thực sự trở mặt chạy lấy người.

Thoáng chốc, chợt nghe “Phanh” một tiếng, cửa phòng cấp gắt gao đóng lại, nam nhân trong lòng không hiểu ra sao, giọng nói lại tự động nhận sai, ủy khuất ở ngoài cửa lấp lấp vang lên:

“Ách — cái kia — Vô Tình, nếu ta có nói sai hoặc làm sai cái gì chọc giận người, người — người nói thẳng là được, ta chịu tội với người, ngoan ngoãn đứng cho người đánh chửi cũng không sao, chính là trăm ngàn đừng không để ý tới ta a —” Ô — mặc dù không biết chính mình chỗ nào chọc nàng không vui, nhưng đây là lần đầu tiên nàng tức giận hần như vậy kể từ khi hai người quen biết tới nay, mặc kệ như thế nào, dù sao trước xin lỗi là được.

Trong phòng, nghe thấy tiếng hần ăn nói khép nép, cầu xin tha thứ không ngừng truyền đến, Dịch Vô Tình đầu tiên là giật mình, lập tức cảm thấy vừa sợ vừa giận bản thân nhất thời không khống chế được, tâm tình vốn thanh minh nay lại càng thêm tâm phiền ý loạn —

Hần kỳ thật cũng không sai, cần gì phải ủy khuất chính mình đến xin lỗi? Như vậy có vẻ giống như nàng trong lòng hần là cỡ nào trọng yếu, thật sự là — thật sự là phiền đã chết!

4. Chương 4

Hôm sau, sáng sớm tinh mơ, Dịch Vô Tình đi vào phòng Quân Mặc Khiếu, lấy một nửa Tử Tham Quả, điều phối thành giải dược cho hần ăn vào, giải trừ dư độc cuối cùng trong cơ thể.

Nhận giải dược, một ngụm uống cạn chất lỏng thơm ngát, Quân Mặc Khiếu tàn độc cơ hồ đã giải trừ hết, kể từ ngày hôm qua tỉnh lại, tinh thần và thể lực khôi phục tốc nhanh chóng với độ kinh người, nay có thể nói là khí thanh thần lãng, hiên ngang bất phàm, thần sắc bệnh hoạn mấy ngày trước đã sớm biến mất không thấy tăm hơi.

“Độc trong cơ thể người đã giải hết, không có việc gì.” Đơn giản báo cáo tình huống, nàng cúi đầu nhanh chóng sửa sang lại hòm thuốc, thần sắc mặc dù trầm tĩnh lãnh đạm như ngày thường, nhưng đôi mắt đen lại ẩn ẩn lộ ra sốt ruột muốn rời đi.

“Đa tạ!” Gật gật đầu, Quân Mặc Khiếu liếc nàng một cái, mở miệng nói: “Người yên tâm đi! Ta sẽ không nói cho hần.”

Nghe vậy, động tác trên tay Dịch Vô Tình dừng một chút, lập tức nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng mỉm cười, “Cám ơn.” Cái này, nàng cuối cùng có thể nhẹ nhàng thở ra.

Cảm nhận nàng đã thực sự từng tâm, Quân Mặc Khiếu nhin không được khẽ xuy một tiếng, xấu tính nói: “Nói thực ra, ánh mắt của người thực kém!” Thế nhưng lại coi trọng tên xuẩn Nhiễm Phong Đình!

“Nếu nói như vậy, ánh mắt các hạ cũng cao không đến đâu a!” Đạm cười phản bác, Dịch Vô Tình so với hần là người tám lạng kẻ nửa cân, dù miệng hần không thừa nhận, nhưng vẫn là thật tình thưởng thức Nhiễm Phong Đình, không phải sao?

Nghe ra ý trong lời nàng, Quân Mặc Khiếu không khỏi liếc một cái xem thường, đang muốn ra sức phủ nhận, bỗng dừng —

Phanh!

Tiếng đá cửa vang dội lại vang lên, nhân vật trong đề tài — Nhiễm Phong Đình — uy phong đi vào, vừa thấy Dịch Vô Tình, hần lập tức toét miệng cười lấy lòng, thật cẩn thận nói: “Vô Tình, mới vừa rồi ta tìm không thấy người, nghĩ là trước người hần là tới trị liệu cho họ Quân, một đường tìm lại đây, quả nhiên người thực ở chỗ này.”

Ai nha nha! Hôm qua không biết chỗ nào chọc giận vị hồng nhan tri kỷ này, bị nàng lạnh lùng đuổi ra phòng, hại hần phiền não cả đêm, lo lắng đến không ngủ được, vốn định sáng sớm đến cầu xin nàng tha thứ, ai ngờ đến lại không thấy ai, thế nên mới sát đến đây tìm người.

Tự thấy hôm qua mình bỗng dưng nổi giận vô cớ, Dịch Vô Tình nhất thời có chút xấu hổ, lại không kéo mặt xuống được, chỉ có thể cường trang trấn định, lãnh nghiêm mặt hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Ách — hảo lãnh đạm, hay là nàng giận còn chưa tiêu?

Vừa nghĩ đến loại khả năng này, Nhiễm Phong Đình càng lo lắng, thêm một cái cười đề phòng. “Không có gì! Chính là muốn hỏi một chút xem người có khiếm khuyết cái gì không, để ta cho hạ nhân đi chuẩn bị.”

Đáng giận! Ở trước mặt họ Quân, hấn không kéo mặt xuống được, đành phải chờ đi ra ngoài mới hảo hảo hướng nàng ăn nói khép nép, nhận sai đền tội, hỏi một chút xem đến tội cùng là mình chỗ nào chộc nàng phát giận.

“Không có, hơn nữa cũng không cần!” Lạnh lùng cự tuyệt, nàng thần sắc không dao động nói: “Độc trong cơ thể Quân công tử đã giải, đã không cần ta phải hỗ trợ, ta cũng nên cáo từ, lát nữa liền lập tức khởi hành.”

“Đi? Người, người phải đi?” Bị quyết định bất thành linh của nàng cấp dọa, Nhiễm Phong Đình gấp giọng giữ lại. “Vô Tình, người khó có dịp xuất cốc một chuyến, nếu đã đến làm khách trong đi Nhiễm gia trang, há có thể không lưu thêm một đoạn thời gian, để ta còn chiêu đãi người một phen?”

“Không được!” Lắc đầu, Dịch Vô Tình liền cự tuyệt, thầm nghĩ mau mau trở lại cuộc sống một mình trong u cốc, tiếp tục những ngày thanh tĩnh vô lo.

“Nhưng là –” Nhiễm Phong Đình không chịu buông tay, còn muốn giữ lại, nào biết lại bị một tiếng nói thanh lãnh đánh gãy.

“Như vậy càng tốt! Thân mình ta đã không còn trở ngại, ở lại nơi này chỉ lại thêm vướng mắt, không bằng cùng cô nương đi một đoạn đường, hộ tống nàng an toàn trở về, cũng là để biểu lộ cảm kích trong lòng.” Bạc môi gợi lên một chút quý dị cười, Quân Mặc Khiếu xưa nay luôn đi đâu làm gì chỉ có một mình, nhưng lại chủ động muốn hộ tống ân nhân cứu mạng.

Hộ tống nàng trở về? Không cần a!

Mây liễu khẽ nhú, Dịch Vô Tình còn không kịp mở miệng khéo léo từ chối, chợt nghe tiếng hô kinh người tiếng hô vang lên –

“Không được!” Tiếng hô như sấm, Nhiễm Phong Đình hồn hển thay Dịch Vô Tình cự tuyệt.

“Vì sao không được?” Lãnh xuy hỏi lại, tựa hồ cố ý muốn trêu chọc người nào đó, Quân Mặc Khiếu trào phúng nói: “Dịch cô nương cũng chưa nói gì, xin hỏi Nhiễm thiếu trang chủ lấy thân phận gì thay nàng cự tuyệt?”

“Lấy, lấy, lấy — lấy ta là tri kỷ của nàng!” Rốt cục nghĩ ra một cái lý do, hấn hợp tình hợp lý quát: “Huống hồ, dọc đường nguy hiểm nhất chính là người!” Hừ! Ai biết họ Quân nửa đường có hay không nảy sinh tà tâm, đối Vô Tình làm ra chuyện nhân thần cộng phản gì?

Nghe ra ý tại ngôn ngoại, nhân cách bị chịu ô nhục, Quân Mặc Khiếu nguy hiểm nheo lại mắt. “Tiểu nhân, người lời này có ý gì? Nói rõ ràng cho ta!”

“Đàn bà, chính là ý mà người nghĩ! Còn có, độc không phải ta hạ, đem hai chữ tiểu nhân nuốt trở lại cho ta!” Con mẹ nó! Tên đàn bà đáng chết luôn miệng kêu tiểu nhân tiểu nhân, còn càng kêu càng dễ gọi, thật sự đáng giận.

“Đem hai chữ ‘đàn bà’ thu hồi cho ta!” Lại bị “Đàn bà” đốt lên cơn tức, Quân Mặc Khiếu rút kiếm ra.

“Người trước nuốt hai chữ ‘tiểu nhân’ cho ta!” Không cam lòng yếu thế, bảo đao cũng ra khỏi vỏ.

Thoáng chốc, hai cái đại nam nhân trợn mắt trừng nhau, trong giây lát song song tranh nhau phóng ra khỏi phòng, tiếng đao kiếm giao đấu liền kịch liệt vang lên. Đến khi Dịch Vô Tình đuổi theo ra, chỉ thấy hai người đã ở trong viện đấu võ, nhất thời không còn gì để nói.

Ai — xem ra lại sắp lưỡng bại câu thương, vẫn là đi chuẩn bị thuốc trị thương trước thôi!

...

“Oa — đau, đau, đau a —” Tiếng kêu thê lương thảm thiết không ngừng vang lên, nam nhân mặt râu xồm hoàn toàn mất đi khí khái hùng tráng, uy vũ nên có, khốc lóc cầu xin, “Vô Tình, ta cũng là do cha mẹ sinh dưỡng, lúc đau cũng sẽ đau, người nhẹ tay chút — nhẹ chút a —”

“Đã biết thân thể là do cha mẹ ban cho, còn động bất động liền đem đi phá hoại?” Lạnh giọng trách mắng, Dịch Vô Tình cố ý tăng thêm lực, trát được lên miệng vết thương mới trên ngực hấn một cái.

“Oa —” Tiếng khóc thét thê lương như giết heo lại vang lên, Nhiễm Phong Đình đau đến rớt cục cống hiến ra hai khóa nam nhi lệ trên quý, hai mắt đầm lệ lưng trông bi phần lên án, “Ồ — ta chỉ biết người đối tốt với họ Quân thôi!”

Nàng đối tốt với Quân Mặc Khiếu?

Dịch Vô Tình sững sốt, mày liễu nhú hết mức, “Người nói vậy bạ gì đó?”

“Vốn là vậy mà!” Cầm giận bất bình, hắn đưa ra bằng chứng. “Mới vừa rồi người chữa thương cho họ Quân thật mềm nhẹ, làm như sợ hắn chịu đau chịu khổ. Còn hiện tại lại đối ta thật hung dữ, hoàn toàn không biết nương tay!” Ô — họ Quân đã câu mất tim Phù muội, hiện tại còn muốn cướp hồng nhan tri kỷ của hắn sao? Không có thiên lý a!

Nàng sở dĩ trách cứ hắn, cố ý mạnh tay để hắn ai ai kêu đau, là vì xem hắn là người một nhà, muốn hắn nhớ rõ giáo huấn, đừng cứ động bất động lại đem bản thân nơi nơi bị thương, hoàn toàn xuất phát từ một thật tình. Về phần Quân Mặc Khiếu, thì chính là chăm sóc bình thường của một người hành y đối với người bị thương thôi! Nếu hắn cho rằng như vậy nghĩa là nàng đối xử với Quân Mặc Khiếu tốt hơn, nàng cũng không có để nói.

Một phen khổ tâm bị xuyên tạc, Dịch Vô Tình giận tái mặt, không thèm nói thêm cái gì, nhanh chóng rửa sạch miệng vết thương, quấn kín vải, liền đứng dậy rời đi.

Ách — nàng lại phát giận sao?

Kinh sợ nhìn sắc mặt nàng bỗng nhiên đông lạnh, Nhiễm Phong Đình vội vàng giữ chặt nàng, trong lòng run sợ hỏi thăm: “Vô Tình, người tức giận sao?”

Không có trả lời, nàng mặt lạnh lùng nói: “Người nghỉ tạm đi!” Dứt lời, định bỏ ra bàn tay to đang nắm chặt cổ tay mình, lại làm như thế nào cũng không như nguyện, không khỏi càng thêm tức giận.

“Buông tay!” U lãnh con người giận dữ trừng, Dịch Vô Tình cao giọng.

“Không buông!” Biết nàng thực sự giận, nhớ tới hôm qua nàng cũng đột nhiên tức giận, Nhiễm Phong Đình bỗng dưng hoảng hốt, rất sợ nàng từ nay về sau không thèm để ý mình, lập tức không khỏi gấp gáp đến độ liên thanh kêu, “Vô Tình, người đừng giận ta! Ta có chỗ nào làm người không vui, người muốn đánh ta, mắng ta đều được, chính là đừng bỏ mặc ta —” Vừa nói, vừa kích động cầm lấy tay nàng đánh chính mình.

Nghĩ rằng làm như vậy, nàng sẽ hết giận sao?

Đối với bộ dạng xuẩn ngốc này của hắn, Dịch Vô Tình trừ bỏ không nói gì, không khỏi lại cảm thấy buồn cười, hơn nữa cũng thực sự nhịn không được, bật cười ra.

“Người không giận ta?” Vừa thấy nàng cười, Nhiễm Phong Đình rớt cục dừng lại hành vi ngu xuẩn, thật cẩn thận bồi cười.

“Ta tức giận thì liên quan gì tới người?” Trong giây lát thu liễm ý cười, nàng khôi phục vẻ trầm tĩnh vốn có, tiếng nói thanh thanh lãnh lãnh: “Người chỉ cần quan tâm Phù muội của người là đủ rồi.”

Nghe thấy thế, biết cảm xúc nàng đã qua, lại khôi phục bộ dáng dĩ vãng mình quen thuộc, Nhiễm Phong Đình rớt cục có tâm tình nói giỡn, lập tức giả vờ giả vịt rung đùi đắc ý nói: “Không thể nói như vậy! Trừ bỏ quan tâm Phù muội, ta cũng thực quan tâm hồng nhan tri kỷ của ta a!”

Nghe vậy, đáy mắt Dịch Vô Tình nhanh chóng hiện lên một chút mất tự nhiên khó có thể phát hiện, cổ tay nhẹ nhàng giãy ra khỏi lòng bàn tay hắn, cả buổi không lên tiếng.

“Vô Tình —” Thật cẩn thận, hắn thử kêu to.

“Àn?” Mắt quay sang chỗ khác không nhìn hắn, chỉ nhẹ giọng đáp lại.

“Người thực không thể ở lâu chút nữa? Là ta chỗ nào chiêu đãi không chu toàn, hay là chỗ ở trong Nhiễm gia trang không thoải mái?” Thu hồi tâm tình vui đùa âm ỉ, hắn rớt cục nghiêm túc hỏi.

Bởi vì xem nàng là hồng nhan tri kỷ, Nhiễm Phong Đình trong lòng thực hy vọng nàng có thể ở thêm vài ngày, phải thực chiêu đãi, để nàng có cảm giác như ở nhà.

“Không phải, người đừng nghĩ nhiều!” Lắc đầu, Dịch Vô Tình thản nhiên nói: “Ta chỉ là quen sống ở núi thanh tĩnh, muốn mau chút trở về thôi.”

Thì ra là thế!

Gật gật đầu, Nhiễm Phong Đình vẫn không muốn buông tha. “Để ta an bài một nơi thanh tĩnh cho người, cũng không để hạ nhân đến quấy rầy, cam đoan trong khoảng thời gian người ở tại Nhiễm gia trang, chỉ có ta đi tìm người, như vậy được không?”

“Không tốt!” Không chút do dự cự tuyệt, nàng âm thầm cười khổ.

Ai — hần không hiểu! Dĩ vãng hần mấy tháng mới đến thăm nàng một lần, ở lại hai ba ngày liền rời đi, phương thức gặp gỡ nhẹ nhàng như vậy mới khiến nàng có thể bảo trì tâm hồn bình tĩnh. Còn ở Nhiễm gia trang lại khác, lúc nào cũng nghe hần nói hết tình cảm, ngày ngày càng rõ hần rất đau sủng Nhan Hương Phù, điều này làm nàng chậm rãi bắt đầu ức chế không được, tâm tình càng dập dờn bồng bềnh, dần dần có cảm giác chua xót.

Nhiễm gia trang đối nàng mà nói, là nơi quá nhiều tình cảm của nàng, thật sự không nên ở lâu a!

“Vì sao?” Không hiểu tâm tư phức tạp của nàng, Nhiễm Phong Đình bị cự tuyệt cảm thấy thật tổn thương.

“Bởi vì cho dù người bên ngoài không đến âm ỹ ta, khả năng vẫn là sẽ đến, rất đáng ghét.” Tà nghệ một cái, nàng cố ý chế nhạo, đem chân chính nguyên nhân nhẹ nhàng lướt qua.

Không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, Nhiễm Phong Đình ôm ngực, diễn một bộ bị chịu đả kích, bi phần lên án, “Thế nhưng ghét bỏ ta? Ô — tâm tính thiện lương của ta thật đau a —”

Lại diễn tuồng!

Sớm thành thói quen hần mỗi khi chỉ có hai người sẽ xuất hiện bộ dạng bà tám, Dịch Vô Tình lạnh lùng liếc mắt, căn bản là mặc kệ.

“Ô ô — ta bản tướng tâm hướng minh nguyệt, nê hà minh nguyệt chiếu mương máng a —” Khoa trương đập giường, vô cùng đau đớn, bi tuyệt đến cực điểm.

“Những lời này có vẻ thích hợp nói cho Phù muội của người nghe.” Không có chút thương hại tâm, lạnh lùng ở hần ngực bỏ thượng một kiếm.

“Ách —” Khoa trương khóc lóc thoáng chốc ngưng lại, Nhiễm Phong Đình đưa lên hai ánh mắt ai oán đến cực điểm. “Vô Tình, người thực sự biết đâm vào chỗ đau, rất độc ác!”

“Đâu có!” Thần sắc không dao động, đôi mắt thanh lãnh lại có khe khẽ chất ý.

Bi phần trừng mắt, lại không chiếm được chút nhỏ xíu phản ứng nào của nàng, Nhiễm Phong Đình chỉ có thể sờ sờ mũi, quay lại chính đề. “Thực không muốn ở lâu thêm chút nữa?”

“Không được!” Lòng đã định ra, nàng sẽ không sửa đổi.

“Vậy để ta hộ tống người trở về!” Gật gật đầu, nếu nàng không muốn ở lâu, Nhiễm Phong Đình cũng không thể miễn cưỡng.

“Sá?” Kinh ngạc hô nhỏ, Dịch Vô Tình vội vàng lắc đầu. “Không, không cần —”

“Vì sao không cần?” Lại trợn mắt to ra trừng, hần có chút bất mãn. “Chẳng lẽ người tình nguyện để họ Quân hộ tống, cũng không muốn ta?” Nếu thật sự là như vậy, thì hơi quá đáng!

“Không phải!” Nghe ra hần có chút tức giận, Dịch Vô Tình nhẹ giọng giải thích, “Ta có thể tự mình trở về, không cần các người hộ tống —”

“Không được!” Một ngụm đánh gãy lời nàng còn chưa nói hết, Nhiễm Phong Đình gấp gáp kêu lên: “Chính người một thiếu nữ tử hành tẩu bên ngoài, nếu trên đường gặp phải ác nhân thì làm sao? Không được! Không được! Vẫn là để ta tự mình đưa người trở về mới an tâm.”

“Có cái gì an tâm? Ta không tự mình một người bình an đến Nhiễm gia trang sao?” Nheo nheo mi mắt, không hiểu hần đang lo lắng cái gì.

“Lúc ấy là do thời gian cấp bách, tình thế nào cũng chỉ có thể một mình người đến, nhưng hôm nay thì khác, ta vạn vạn không có khả năng lại mạo hiểm cho người một mình hành tẩu bên ngoài.” Mặt mày nghiêm túc, hần phi thường kiên trì.

Giật mình, Dịch Vô Tình có chút kinh ngạc thấy hần kích động. “Nhưng là trên người người có thương tích _”

“Bị thương da thịt thôi, chẳng lẽ ngay cả hộ tống người cũng làm không nổi sao? Ta không đến mức chiều chuộng như vậy!” Trực tiếp bác bỏ nghi ngờ của nàng.

Thực ngoan cố!

Cười khở thâm nghĩ, Dịch Vô Tình thở dài. “Tùy người!” Nàng thật sự không tinh thần cãi với hần a!

Thấy nàng rốt cục đáp ứng, Nhiễm Phong Đình vui sướng nở nụ cười, đang muốn nhân thời cơ này hỏi xem nàng hôm qua vì sao lại giận, thì nghe bên ngoài ồn ào truyền đến –

“Thiếu trang chủ, không tốt — không tốt a —” Thất kinh thét chói tai, một gã hạ nhân nghiêng ngả lão đảo chạy vào phòng, suýt chút nữa là hết hơi.

“Ta đang êm đẹp, chỗ nào không tốt?” Trùng mắt nhìn gã hạ nhân đang hoang mang rối loạn, Nhiễm Phong Đình thấy mình bị rửa thật sự bất đắc dĩ.

“Thiếu trang chủ, tiểu nhân không phải rửa người, mà là trang chủ và phu nhân đã trở lại —” Thở hồng hộc bẩm báo.

“Trở về cũng cần gà miêu tử quỷ kêu?” Nhiễm Phong Đình nhin không được giấu cợt. Hần biết song thân xuất ngoại dạo chơi đã lâu, nay trở về, đương nhiên nên làm náo nhiệt một phen, nhưng cũng không cần kích động như vậy đi?

“Nhưng là trang chủ bị trúng kịch độc, nay đã hôn mê bất tỉnh, mệnh ở sớm tối a!” Thở phì phò, hạ nhân rốt cục đem tin tức quan trọng nhất rống lên.

“Cái gì?” Khiếp sợ lùi rống, Nhiễm Phong Đình bỗng nhiên đứng lên, lòng tràn đầy không dám tin, vội chạy đến xem, chân bước vội vã đang sắp bước ra khỏi phòng, như chợt nghĩ đến cái gì, hần mạnh quay đầu nhìn về phía Dịch Vô Tình.

Hiểu được thỉnh cầu trong ánh mắt hần, Dịch Vô Tình nhẹ nhàng gạt gạt đầu, xách hòm thuốc đi theo bước chân lo lắng của hần, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài –

Ai — đầu năm nay trúng độc sao lại dễ dàng như vậy a? Xem ra là nay mai đi không được!

Tĩnh Tư Viện – nơi ở của Nhiễm gia trang chủ và phu nhân, giờ phút này một chút cũng không tĩnh tư, đầy tiếng nói chuyện nho nhỏ đầy lo lắng, những người hầu vội vàng vàng qua lại hỏi thăm, không khí trầm ngưng ép tới lòng người bất an, tươi cười hoàn toàn biến mất, trên mặt đầy mây đen mù sương.

Cảnh tượng ngưng trọng khiến Nhiễm Phong Đình mới vừa bước vào sân, cũng cảm thấy trầm xuống –

“Thiếu trang chủ, ngài rốt cục đến đây!” Vài tên hạ nhân vừa thấy hần xuất hiện, lập tức vội ra tiến đón, gấp giọng bẩm báo, “Trang chủ hần không tốt —”

“Ta biết!” Bước hần vội vã không ngừng lại, hần vừa đi vừa hỏi: “Cha nương ta đâu?”

“Ở bên trong phòng, phu nhân đang chiếu cố trang chủ —”

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình nôn nóng bước nhanh hơn, liền nghĩ đến Dịch Vô Tình không biết có đuổi kịp không, vội vàng quay đầu lại, đã thấy thân ảnh tinh tế của nàng theo sát ở phía sau, khi thần sắc trầm tĩnh kia ánh vào mắt, không biết vì sao, nỗi lòng bất an lại lắng đọng, an ổn xuống.

Phảng phất nhìn ra đáy lòng hần bất an, Dịch Vô Tình bờ môi nhẹ nhàng cười, nhẹ giọng trấn an, “Đừng lo, ta sẽ cố hết sức!”

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình mới nở nụ cười, đáy mắt đầy sự tín nhiệm. “Ta biết.” Cho đến giờ phút này, hần mới nhận ra, nàng — đối hần lại có tác dụng đại đại yên ổn như thế.

Không biết nụ cười trầm tĩnh, bình yên của mình có sức ảnh hưởng với hấn, Dịch Vô Tình nhẹ giọng thúc giục, “Còn đứng đó làm cái gì? Còn không mau đi?”

“Ân.” Vội vàng gật đầu lên tiếng trả lời, Nhiễm Phong Đình lại dẫn nàng nhanh chóng hướng vào trong.

Chỉ chốc lát sau, hai người đi vào nội thất, thấy một mỹ phụ trung niên lo lắng ngồi ở bên giường, bàn tay mềm ôn nhuần như ngọc gắt gao nắm lấy bàn tay to của nam nhân đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường; Nhan Hương Phù hấn là sớm nghe tin mà đến, đang ngồi ở một bên.

“Nường!” Kêu to một tiếng, Nhiễm Phong Đình vội đi vào bên giường, đến khi nhìn ra người trên giường chính là phụ thân, vốn là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái không câu nệ, giờ phút này sắc mặt lại ảm ảm hắc hắc, hơi thở nặng nề, hấn tức giận truy vấn: “Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Ngài cùng cha không phải là êm đẹp dạo chơi, như thế nào về nhà lại ra cảnh tượng này? Là ai đã hạ thủ?”

“Phong Đình!” Nghe tiếng nói quen thuộc của con vang lên, Nhiễm phu nhân liền quay người đứng dậy, tâm tình ưu phiền sau nhiều ngày giống như rốt cục tìm được chỗ dựa, nắm chặt con trai yêu, hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói. “Cha người hấn — cha người —”

“Nường, ngài đừng hoảng hốt, đừng nóng vội, chậm rãi nói!” Vội vàng ôn nhu trấn an mẫu thân, Nhiễm Phong Đình rất rõ tật xấu của mẹ hấn, ngày thường cá tính luôn gọn gàng quyết đoán, nhưng chỉ cần gặp phải chuyện của cha, đầu óc khôn khéo thế nào cũng biến thành tương hồ.

“Nói đi nói lại, đều là khối da mặt trêu hoa ghẹo nguyệt kia chọc họa!” Hồng hồng đôi mắt, Nhiễm phu nhân hấn hấn tức giận mắng.

Liên quan gì đến khuôn mặt của cha a?

Cảm thấy hết sức mơ hồ, Nhiễm Phong Đình đang muốn hỏi rõ ràng, lại nghe tiếng mẫu thân ai oán vang lên!!!

5. Chương 5

“Hai tháng trước, ta cùng cha người đến Miêu Cương dạo chơi. Người cũng biết miêu nữ đa tình, cha người tuy có tuổi, nhưng khối da mặt kia rất tuần tú, lại bảo dưỡng thích đáng, nên liền bị một công chúa Miêu tộc coi trọng mắt, ép cha người làm Phò mã. Cha người đương nhiên không thể đáp ứng, công chúa Miêu tộc trong lòng uất hận, hạ Miêu Cương kì độc cha người, nói cái gì, nhân lưu mệnh cũng lưu, người đi mệnh ô hô.”

Quả nhiên là da mặt chọc họa!

Vốn tưởng rằng là cừu gia hạ thủ, không đoán ra là miêu nữ cướp nam nhân. Nhiễm Phong Đình biết được chân tướng sau, thật không còn gì để nói, lại hiểu rõ loại chuyện cầu huyết này thật đúng rất có khả năng phát sinh, dù sao từ nhỏ đến lớn, hấn đã gặp qua không ít nữ nhân bị khuôn mặt kia của cha câu hồn, tìm tới cửa định dùng chiêu hoành đao đoạt ái, chiếm vị trí Nhiễm phu nhân!

(* hoành đao đoạt ái: dùng biện pháp mạnh, bạo lực để chiếm tình yêu *)

“Nường, ngài cứ đem cha để lại Miêu Cương, làm Phò mã Miêu tộc đi cho rồi!” Nhịn không được bất hiếu nói thâm.

“Nếu đem tặng cha người cho nữ nhân khác, ta thà để hấn đi đời nhà ma, cùng lắm thì ta lo xong hậu sự cho hấn lại đi tìm hấn.” Hai mắt đỏ mắt to, đối với Nhiễm phu nhân mà nói, việc đem vị phu quân cho người ta, chỉ có bốn chữ — không có khả năng!

“Phải đấy! Biểu ca, người sao có thể nói muốn đem dưỡng để lại Miêu Cương đâu?” Ngồi ở một bên, Nhan Hương Phù mở miệng hát đệm trách cứ.

“Vô luận như thế nào, ta là ngàn dặm xa xôi đem cha người đã trở lại, cha người trên người hiện trúng kịch độc, nên nhanh nhanh thỉnh danh y đến xem, nếu thực xảy ra chuyện gì bất trắc, ta cũng sẽ theo hấn mà đi.” Hai mắt dăm lệ lưng tròng nhìn vị phu quân nằm im trên giường, Nhiễm phu nhân gấp đến độ vội thúc

giục. “Phong Đình, người mau mau đi thỉnh danh y, đừng kéo dài thời gian thêm nữa, ta nghĩ cha người không chống đỡ được bao lâu –”

“Nương, ngài đừng nóng vội, danh y còn không phải đã đến đây!” Nhiễm Phong Đình đem phía sau Dịch Vô Tình kéo ra trước mặt mẫu thân.

“Danh y?” Nhiễm phu nhân sững sốt, không biết vị cô nương lạ mặt, khí chất trầm tĩnh trước mắt này là người phương nào. “Phong Đình, vị này là?”

“Nương, nàng là bạn tốt của ta, tên là Dịch Vô Tình, y thuật thực cao siêu; Vô Tình, đây là nương của ta.” Vội vàng thay hai người giới thiệu.

“Nhiễm phu nhân hảo!” Lễ phép thăm hỏi, Dịch Vô Tình thế này mới nghiêm túc hỏi: “Có thể để ta xem tình huống của Nhiễm trang chủ sao?” Đôi mẹ con này tán gẫu hoài không dứt, đem bệnh nhân quan trọng nhất đẩy sang một bên, thực làm cho người ta hoài nghi bọn họ lo lắng là thật hay là diễn trò?

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Vừa nghe nói nàng y thuật cao siêu, Nhiễm phu nhân cũng không cần nghĩ xem con khi nào quen biết cô nương như vậy, lập tức vội vàng tránh ra, để nàng tiến lên khám cho phu quân.

Đến bên giường, Dịch Vô Tình cẩn thận xem xét sắc mặt ám đen của Nhiễm trang chủ, lại bắt mạch hồi lâu –

“Rốt cuộc có được không? Ta thấy vẫn là đi thỉnh danh y trong thành đến, đừng để chậm trễ bệnh tình của dưỡng–” Đứng ở một bên, Nhan Hương Phù lại giở tính tình, trong lòng vẫn mãnh liệt nghi ngờ bản sự của Dịch Vô Tình.

“Phù muội, người trước để Vô Tình xem xét một cái, đừng nóng vội như vậy!” Hơi hơi nhú mi, liên tiếp hai lần kinh nghiệm, trong mấy ngày ngắn ngủn Nhiễm Phong Đình dần ý thức được biểu muội mà hấn trước kia cho rằng tính tình tương đối tùy hứng kiêu căng, không ưa phong nhã, kỳ thật là cực kỳ vô lễ.

“Ta chỉ là quan tâm dưỡng, biểu ca cần gì phải hung với ta?” Nàng khi nào bị hấn dùng bộ mặt nghiêm trọng như vậy nói chuyện qua, cho dù lời nói không phải là trách cứ giáo huấn, Nhan Hương Phù cũng cảm thấy ủy khuất, lập tức chảy nước mắt, tức giận chạy ra ngoài.

“Phù muội!” Nhiễm Phong Đình vội gọi, lại không kịp bước đi của nàng, không khỏi ảo não không thôi.

Ai — hấn nào có hung với nàng? Chẳng qua là sắc mặt hơi trầm chút mà thôi a!

“Mặc kệ nàng đi!” Một bên, Nhiễm phu nhân thật ra rất hiểu tính tình nũng nịu của cô cháu gái, liền theo thói quen phát phát tay, vô tâm đi để ý cô nương gia tính tình.

Hiểu được thời khắc này việc cha bị trúng kịch độc trọng yếu hơn so với biểu muội loạn sử cô nương gia yếu ớt, Nhiễm Phong Đình chỉ có thể tùy ý nàng đi, tầm mắt quay lại Dịch Vô Tình đang chẩn trị.

Dịch Vô Tình chuyên chú khám bệnh thật lâu, thậm chí còn lấy ra kim châm, châm xuống huyết đạo trên người lại rút ra, nín thở nheo mắt quan sát vết máu biến hóa trên kim châm, cuối cùng mới khẽ “Di” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Nghe tiếng, Nhiễm phu nhân kinh hãi, nghĩ đến tình huống không ổn, trong lòng lo sợ không yên.

“Vô Tình, rốt cuộc là độc gì? Có biện pháp giải không?” Nhiễm Phong Đình cũng gấp giọng hỏi, tuy rằng mới vừa rồi vui đùa nói cho cha thân ở lại Miêu Cương làm Phò mã, nhưng đáy lòng vẫn là thực lo lắng.

Trầm mặc lau đi vết máu trên kim châm, thu dọn kim châm vào hộp, Dịch Vô Tình thế này mới chậm rãi mở miệng nói: “Nhiễm trang chủ trúng một loại Miêu Cương kì độc tên là ‘Quân hồi’, là loại độc mà miêu nữ chuyên dùng trên nam tử phụ lòng, nếu muốn giải cũng không khó –”

“Nói như vậy chính là có thể giải?” Nghe vậy, hai mẹ con Nhiễm gia hưng phấn cùng kêu lên, đánh gãy lời nàng.

Lắc lắc đầu, lập tức lại gật gật đầu, hai người nhìn mà không hiểu ra sao, nàng lúc này mới trầm tĩnh giải thích, “Chân chính giải được chỉ có người Miêu mới có, bất quá ta còn có một phương pháp khác có thể giải.”

“Cái gì?” Lại trầm miệng một lời.

Tựa hồ vì hai mẹ con Nhiễm gia ăn ý mà cảm thấy thú vị, ánh mắt Dịch Vô Tình ánh lên một chút hứng thú, không có lập tức trả lời, ngược lại quay sang Nhiễm Phong Đình muốn một cây đao.

“Người muốn đao làm cái gì?” Mặc dù cảm kỳ quái, Nhiễm Phong Đình vẫn đem tùy thân bảo đao trên người giao cho nàng.

Rút ra bảo đao lóe sáng mũi nhọn, nàng cười nhẹ, lập tức bắt lấy cổ tay vị nam nhân còn đang buồn bực, nhanh chóng gọn gàng khứa một nhát. Thấy máu đỏ tươi từ miệng vết thương không sâu lắm chậm rãi thấm ra, hai mẹ con Nhiễm gia nhất thời há hốc mồm.

“Đi? Vì sao phải làm bị thương Phong Đình?” Yêu con sốt ruột, Nhiễm phu nhân sợ hãi kêu lên.

“Nương, người đừng lo lắng, ta nghĩ Vô Tình nhất định có dụng ý của nàng.” Hiểu được nàng sẽ không vô duyên vô cớ thương tổn mình, Nhiễm Phong Đình mặc dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn đối nàng tràn ngập tín nhiệm.

Thấy hần vô điều kiện tín nhiệm mình như thế, Dịch Vô Tình nghe xong không khỏi ảm áp, nhưng trên mặt vẫn là bình tĩnh, không chút gợn sóng, chỉ lẳng lẳng lấy cái chén, hứng dòng máu đỏ tươi đang chậm rãi nhỏ giọt xuống, cho đến khi được nửa chén, mới lấy được giúp hần cầm máu.

“Được rồi!” Buông ra cổ tay cường tráng, nàng nhờ Nhiễm phu nhân hỗ trợ nâng Nhiễm trang chủ còn hôn mê ngồi dậy, rồi dưới bốn ánh mắt nghịch ra nhìn chăm chăm, chậm rãi đem nửa chén máu tươi dứt cho Nhiễm trang chủ.

“Ách —” Nhìn mà không hiểu ra sao, Nhiễm Phong Đình chần chờ cả buổi, rốt cục nhịn không được, vẻ mặt cổ quái vui đùa nói: “Uống máu của ta có thể giải độc sao?”

“Đúng là có thể giải độc!” Thản nhiên, nàng nhẹ nhàng bâng quơ tung một câu làm cho hai mẹ con Nhiễm gia lại hai mặt nhìn nhau, há hốc mồm thật lâu không nói được gì.

“Máu của ta khi nào thành linh đan diệu dược?” Ngây người cả buổi, rốt cục hoàn hồn kinh hãi quỳ kêu lên.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Liên tục phụ họa gật đầu, Nhiễm phu nhân như chìm trong năm dặm sương mù. “Ta cũng không biết nguyên lai ta sinh ra một viên trân quý đại linh đan, chẳng lẽ ngay cả hần ngáp một cái cho người ta nghe cũng có thể kéo dài tuổi thọ đi?”

Lời này vừa nói ra, ngay cả tính tình thanh lãnh như Dịch Vô Tình, cũng nhịn không được bị câu nói đùa của Nhiễm phu nhân làm bật cười.

“Vô Tình, người đừng cười nữa, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, người nói đi a!” Đã muốn hoàn toàn hồ đồ, Nhiễm Phong Đình gấp gáp muốn nghe giải đáp.

“Còn nhớ ta muốn người ăn những bông hoa đó sao?” Đạm thanh nhắc nhở.

“Đương nhiên!” Mỗi lần chỉ cần hai người gặp mặt, nàng sẽ ép hần ăn cái loại hoa vớ vẩn đó, hại hần ăn đến miệng đắng ngắt, sao có thể không nhớ?

“Đó chính là nguyên nhân!” Mỉm cười, biết hần không hiểu, hảo tâm bổ sung giải thích, “Thứ hoa vớ vẩn đó tên là ‘Ngân Linh’, mặc dù không thể dùng làm phối dược, nhưng nếu ăn từ năm này qua tháng nọ, người ăn không chỉ có chuyển hóa thể chất, bách độc bất xâm, mà máu còn có giải thiên hạ trăm độc.”

Không thể nào? Nguyên lai ba năm nay thứ hoa vớ vẩn bị hần ghét bỏ đến cực điểm lại thần kỳ như thế, khó trách nàng mắng hần “Ngươi ăn mẩu đờn, không biết tốt xấu”.

Ngây ngốc trừng mắt nhìn bình thần sắc của nàng, Nhiễm Phong Đình nha nha lại hỏi: “Vậy, ta đây hiện tại bách độc bất xâm, ngay cả máu cũng có thể giải độc?”

“Có thể nói như vậy.” Gật đầu cho khẳng định đáp án.

Nghe vậy, hấn khiếp sợ nói không ra lời.

Trời ạ! Người trên giang hồ bày ra trăm phương ngàn kế, chỉ cầu một viên linh đan diệu dược có thể giải trăm độc, mà hấn nay toàn thân cao thấp đều là, này, này, này..... Này cũng quá chấn động đi!

“Vây hoa kêu ‘Ngân Linh’ đó – dễ trồng sao?” Gải gải râu xồm, nhin không được tò mò hỏi, thầm nghĩ loại hoa kỳ quái như vậy, hấn là không dễ hầu hạ.

“Đến nay chỉ còn một gốc cây sống, hoa nở ra toàn tiến vào bụng người.” Không nghĩ nhiều, Dịch Vô Tình ăn ngay nói thật.

Quả nhiên không dễ hầu hạ!

Trong lòng đoán được chứng thật, Nhiễm Phong Đình kinh ngạc nhìn nàng, đáy lòng có chút mờ mịt – loại kỳ hoa trân quý như thế, vì sao nàng không lưu cho bản thân ăn, lại không cầu hỏi báo dùng trên người hấn, nhưng lại kéo dài đến hơn ba năm? Loại dụng tâm này, không phải bằng hữu tầm thường có thể làm được.

“Vì sao..... Đối ta tốt như vậy?” Có chút cảm động, hấn ách thanh hỏi.

Nghe vậy, Dịch Vô Tình cảm thấy không khỏi chấn động, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia co quắp, nhưng trên mặt vẫn không tiết lộ chút tình cảm, thần sắc không dao động, đạm thanh nói: “Chúng ta là tri kỷ, không phải sao? Lại nói, nếu không đem người biến thành bách độc bất xâm, ngày nào đó người bị người ta hạ độc mà đi đời nhà ma, ta đây chẳng phải không còn ‘Vạn kim thư nhà’ mà phê duyệt.”

Ngẩn người, ý thức được câu cuối cùng là trêu chọc mình, Nhiễm Phong Đình trong lòng mặc dù cảm động khi nghe hai chữ “Tri kỷ” từ miệng nàng, vẫn nhin không được cười ha hả. “Ha ha ha — khá lắm vạn kim thư nhà! Vô Tình, người thật sự là hồng nhan tri kỷ của ta a! Ha ha ha —”

Tùy hấn tự vui tự cười, Dịch Vô Tình hoàn toàn mặc kệ. Còn Nhiễm phu nhân mặc dù không rõ lắm chuyện giữa hai người, nhưng cũng nhìn ra một chút hứng thú.

Cô nương này — đối con mình thực sự chính là tri kỷ sao?

Quả như Dịch Vô Tình nói, liên tiếp vài ngày, nhờ Nhiễm Phong Đình ngày ngày cắt cổ tay áu, sắc đen ám trên mặt Nhiễm trang chủ dần dần tán đi, mặc dù chưa chuyển tỉnh, cũng đã nhìn ra tình huống rõ ràng biến chuyển tốt. Lo lắng trong lòng hai mẹ con Nhiễm gia mẫu tử giảm bớt hơn phân nửa, tâm tình cũng khoan khoái lên, chỉ chờ Nhiễm trang chủ thức tỉnh.

Vài ngày sau, giữa trưa, sau khi lại cắt cổ tay lấy máu cho cha, Nhiễm Phong Đình cùng với Dịch Vô Tình rời đi chỗ ở của cha mẹ. Khi đi ngang qua hoa viên, nhìn thấy hai thân ảnh đang ở trong thạch đình không xa, ánh mắt hấn tâm không khỏi lâm vào buồn bã, hàm oán nói thầm –

“Họ Quân rốt cuộc còn muốn ở lại bao lâu a? Rõ ràng độc trên người đều đã giải, còn không biết xấu hổ không chịu đi —”

Nếu nói mấy ngày nay, chuyện duy nhất làm lòng hấn không thoải mái, kia đại khái chính là chuyện Quân Mặc Khiếu chết dí ở lại làm thực khách, bởi vì hấn không đi, Phù muội cả trái tim đều để tại trên người hấn, khiến hấn vạn phần khó chịu.

Nghe tiếng nói thầm, Dịch Vô Tình nâng mắt nhìn lại, lập tức không khỏi thấy không ổn, đang muốn đường vòng nhanh chóng rời đi, lại nghe thanh thanh lãnh lãnh tiếng nói của Quân Mặc Khiếu không nhanh không chậm truyền tới –

“Dịch cô nương, cùng đến đây nói chuyện phiếm đi?” Xa xa liền nhìn thấy người, Quân Mặc Khiếu ra tiếng mời, lại ngay cả nói cũng không nhắc đến tên Nhiễm Phong Đình, cố ý bỏ qua không nhìn hấn.

“Ai nha! Quân công tử, chúng ta tâm sự đang nói hạo hạo, việc gì lại để người ta đến quấy rầy đâu?” Dưới thạch đình, Nhan Hương Phù nũng nịu kháng nghị, trong lòng có chút ngấm bực.

Chán ghét! Mấy ngày nay, nàng cố hết sức tìm cơ hội tiếp cận Quân công tử, ý đồ lưu lại ấn tượng tốt, nề hà mỗi lần hấn nếu không phải tìm cơ rời đi, chính là nửa đường kéo người thứ ba tiến vào — giống như hiện tại, làm cho nàng cho dù muốn nói hết tâm ý cũng không có cách nào khác, thật sự là tức chết người!

Tâm sự? Coi như hết! Hắn đây chính muốn chạy còn sợ không kịp! Cảm thấy bức bối, Quân Mặc Khiếu vô tâm làm người yêu hoa, chỉ muốn kéo một người đến làm đệm lưng, giúp hắn thoát đi kiểu hoa ưu ái.

Cách đó không xa, Dịch Vô Tình phảng phất có thể cảm nhận ánh mắt oán giận nóng rực của Nhan Hương Phù, trong lòng thật sự không muốn đi hứng nước đục, dù sao mấy ngày nay thường xuyên bị Quân Mặc Khiếu kéo đi làm đệm lưng, bất kể ý muốn của mình, có khi nàng cảm thấy mình sắp bị trừng ra hai cái lỗ thủng.

Nghĩ vậy, nàng đang muốn mở miệng cự tuyệt, lại bị Nhiễm Phong Đình lôi kéo đi hướng thạch đình, trong lòng thật sự là có chút bất đắc dĩ.

“Họ Quân, cuộc sống thực khách của ngươi thật thích ý đi!” Vào thạch đình, Nhiễm Phong Đình liền đặt móng ngồi giữa Quân Mặc Khiếu và Nhan Hương Phù, rõ ràng có ý đồ ngăn cách hai người, vừa ló đầu vào liền tung ra một trận châm chọc khiêu khích.

Mụ nội nó, đời này chưa thấy qua người nào da mặt dày như vậy, độc đã giải rồi cũng không mau mau rút đi, làm người ta chán nản.

Nghe ra trào phúng, Quân Mặc Khiếu cười lạnh, còn chưa mở miệng đáp trả, Nhan Hương Phù đã tức giận nói lại:

“Biểu ca, ngươi sao có thể nói như vậy đâu? Khó có dịp Quân công tử đến làm khách Nhiễm gia, chúng ta nên chiêu đãi mới phải. Lại nói, độc trên người Quân công tử tột cùng là ai hạ, còn không có điều tra ra đâu! Đương nhiên phải ở lâu vài ngày, truy xét kỹ càng mới phải.” Ngữ khí nàng mang trách cứ, đối Nhiễm Phong Đình không có chút hoà nhã. Hừ! Mấy ngày trước, biểu ca hung nàng xong lại không đuổi theo xin lỗi, nàng còn nhớ kỹ đâu!

Biết nàng còn oán trách mình, Nhiễm Phong Đình đáy lòng thực buồn, miệng không khỏi tức giận. “Phù muội, rốt cuộc ngươi vẫn hoài nghi là ta hạ độc họ Quân phải không?”

“Biểu ca, ta lại không nói như vậy, ngươi làm gì lại hung ta?” Từ nhỏ chỉ nhận hắn đau sủng cùng thương tiếc, lần trước hắn cũng chỉ hơi nghiêm mặt mà thôi, nhưng lần này hắn chính là giận nhan tướng hướng, mặc dù không thực sự cao giọng, nhưng yếu ớt Nhan Hương Phù thế nào chịu được, nhất thời ủy khuất đỏ mắt, nước mắt ngưng tròng.

Bộ dạng u oán diễm đạm đáng yêu của nàng vừa ra, Nhiễm Phong Đình không khỏi hoảng tay chân, vội vàng theo quán tính thấp giọng nhận sai. “Phù muội, ta, ta không phải hung ngươi, ngươi đừng buồn — đều là ta không tốt, là ta không nên, ta xin lỗi ngươi được không —”

Gặp hai người biểu huynh muội nhà người ta vì mình xảy ra mâu thuẫn, Quân Mặc Khiếu không những không cảm thấy xấu hổ, thậm chí còn thầm cảm thấy buồn cười đến cực điểm, quay đầu muốn tìm Dịch Vô Tình hảo hảo giễu cợt một phen, đã thấy nàng nhìn Nhiễm Phong Đình nhỏ nhẹ chịu tội mà thần sắc ảm đạm, trong mắt ẩn ẩn ảm đạm, chất ý, lập tức trong lòng liền hiểu rõ.

“Dịch cô nương!” Nhẹ giọng gọi người.

“Sá?” Đột nhiên hoàn hồn, đã thấy hắn lấy hiểu rõ ánh mắt nhìn mình, vẻ mặt vô ba của Dịch Vô Tình nhanh chóng hiện lên một chút xấu hổ.

“Tại hạ nghe đồn Hàng Châu Tây hồ cảnh đẹp như họa, không biết Dịch cô nương có nguyện cùng tại hạ đi du hồ ngắm cảnh một phen?” Mỉm cười, Quân Mặc Khiếu khó có dịp đưa ra lời mời với người khác.

Nghe vậy, Dịch Vô Tình đầu tiên là ngần ra, lập tức gặp kia nụ cười thanh lãnh trung ẩn hàm thâm thiết của người nọ, nhất thời hiểu được tâm ý hắn, vì thế mỉm cười khẽ gật đầu. “Hảo!”

A — Quân công tử kỳ thật là người rất thấu hiểu a!

Được đến đáp ứng, Quân Mặc Khiếu cười lên, bỗng nhiên đứng dậy, hướng kia hai người biểu huynh muội một người thì giận dữ, không được tự nhiên, một người ôn nhu trấn an, gương giọng nói: “Nhiễm công tử, Nhan cô nương, xin thứ cho tại hạ cùng Dịch cô nương hẹn nhau đến Tây hồ du thưởng, cáo lui trước.”

“Cái gì?” Mới vừa rồi vội vàng trấn an biểu muội mà không chú ý tới hai người, không ngờ chỉ chốc lát thành muốn đi du hồ, Nhiễm Phong Đình lúc này biết được, rất cực kinh ngạc rống to lên.

“Đi?” Còn tại nững nịu giở đại tiểu thư tính tình, nghe nói người trong lòng nhưng lại cùng cô nương khác đi du thưởng danh thắng, lập tức không để ý rụt rè cũng tưởng đi theo. “Ta đây cũng –”

Như nhìn thấu “Kiều hoa” tâm tư, một người vô tình không chút do dự ngắt lời. “Cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tin tưởng hai vị có thể thông cảm tâm tình của tại hạ, muốn một mình cùng Dịch cô nương ở chung đi?”

Dứt lời, không để ý đôi biểu huynh muội ghen hờn nhìn trân trối, quay sang nhướn mày cười với “Yếu điệu thực nữ”: “Dịch cô nương, chúng ta đi thôi!”

Biết rõ hần nói như vậy chính là tướng đá Nhan Hương Phù dây dưa, Dịch Vô Tình vẫn là bị một phen ngôn từ kia làm xấu hổ không thôi, da mặt trắng nõn nhịn không được nổi lên sắc hồng, chỉ có thể đáp nhẹ “Àn” một tiếng, chạy nhanh cùng hần một khối đi rồi.

Cái gì kêu là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu? Cái gì kêu làm muốn hai người một mình ở chung? Quỷ dị nhất là, Vô Tình nàng vốn thần sắc thanh lãnh — nàng thể nhưng mặt đỏ! Chẳng lẽ trừ bỏ Phù muội, Vô Tình cũng có ý với họ Quân?

Tơ mắt nhìn hai người kề cận rời đi, Nhiễm Phong Đình không thể tin nổi, đầu nhất thời hỗn loạn đến cực điểm, chỉ cảm thấy ngực có cảm giác mất mát, phiền muộn và — phần nộ!

Đúng vậy! Hần không hiểu ra sao phát giận, nổi giận, nồn nóng bất an, mà cổ cảm xúc tức giận thành linh xảy ra này làm cho hần cảm thấy muốn bạo phát –

“A!! Biểu ca, người cứ như vậy để bọn họ đi?”

Vạn vạn không nghĩ tới người trong lòng nhưng lại trước mặt mình nổi lên tâm ý “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” đối một cô nương tư sắc bình thường, Nhan Hương Phù nhất thời tức giận đến phần nộ hét rầm lên.

“Dịch Vô Tình kia có cái gì tốt? Nàng tư sắc bình thường, thân hình đơn bạc, không có chút so được với ta, tính cái gì yếu điệu thực nữ a? Biểu ca, người đừng đứng sững ở đó, chúng ta mau chút đuổi theo đi nhìn một cái –”

“Đủ!” Rít gào ra tiếng, Nhiễm Phong Đình sắc mặt xanh mét, tâm phiền ý loạn, cái gì cũng vô pháp nghĩ nhiều, lần đầu tiên thần sắc nghiêm nghị giận mắng nàng: “Đuổi theo cái gì? Người không nghe người ta nói muốn hai người một mình ở chung sao? Đuổi theo là muốn để người ta chế giễu có phải hay không?”

Tuy rằng mới vừa rồi hần cũng từng có chút hờn giận, nhưng đây là lần đầu hần chân chính tức giận rít gào với mình, Nhan Hương Phù nhất thời sợ tới mức đứng im, sững sốt, thẳng đến một hồi lâu sau, rốt cực ý thức mình vừa bị rống, nàng mới “Oa” một tiếng khóc lên –

“Oa — biểu ca, người hung ta cái gì? Ta chỉ bắt quá muốn người giúp ta đuổi theo đi nhìn một cái, người không làm thì thôi, việc gì lại khi dễ ta như vậy? Người trước kia không đối với ta như vậy –”

Ai oán lên án, khóc kể cuộn cuộn không dứt chui vào tai Nhiễm Phong Đình, làm hần vì bản thân mới vừa rồi không khống chế được có chút hối hận, nhưng cảm xúc tức giận khó hiểu lại khiến cho hần táo bạo, khó chịu, không tâm tình đi dùng lời nói nhỏ nhẹ an ủi, lập tức không khỏi đứng cương ở một chỗ, trong cuộc đời lần đầu tiên đối mặt nàng khóc nháo mà không nói trấn an, thậm chí còn ần ần hiện lên vài tia phiền muộn, cảm thấy bắt đầu nghĩ –

Ai — nếu là Vô Tình, sẽ không luôn khóc sụt sụt, muốn hần cúi đầu trấn an!

6. Chương 6

Tháng sáu Tây hồ, liễu rũ như tơ, bờ hồ huyền ảo, lão thuyền phu hát nho nhỏ, khua mái chèo đưa con thuyền nhỏ dạo quanh mặt hồ, xuyên qua ở vùng hồ lá sen san sát. Gió nhẹ thổi lên, mang theo mùi hương

tươi mát, thoải mái, làm cho vị cô nương tính tình vốn thanh lãnh cũng nhịn không được, bẻ một nhánh hoa nhỏ, để sát chop mũi hít sâu một hơi, thế này mới nâng mắt lên nhìn nam tử tuấn tú đang ngồi đối diện—

“Thế này ta thực sự thành cái đình trong mắt Nhan cô nương!” Đạm cười mở miệng, trên mặt Dịch Vô Tình lộ ra một chút hứng thú cùng bất đắc dĩ.

Nàng không phải không biết nam nhân trước mắt vốn không có tình ý với Nhan Hương Phù, chính là không nghĩ tới mình cũng bị tha xuống nước.

Nghe vậy, Quân Mặc Khiếu khẽ nhướn đuôi lông mày, có chút thâm ý nói: “Có lẽ, ta cũng thành một cái đình trong mắt của một nam nhân khác.”

Hừ hừ! Lúc này họ Nhiễm nghe hắn nói sẽ đối nàng “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, sắc mặt chợt đại biến kia không giả chút nào!

Không biết thâm ý của hắn, Dịch Vô Tình khẽ cười nói: “Trong lòng Nhiễm Phong Đình chỉ có Phù muội của hắn, nhưng Nhan cô nương lại quý người, cho nên người đã sớm là cái đình trong mắt hắn.”

“Cái tên râu xồm kia thường thức thực kém!” Lại đi thích loại nữ tử vừa không có mỹ mạo vừa kịch cỡm! Nhịn không được chán ghét lắc đầu, lập tức nghĩ đến cái gì, hắn nguy hiểm nheo mắt lại, chất vấn: “Hay chính là vì nguyên nhân này, những năm gần đây hắn cứ tìm ta gây phiền toái?” Khả nghi! Rất khả nghi!

Nghe vậy, Dịch Vô Tình không trả lời, nhưng ánh mắt lại đầy ý cười, cho hắn một đáp án thực rõ ràng.

Chân tướng rõ ràng!

Rốt cục đã rõ vì sao mình bị cừu thị, Quân Mặc Khiếu hừ giọng phỉ nhổ. “Sắc làm trí hôn, thực đáng xấu hổ!”

Cười cười, Dịch Vô Tình không tiếp lời, chỉ lẳng lặng nghe tiếng hát nhỏ nhỏ của lão thuyền phu và tiếng đập cánh của thủy điều bay ngang, nhịn không được sung sướng nhắm mắt lại, chìm đắm trong hương thơm ngát và gió nhẹ nhẹ thổi, ngũ quan bình thường lúc này lại có vẻ xinh đẹp đến cực điểm.

Đối diện, Quân Mặc Khiếu khẽ ra dấu nhà dò chuẩn bị trà nóng, không tiếng động nhìn dung mạo bình thường nhưng lại có nét thanh tú ý nhị của nàng, cả buổi sau, hắn rốt cục mở miệng —

“Đáng tiếc a đáng tiếc —”

“Àn?” Đôi mắt đen sáng như sao chậm rãi mở, khó hiểu nhìn sang.

“Đáng tiếc người trong lòng người là cái tên ngu xuẩn, thường thức cực kì kém kia, nếu không chúng ta ghé vào một khối, không phải rất thích hợp?” Quân Mặc Khiếu khẽ bóp cổ tay, dù sao hắn thực thích tính tình trầm tĩnh lạnh nhạt của nàng, hảo cảm trong lòng mặc dù chỉ ở mức thích, còn chưa đến mức yêu, nhưng một cô nương có thể làm cho hắn có hảo cảm cũng không nhiều đâu!

Không đoán được hắn sẽ nói thế này, gò má trắng nõn của Dịch Vô Tình không khỏi nổi lên rặng mây đỏ nhè nhẹ, có chút không biết nên khóc hay cười, lắc lắc đầu. “Không, chúng ta cũng không thích hợp.”

“Lý do?” Nhướn mày.

“Bởi vì chúng ta là cùng loại người.” Cười nhẹ, Dịch Vô Tình nhẹ giọng bổ sung, “Cho nên ta mới có thể thích tên gốc ruột thẳng, sang sảng nhiệt tình kia, còn người thì thường thức hắn!”

A — hai người tính tình đều là thanh lãnh đạm mạc, hợp lại đại khái chỉ có thể hình dung qua bốn chữ “Tương kính như băng”, làm sao có thể thích hợp? Loại người có thể để bọn họ cảm thấy thú vị, càng ngày càng yêu thích, đại khái chỉ có loại người mà cả người phát ra ánh mặt trời nhiệt lực sang sảng. Cho nên hai người bọn họ mới không hẹn mà cùng bị Nhiễm Phong Đình hấp dẫn!

Lý do của nàng đơn giản, nhưng cũng dị thường chính xác, khiến Quân Mặc Khiếu không khỏi đồng ý nỗ lực cười, lập tức hứng thú nâng chén lên kính. “Kính cái tên gốc, thường thức cực kì kém.”

“A — kính tên gốc!” Buồn cười, nàng cũng nâng chén lên cạn.

Gió nhu hòa thổi từng cơn, gợn lên từng đợt sóng nước xanh biên biển, giữ mùi hoa sen thơm ngát, hai người tính tình giống nhau cùng nâng chén chén cười một kẻ ngốc.

“Ắt xì!” Trong đêm lạnh, thỉnh thoảng vang lên một tiếng hắt xì to, Nhiễm Phong Đình đã ngồi đợi ở hành lang hồi lâu, vuốt vuốt cái mũi. “Vô duyên vô cớ hắt xì, khẳng định là tên đàn bà họ Quân kia đang nói bậy sau lưng ta—”

Nói lầm bầm một hồi, nghĩ đến Quân Mặc Khiếu, tự nhiên cũng nghĩ đến Vô Tình, nhin không được hận hận mắng lên. “Tên đàn bà họ Quân kia cùng Vô Tình đi du hồ, đã đi tới khi trời tối, giờ ăn tối cũng qua, vậy mà đến giờ còn không trở về? Mụ nội nó! Tên đàn bà kia tốt nhất đừng nghĩ dây dưa với Vô Tình, nếu không ta nhất định cho hấn bầm thây vụn đoạn —”

Nắm chặt bàn tay, biểu tình của hấn hung tàn đến cực điểm, ảo tưởng nên đem “Đàn bà” bầm thây vụn đoạn như thế nào. Chợt tiếng bước chân rất nhỏ từ con đường mòn ở đình viện truyền tới, làm cho Nhiễm Phong Đình tai vốn cực thính vội quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn, quen thuộc đang chậm rãi đi tới, lập tức hấn phóng vọt lên —

“Vô Tình, người rốt cục đã trở lại! Họ Quân ở nơi nào? Hấn không lo chiếm tiện nghi của người đi —” Vòng quanh thân ảnh nhỏ nhắn bị giật mình, vừa lộ đầu đến là tuôn ra một trận khản trương truy vấn.

“Ách.....” Bị hấn đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, trên mặt Dịch Vô Tình khẽ hiện chút kinh ngạc, nhất thời không rõ hấn đang quang quác quang quác quỵ kêu cái gì.

“A!” Không nghe thấy đáp lại, nghĩ nàng thực đã bị chiếm tiện nghi mà không dám nói, Nhiễm Phong Đình hét lớn một tiếng, hấn hấn muốn đi tìm người tính sổ. “Vô Tình, người đừng sợ, ta đi thay người đòi công đạo!”

Công đạo? Hấn muốn tìm ai đòi công đạo?

Cuối cùng phục hồi tinh thần lại, Dịch Vô Tình vội vàng giữ chặt hấn, kỳ quái hỏi: “Người muốn tìm ai đòi công đạo?”

“Họ Quân!” Tiếng hô như sấm, Nhiễm Phong Đình như một con gấu chó bị đạp đau chân. “Vô Tình, người đừng cản ta, để ta đi làm thịt tên hạ lưu vô sỉ kia, thay người đòi công đạo —”

“Nói bậy bạ gì đó?” Một ngụm đánh gãy hấn quỵ rống quỵ kêu, Dịch Vô Tình nhíu mày nhướn mi. “Người có phải là hiểu lầm chuyện gì?”

“Hiểu lầm?” Hấn thần sắc sững sốt. “Người không phải bị họ Quân chiếm tiện nghi?”

“Ai nói ta bị chiếm tiện nghi?” Nhin không được buồn cười, nàng nhẹ nhàng cất bước đi tiếp, vừa đi vừa lắc đầu.

“Di?” Há hốc mồm, Nhiễm Phong Đình vội vàng đuổi theo, gấp giọng nói: “Nhưng là người trẻ như vậy mới trở về —” Cô nam quả nữ đi ra lâu như vậy, thật là làm người ta lo lắng a!

“Đó là bởi vì ta cùng với Quân công tử du hồ xong lại lên thuyền hoa nghe ca kỹ xướng khúc, đương nhiên về trễ.” Bờ môi thản nhiên cười nhẹ, đi tới phòng ở tạm thời, nàng đưa tay đẩy cửa đi vào.

Thế nhưng còn dính một khối cùng đi nghe hát!

Suýt nữa phun ra máu tươi, Nhiễm Phong Đình vội vàng theo đuôi vào phòng, biểu tình rất là bi phẫn. “Nói như vậy, các người ở cùng một chỗ với nhau rất vui?”

“Không sai!” Đàm thanh đáp lại, châm trà giải khát, thổi thổi, đột nhiên phát hiện phía sau im hơi lặng tiếng, nàng theo bản năng xoay người, đã thấy hấn trưng ra bộ mặt buồn bực nhìn mình, lập tức không khỏi cảm thấy kỳ quái. “Làm sao vậy?”

“Không có gì!” Rầu rĩ lên tiếng trả lời, trong ngực có một cỗ buồn bực và phiền chán cứ quanh quẩn, lái đi không được. Nguyên lai — nguyên lai nàng ở cùng với họ Quân rất vui, lại còn cùng đi nghe hát a—

Không có gì? Nếu không có gì, vì sao hé ra bộ mặt sầu não đó nhìn nàng?

Cảm thấy hồ nghi, Dịch Vô Tình đang muốn hỏi rõ ràng, lại nghe hần buồn bã mở miệng –

“Vô Tình, ngươi — ngươi cảm thấy họ Quân như thế nào?” Quân Mặc Khiếu đối nàng có “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” ý tứ, vậy nàng đâu? Nàng cũng có hảo cảm với Quân Mặc Khiếu sao?

Hần — vì sao hỏi cái này?

Giật mình, Dịch Vô Tình thật không hiểu nổi tâm tư của hần, đạm thanh nói: “Quân công tử là một thanh niên tài tuấn, chúng ta thực hợp ý.” Hai người tính tình quá mức giống nhau, tuy có lẽ không thích hợp để thành một đôi, nhưng có thể trở thành bằng hữu không tệ.

Nàng khen họ Quân là thanh niên tài tuấn? Nàng nói bọn họ thực hợp ý?

Cảm giác buồn bực trong ngực càng tăng lên, ép Nhiễm Phong Đình đến mức tâm phiền ý loạn, cứ cảm thấy nàng sắp bị người khác cướp đi, liền không rảnh nghĩ nhiều, đột nhiên rống giận –

“Không được!” Hần không muốn Vô Tình bị họ Quân cướp đi — Không! Không phải! Phải nói là hần không thể để nàng bị một tên nam tử nào khác cướp đi!

“Không được?” Không được cái gì? Dịch Vô Tình sửng sốt.

Lời vừa ra khỏi miệng, Nhiễm Phong Đình mới kinh ngạc thấy mình trong lúc vô ý thức đã đem suy nghĩ trong lòng rống đi ra, mặt không khỏi lúc hồng, lúc xanh, trong phút chốc, không thể nói thành lời. Hần không rõ mình đến tột cùng là bị làm sao, vì sao lại phẫn nộ với chuyện sau này nàng có khả năng sẽ thuộc về một nam tử khác?

Nếu Vô Tình có thể tìm được lang quân như ý, kia hần là chuyện tốt, hần nên thay nàng cao hứng, không phải sao? Nhưng nghĩ đến sẽ có một nam nhân khác thay thế địa vị của mình, chiếm cứ phân lượng trong lòng nàng nặng, hần liền — hần liền phiền muộn khó chịu, tức giận vì sao không thể là mình a!

“Ngươi —” Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Dịch Vô Tình mới định mở miệng hỏi, nhưng mới vừa nói đã bị ngắt lời.

“Họ Quân mới không phải thanh niên tài tuấn gì đó, ngươi đừng giống Phù muội, cứ ngây ngốc đi thích hần!” Sợ nghe được từ miệng nàng những lời tình ý đối với Quân Mặc Khiếu, Nhiễm Phong Đình dồn dập kêu lên, trong lòng vừa vội vừa giận, mối thù với Quân Mặc Khiếu lại âm thầm thêm một món.

Cái tên đàn bà kia đã câu dẫn lòng Phù muội, hiện nay lại muốn đến tranh giành hồng nhan tri kỷ của hần, thật sự là rất đáng giận!

Nghe vậy, nhớ đến lúc trưa, Quân Mặc Khiếu từng ở trước mặt biểu huynh muội bọn họ nói là có ý “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” với nàng, Dịch Vô Tình thế này rất cục hiểu được hần đang nói cái gì, nhất thời không khỏi đỏ ửng mặt, trong lòng có chút xấu hổ lại cảm thấy muốn cười.

“Ngươi ngươi ngươi — ngươi đỏ mặt!” Bị rống cuồng khiếu, hần không dám tin, ôm đầu xoay vòng vòng. “Chẳng lẽ ngươi thực sự có ý với họ Quân? Không! Ta không muốn a —”

Không muốn? Hần dựa vào cái gì không muốn đâu?

Cảm thấy phản ứng của hần thực kỳ quái, Dịch Vô Tình khẽ nhướn mày, cũng không vội vã làm sáng tỏ hiểu lầm, ngược lại lãnh giọng hỏi lại: “Cho dù ta thực sự có ý với Quân công tử, thì tính sao? Nếu nói ra, chúng ta coi như là lưỡng tình tương duyệt đâu!”

“Nhưng là — nhưng là —” Hần vắt hết óc, lại phát hiện mình tìm không ra lý do nào hợp lý hợp tình để phản đối, chỉ ở một chỗ “Nhưng là” cả buổi, lại “Nhưng là” không ra cái gì.

“Không cần ‘nhưng là’ nữa! Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, ngươi đi ra ngoài đi!” Dứt lời, kiên quyết đem người đẩy ra ngoài cửa phòng.

“Nhưng là —”

Phanh!

Cửa phòng không lưu tình chút nào đóng kín, đem một đồng “Nhưng là” nhét ra ngoài cửa, làm Nhiễm Phong Đình ăn nguyên một cánh cửa đóng vào mặt.

“..... Nhưng là ta sẽ ghen tị a –” Đối mặt với ván cửa, Nhiễm Phong Đình khẽ thì thào chân chính cảm giác trong đáy lòng.

Đúng vậy! Hắn ghen tị, ghen tị tên nam tử trong tương lai sẽ giữ lấy phân lượng trong sinh mệnh của nàng lớn hơn hắn.

Trong phòng –

Quay trở lại bàn, lại rót một chén nước trà chậm rãi uống, bờ môi Dịch Vô Tình nhẹ nhàng gợi lên nụ cười như có như không–

A! Tuy rằng biết rõ người hắn thích là Phù muội của hắn, nhưng là chuyện tình cảm của mình lại có thể khiến hắn phản ứng lớn như vậy, xem ra ở đáy lòng hắn, vẫn có một khối nhỏ thuộc về nàng, như vậy thực nên cảm thấy an ủi.

“A a a — ta đến tột cùng là ghen tị cái gì a?” Trở lại phòng mình, Nhiễm Phong Đình buồn rầu không thôi ôm đầu xoay quanh, không ngừng phát ra tiếng kêu thê lương như heo bị chọc tiết. “Ta rốt cuộc là bị làm sao? Bị làm sao vậy a –”

Tâm hoảng ý loạn không ngừng vò đầu bứt tai, cứ như chỉ cần làm như vậy, có thể xoá sạch cảm xúc ghen tị không nên có kia của mình, nhưng mà càng vò, trong đầu lại càng hiện rõ cảnh hai người Dịch Vô Tình và Quân Mặc Khiếu âu yếm cười nói, lưỡng tình tương duyệt, khiến lòng đổ kị trong hắn không những không bớt, ngược lại càng thêm mãnh liệt cuộn cuộn –

“A –” Tiếng khóc thét thê lương kinh người lại vang lên, hắn hung tợn đem chính mình ném vào chăn đệm trên giường, đem cả khuôn mặt vùi vào gối, hận không thể ép ngạt mình cho rồi.

Không nên! Hắn không nên ghen tị nam nhân trong tương lai sẽ đứng bên cạnh Vô Tình, bởi vì ghen tị chỉ đại biểu ột sự kiện, nhưng là — nhưng là hắn thực rất ghen tị a!

Biết rõ là không nên, nhưng hễ cứ tưởng tượng liền không thể khống chế cảm xúc ghen ghét trong lòng, càng đừng nói sau này nếu thực nhìn thấy Vô Tình cùng nam nhân khác song túc song phi, vậy – vậy hắn chẳng phải là bị đổ kị đốt người?

Ô — rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ hắn thực sự –

Như thể ý thức được chuyện gì, nam nhân râu xồm đang chôn mặt trong gối lại phát ra tiếng rên rỉ rầu rĩ. “Chẳng lẽ ta là loại nam nhân không chung tình sao –”

Ô – người hắn thích vẫn là Phù muội, không phải sao? Nhưng khi nào lại biến thành — biến thành — ai! Không nghĩ! Không nghĩ! Đau đau quá a!

(*Chương này hơi ngắn so với những chương trước, ta cũng hiểu ra sao, ta nhớ là mình đã chia kĩ lắm rồi mà vẫn cứ như vậy, ngộ ghê!*)

7. Chương 7

Hôm sau

“Dịch cô nương, cha của Phong Đình rốt cuộc là khi nào mới có thể tỉnh đâu?” Trong Tĩnh Tư Viện, Nhiễm phu nhân lo lắng hỏi.

Ai – đã nhiều ngày rồi, tuy rằng sắc mặt cha đứa nhỏ đã từ từ hồng nhuận, nhưng sao vẫn cứ hôn mê bất tỉnh?

“Độc đã giải sạch sẽ, hắn là cũng sắp tỉnh!” Liếc nhìn nam nhân nằm trên giường, Dịch Vô Tình vẫn như cũ trầm tĩnh, tiếng nói thanh lãnh, thản nhiên như đang trần thuật sự thật.

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình đứng một bên nhìn không được âm thầm liếc trộm khuôn mặt bình tĩnh của nàng một cái. Nàng giống như cảm nhận được, liền quay sang bắt tại trận ánh mắt nhìn trộm, thấy mặt hắn nhanh chóng hiện lên một chút hoảng hốt, vội vàng nhìn sang chỗ khác, không dám đối diện đôi mắt sâu thẳm và trong trẻo của nàng.

Hắn — làm sao vậy?

Cảm thấy cổ quái, Dịch Vô Tình nghi hoặc thầm nghĩ, nhưng còn không kịp suy nghĩ thêm, lực chú ý đã bị một tiếng rên nhỏ đột nhiên vang lên kéo đi.

“Ngô —” Giống như muốn đáp lại lời của nàng, vị Nhiễm trang chủ đã nằm hôn mê hồi lâu trên giường bỗng khẽ kêu một tiếng, chậm rãi mở ra đôi mắt xinh đẹp đầy mị lực.

“Tĩnh! Rốt cục tỉnh a!” Vừa thấy phu quân quả thực như lời nàng chuyển tỉnh, Nhiễm phu nhân mừng như điên kêu lên, khóe mắt thấm ướt như đã trút được gánh nặng.

“Chuyện gì — đã xảy ra?” Mắt vừa mở ra đã thấy rất nhiều người vây quanh giường mình, Nhiễm trang chủ khàn khàn cất tiếng hỏi.

“Còn nói a! Người đã quên người bị công chúa Miêu tộc hạ độc sao?” Người yêu bên gối đã thanh tỉnh, Nhiễm phu nhân cũng không còn thấp thỏm, lúc này mới có tâm tình cười mắng.

“Ai — người không nói, ta thực đã quên! Đúng là có chuyện như vậy.” Trí nhớ trước khi hôn mê rốt cuộc trở về, Nhiễm trang chủ cười cười, định nhúc nhích thân mình, trong lòng biết nếu mình đã tỉnh, vậy nghĩa là độc trong cơ thể đã giải, không có việc gì.

Thấy thế, Nhiễm phu nhân vội vàng nâng hắn dậy, tri kỷ đặt gối sau lưng để hắn ngồi dựa vào thoải mái một chút, thế này mới liếc mắt xem thường, cười mắng: “Người a, khối da mặt trêu hoa ghẹo nguyệt này luôn rước lấy không ít phiền toái, có khi ta thật muốn chém nó vài nhát, miễn cho bị chịu tội.”

“Liên quan gì đến mặt của ta a? Ta vẫn thực an phận ở bên cạnh người, như vậy còn muốn chém chém mặt của ta thì rất không có nhân đạo.” Nhiễm trang chủ ai thán thở dài không thôi, khuôn mặt vốn rất tuấn mỹ, nay lại treo lên vẻ vô tội, thực có thể nói là đáng yêu mê người đến cực điểm, khó trách luôn trêu chọc đến hoa đào.

“Chính là vẫn an phận ở bên cạnh ta, mà còn có thể rước đến hoa đào, thế này mới càng khiến người ta chán nản!” Nhiễm phu nhân nạo giọng oán giận, phi thường bất mãn.

Mọi người đều nói các cô nương trẻ yêu mỹ nam, nhưng nếu thật gả ột vị phu quân quá mức tuấn mỹ thì có gì tốt? Quanh năm suốt tháng luôn đưa tới cuồng hoa lãng điệp, phiền muốn chết!

“Ta sinh ra có khuôn mặt này là lỗi của ta sao?” Chớp chớp đôi mắt to vô tội, Nhiễm trang chủ cũng thực ai oán. Cha mẹ sinh thành, còn có thể than phiền gì? Muốn oán cũng nên đi oán lịch đại tổ tiên Nhiễm gia đi!

Nhiễm phu nhân lại trừng mắt liếc một cái, bất quá lúc này mở miệng lại dặc ý dạt dào. “May mắn có vết xe đổ của người, kể từ khi con vừa mọc ra sợi râu đầu tiên, ta đã không cho hắn cạo, thật vất vả mới được bộ mặt râu ria như hắn bây giờ, nhờ vậy mới tránh được kết cục giống người. Nếu không, phải ứng phó đồng thời hoa đào kiếp của hai cha con các người, ta thế nào cũng bị một chết!”

Lời này vừa nói ra, Dịch Vô Tình cảm thấy cực kỳ thú vị, quét mắt nhìn sang Nhiễm Phong Đình. A — nguyên lai chân chính nguyên nhân khiến hắn phải để râu đầy mặt là như vậy!

Bị nàng nhìn, Nhiễm Phong Đình xấu hổ vô cùng, vội vàng lên tiếng ngăn cản mẫu thân tiếp tục lung tung lộ tẩy. “Nương, ngài đừng nói nữa —”

“Ha!”

Bỗng dưng, một tiếng cười thanh lãnh đầy trào phúng vang lên, sắc mặt Nhiễm Phong Đình không khỏi đại biến, liền xoay người tức giận trừng mắt tên “đàn bà” không thềm giấu nụ cười trên môi, nhìn không được rống lên lên —

“Họ Quân, người cười cái gì? Lén lút tiến vào phòng của người khác, người có hiếu quy củ làm khách hay không a?” Con mẹ nó! Tên đàn bà này rõ ràng là cười nhạo hấn.

“Cái gì mà lén lút? Ta là chính đại quang minh đi vào, dọc theo đường đi cũng không có ai ngăn cản.” Tà nghề hừ giọng, Quân Mặc Khiếu tựa tiểu phi tiểu cảm thán lắc đầu. “Nguyên lai để râu đầy mặt là vì chán hoa đào, sao ta lại không nghĩ ra chiêu như vậy a?” Thất sách! Thất sách a!

“Ta để râu làm gì liên quan người cái rắm, người tới khoe khoang làm gì?” Vừa quăn vừa giận, khuôn mặt dưới lớp râu đỏ bừng.

Quân Mặc Khiếu không hé răng đáp lại, chỉ lấy đuôi mắt thản nhiên liếc hấn một cái, trong ánh mắt tràn ngập ý cười nhạo.

Thấy thế, Nhiễm Phong Đình lại hỏa đại, đang muốn lôi hấn đi ra ngoài đánh một hồi, trên giường bệnh bỗng dưng truyền đến một tiếng nói chần chừ –

“Ách, có ai có thể giải thích giúp ta đây là có chuyện gì sao?” Vừa mới tỉnh lại, cùng người bên gối liếc mắt đưa tình xong, Nhiễm trang chủ rút cuộc phát hiện trong phòng còn có một nam một nữ trẻ tuổi lạ mặt, lúc này cũng phi thường không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Quân Mặc Khiếu!” Ngón tay rất có lệ chỉ về hướng cái đỉnh trong mắt, Nhiễm Phong Đình cố ý ghét bỏ nói: “Cha, người này không có gì tốt để giới thiệu, cái loại hư thối này, người nghe một chút là đủ, đừng nhớ làm gì, sẽ làm nào bị thương.”

“.....” Không biết nói gì, Nhiễm Trang Vương âm thầm thở dài. Con, người nghĩ cha người là ngu ngốc a, chưa từng nghe qua cái tên Quân Mặc Khiếu hay sao? Cái gì mà không tốt để giới thiệu, nhớ kỹ sẽ làm nào bị thương? Người ta tốt xấu cũng có danh tiếng trên giang hồ như người, cùng được phong làm “Đao kiếm song tuyệt” a!

Phảng phất nhìn ra Nhiễm trang chủ xấu hổ, Quân Mặc Khiếu chậm rãi nở nụ cười. “Nhiễm trang chủ đừng để ý, ta hiểu được có một số người miệng chó không thể mọc ngà voi, sẽ không ghi tạc trong lòng.”

“Họ Quân, người nói ai miệng chó không thể mọc ngà voi?” Hồn hấn giơ chân.

“Hiện tại ai đang nói chuyện chính là người đó!” Nhàn nhả tự đắc.

“Người.....”

“Được rồi! Được rồi! Người trẻ tuổi thù riêng, chờ đi ra ngoài lại tự bản thân giải quyết, đừng ở chỗ này làm âm ỹ.” Vội vàng nhảy ra ngăn cản con phun hỏa, Nhiễm trang chủ cảm thấy mệnh mình rất khổ, vừa mới giải độc tỉnh lại đã có chuyện mới, lập tức vội vàng đem đề tài chuyển đến một vị cô nương lạ mặt khác. “Vị này là?”

“Ai nha! Xem ta hồ đồ chưa, nhất thời cao hứng người tỉnh lại, đã quên giới thiệu ân nhân cứu mạng cho người.” Vỗ vỗ cái trán, Nhiễm phu nhân cười meo meo kéo Dịch Vô Tình đến cạnh giường, thần thái thân thiện giới thiệu, “Vị cô nương này tên là Dịch Vô Tình, là hồng nhan tri kỷ của con chúng ta, chính là nàng đã đem người từ quỷ môn quan trở về!”

Hồng nhan tri kỷ của con?

Ánh mắt kinh ngạc thoáng nhìn qua Nhiễm Phong Đình, thấy hấn không biết có phải là chột dạ hay không, thế nhưng không được tự nhiên quay mặt đi, làm cho người từng trải như Nhiễm trang chủ không khỏi thú vị nở nụ cười, miệng cảm tạ Dịch Vô Tình. “Dịch cô nương, đa tạ ân cứu mạng của người, sau này nếu có cần cái gì, xin cứ việc nói một tiếng, Nhiễm gia ta sẽ không quên ân tình này của người.”

“Không có gì! Nhiễm trang chủ nói quá lời.” Mím cười, Dịch Vô Tình thần sắc đạm nhạt nói: “Nếu không có chuyện gì khác, ta đây đi trước.” Dứt lời, hướng mọi người thăm hỏi, rất nhanh xoay người đi.

Mất thấy nàng ra khỏi phòng, Quân Mặc Khiếu cũng nhanh chóng cáo lui, lập tức bước nhanh đuổi theo.

A a a — Vô Tình chân trước mới đi, họ Quân lập tức liền theo đuôi, này – này là như thế nào? Thực sự sẽ triển khai thủ đoạn “Quân tử hảo cầu” với Vô Tình sao?

Nhìn theo hai người một trước một sau rồi đi, trong đầu Nhiễm Phong Đình nhất thời trống rỗng, nghĩ đến đêm qua ý thức được mình “không chuyên tình” cùng lửa giận ghen tị, hấn cảm thấy đầu óc lộn xộn, không biết nên làm như thế nào cho phải, trong khoảng khắc chỉ có thể đứng yên ngơ ngác.

“Phong Đình, cha ngươi không có việc gì, ngươi yên tâm đi tiếp bằng hữu đi!” Thật sự chịu không nổi bộ dạng ngu si của con, Nhiễm phu nhân nhịn không được đẩy một phen.

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình mới đột nhiên bừng tỉnh, “Dạ” một tiếng, cảm thấy ánh nhìn cười cười của cha mẹ tựa hồ nhìn thấu chuyện gì, mặt hấn bỗng dưng đỏ lên, không dám ở lại, liền phi thân đuổi theo.

Mắt thấy hết thấy tiểu bối đã rời đi, đôi phu thê Nhiễm gia thập phần ăn ý nhìn nhau một cái, lập tức không hện mà cùng cười.

“Ta nhớ là con chúng ta thích Hương Phù, lúc này sao lại đổi thành để ý Dịch cô nương kia?” Xoa xoa cằm, Nhiễm trang chủ hứng thú cười hỏi.

“Ai ngờ đâu?” Nhún nhún vai, Nhiễm phu nhân thật ra cũng có suy nghĩ riêng. “Kỳ thật, ta vẫn cảm thấy cảm tình con chúng ta đối với Hương Phù không phải thật là tình yêu nam nữ, mà là giữa hai người đã sống cùng nhau từ nhỏ, hấn đã quen sủng Hương Phù, lo lắng cho Hương Phù, bởi vì phân cảm tình này quá mức quen thuộc nên mới nghĩ lầm là tình yêu nam nữ.”

“Thật sự là như vậy sao?” Tuy cũng âm thầm đồng ý cái nhìn của người bên gối, vẫn cố ý muốn tranh cãi hỏi lại.

“Đương nhiên!” Đã định liệu trước, Nhiễm phu nhân vừa cười vừa nói: “Với lại, ta vẫn cảm thấy Hương Phù cũng không thích hợp con chúng ta, còn vị Dịch cô nương kia, ta thật ra rất thích.”

A — tuy nói Hương Phù là cháu gái họ ngoại của mình, xem nàng như con gái ruột mình nuôi lớn, nhưng bình tĩnh xem xét, nàng quá mức kiêu căng tùy hứng, mỗi khi giận tính, luôn muốn con mình ăn nói khép nép đi bồi tội.

Nàng là người sáng suốt, tự nhiên nhìn ra được. Vợ chồng ở chung là cần thông cảm lẫn nhau, thật dài thật lâu dặt tay ở cùng nhau cả đời, nếu con thực sự cưới một nương tử luôn cần dỗ như vậy, đời này của hấn đại khái thật sự vất vả.

Tuy rằng nàng là dì của Hương Phù, nhưng nàng cũng là một người mẹ ích kỷ a! Dù thế nào, nàng cũng sẽ không nguyện ý nhìn con mình vì cưới một nữ tử không thích hợp mình mà vất vả cả đời.

Về phần vị Dịch cô nương tính tình thanh lãnh kia, nhìn ra được nữ tử đó có thể lắng nghe tâm sự của con, có thể trấn an khi con mệt mỏi, là nơi có thể cho tâm linh hấn dựa vào.

Vợ chồng, không phải là trụ cột để dựa vào, cùng chia sẻ sinh mệnh sao? Dịch cô nương mới thực sự thích hợp con a!

Nghe người bên gối nói như thế, Nhiễm trang chủ nhịn không được trêu chọc: “Nhanh như vậy đã chọn con dâu?”

“Đừng nói là nhanh!” Tà nghề liếc một cái, Nhiễm phu nhân lắc đầu cảm thán, “Nhớ năm người bằng tuổi con bây giờ, ta đã gả cho người a!”

“Nói vậy cũng phải!” Liên tục gạt đầu vuốt cằm.

“Đương nhiên phải!” Đắc ý ngồi xuống cạnh phu quân, Nhiễm phu nhân nheo mắt mỉ mỉ cười hỏi: “Đến! Chúng ta phải thương lượng thương lượng, có nên đem gương mặt trên hoa gheo nguyệt này của người chém chém vài nhát không?”

“.....” Một trận trầm mặc, như thế nào cũng không đoán nổi đề tài sao lại nhảy đến đây, nam nhân có khối da mặt gây họa đáng thương hề hề ai oán cầu xin thương xót. “Có khuôn mặt này thực sự không phải lỗi của ta a! Bằng không — bằng không ta cũng nuôi râu.....”

Đáng chết! Mới trong chớp mắt, họ Quân và Vô Tình đã đi đâu, sao không thấy bóng người đâu hết?

Xông đi ra, lại tìm không thấy hai người, nghĩ đến hai người giờ phút này có khả năng sóng vai cùng đi, trò chuyện vui vẻ, cổ lửa giận vô danh trong ngực Nhiễm Phong Đình lại hùng hực dấy lên, tâm hoảng ý loạn, vừa tức vừa gấp phi nước đại trong hành lang tìm kiếm bóng dáng hai người. Nhưng vì quá mức gấp gáp, đến chỗ rẽ, thân hình không kiềm được, cứng rần va vào Nhan Hương Phù cũng từ một chỗ khác bước nhanh tới.

“A.....” Giật mình kêu đau, Nhan Hương Phù loạng choạng ngã ra sau.

“Cẩn thận!” Nhiễm Phong Đình cả kinh, vội vàng đưa tay vịn lấy nàng.

Nghe tiếng, ngẩng đầu lên kinh ngạc thấy là hấn, Nhan Hương Phù nuốt trở về mấy câu mắng chửi vốn đã ở trên miệng, nhin không được nhú mày oán giận. “Biểu ca, người gấp cái gì?”

“Phù muội, thật có lỗi!” Đụng phải người, hấn ngượng ngùng tạ lỗi, nhưng tinh thần cũng không thực tập trung, ngược lại nhìn ra xa xa chung quanh tìm kiếm.

Đáng chết! Rốt cuộc là đi hướng nào vậy?

“Biểu ca?” Thấy tầm mắt hấn bay khắp nơi, thần sắc vội vã, Nhan Hương Phù ẩn ẩn hờn giận, trước đây khi hấn ở trước mặt mình, ánh mắt luôn chuyên chú nhìn nàng, chưa bao giờ phân tâm như vậy.

Nghĩ đến điều này, lại nhớ đến hôm qua hấn rống mình, làm mình chịu ủy khuất, sau cũng không như trước ăn nói khép nép, khuyên dỗ bồi tội. Trong lòng nàng liền cảm thấy bất mãn, kiêu nhan không khỏi sa sầm, thần sắc ai oán, trừng mắt nhìn Nhiễm Phong Đình, nhưng hấn cũng phải chủ động hỏi nàng đang buồn giận chuyện gì, như vậy nàng mới có cơ oán trách.

Nào ngờ, Nhiễm Phong Đình mặc dù nhìn ra nàng buồn giận, nhưng lúc này lại không rảnh, cũng không có tâm tình đi dỗ dành, trong đầu quanh quẩn hiện lên cảnh Dịch Vô Tình gần gũi Quân Mặc Khiếu, liền không muốn tiếp tục lãng phí thời gian.

“Phù muội, xin lỗi! Ta có việc gấp, ta đi trước.” Hấn vội vàng nói liền phi nước đại bỏ đi, đảo mắt liền biến mất.

“Biểu ca –” Tức giận thét chói tai, không dám tin hấn cứ như vậy bỏ lại mình, Nhan Hương Phù giận sôi lên.

Đáng giận! Hấn sao có thể cứ như vậy bỏ lại nàng? Sao có thể?

Rốt cuộc là bọn họ đi đâu vậy? Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận!

“Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận –” Đi khắp một vòng lớn lại thủy chung không tìm được người, Nhiễm Phong Đình giờ phút này rốt cục không nhin được nào ý, thì thảo cảm hận thâm rửa, trong lòng nôn nóng bất an, bước chân vô ý thức đi lung tung, đợi đến khi lấy lại tinh thần, mới phát hiện chính mình không ngờ đã đứng trước phòng tạm ở của Dịch Vô Tình.

“Hừ! Tìm không thấy người, ta ôm cây đợi thỏ là được rồi đi!” Nghiến răng nghiến lợi nói thầm, hấn quyết định vào phòng nàng, trong lòng tức giận không có chỗ phát tiết, lấy khí thế lôi đình vọt vào cửa vào.

Phanh!

Tiếng nổ lớn vang lên, làm người trong phòng chột cả kinh, mà khi thân ảnh tìm hồi lâu không thấy kia ánh vào mắt, hấn giật mình nhất thời cả người cứng đờ, chân to đá cửa xấu hổ dừng lại ở giữa không trung.

Trong một thoáng, hai người cứ đứng đó giằng co nhìn nhau, cánh cửa bị đập hỏng không ngừng lắc lư, phát ra tiếng kêu “Y nha y nha” làm nhạc nền cho bối cảnh. “Đem chân buông đi! Giơ hoài cũng không ngại mỗi sao?” Thản nhiên, Dịch Vô Tình dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc.

“Nga!” Quần bách buông chân to, Nhiễm Phong Đình xấu hổ sờ sờ mũi, cúi đầu như đứa nhỏ làm chuyện sai, ma cọ xát cọ vào phòng, đến bên cạnh nàng, đứng cả buổi cũng không dám mở miệng nói chuyện trước.

“Phòng ở là của Nhiễm gia các người, cho dù người xem không vừa mắt muốn san bằng, ta cũng không ý kiến.” Thần sắc thanh lãnh, nàng miệng đậm thật sự làm người ta kinh hãi.

“Ách — ta, ta chỉ là đột nhiên muốn luyện lực đá, Vô Tình, người không cần hiểu lắm!” Gấp giọng giải thích, đánh chết cũng không dám thừa nhận chính mình đá cửa là vì giận chó đánh mèo.

Loại lấy cớ buồn cười này cũng mệt hần nghĩ ra!

Thấy hần chột dạ lại hốt hoảng, Dịch Vô Tình không khỏi âm thầm buồn cười, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng. “Tìm ta có chuyện gì?”

“Ta nghĩ rằng người bỏ lại ta, lại cùng họ Quân đi du hồ nghe hát.” Than ngắn thở dài, vẻ mặt ủy khuất lại đem đầu to tựa vào bờ vai tinh tế của nàng làm nũng.

Ô — vẫn là dựa vào hõm vai nàng thoải mái a! Về sau nếu bên người nàng có nam nhân khác, hần không thể lại gần thì làm sao bây giờ? Cứ nghĩ đến là lại càng thương tâm, buồn bực a!

“Như vậy cũng đáng để người đá cửa?” Đạm nhạt liếc mắt một cái, cảm thấy hần quả thật rất cổ quái.

“Vô Tình —” Thấp giọng kêu to, không dám nói mình ghen tị nàng cùng Quân Mặc Khiếu có giao tình hảo, Nhiễm Phong Đình chỉ có thể đem đầu to cọ cọ vai nàng, nhưng ngay tại hần đang cọ hết sức vui vẻ —

“Oa —” Bỗng dưng, một tiếng kêu đau thảm thiết vang lên, hần ôm trán trừng mắt nhìn năm ngón tay thon dài đang chậm rãi thu hồi, không dám tin ai oán lên án, “Người người người — người trạc* ta?” Ô..... Nàng thể nhưng trạc hần!

* trạc: ta nghĩ là dùng ngón tay búng vào trán, hay là cốc đầu nhỉ?

“Trạc người không được sao?” Nhíu mày hỏi lại.

“Người trước kia không có trạc ta!” Lên án.

Dịch Vô Tình cứng lại, lập tức tĩnh tâm, hồ hững nói: “Người cứ suốt ngày cọ ta, về sau cọ một lần, ta liền trạc người một lần.”

“Vì sao?” Bất mãn kháng nghị, hần đầy ngập bi phẫn. “Trước kia ta cũng cọ người, người cũng chưa từng trạc ta, sao giờ lại không cho ta cọ? Hay là — hay là người muốn lưu lại cho họ Quân cọ?” Vừa tưởng đến khả năng này, cơn ghen trong Nhiễm Phong Đình lại dâng lên, buồn bực đến cực điểm, trừng mắt nhìn người đối diện.

“Người nói vậy bậy gì đó?” Nhíu mi, trong mắt Dịch Vô Tình hiện lên một chút không được tự nhiên.

Trước đây nàng tùy ý hần cọ mình, là vì ở thâm sơn tuyệt cốc chỉ có hai người bọn họ, nàng không nghĩ nhiều lắm, nhưng lần này xuất cốc, chính mắt thấy hần sủng nịch, lấy lòng Nhan Hương Phù, nàng mới thấy chua xót, đau lòng, rốt cuộc ý thức được hần rồi sẽ có một ngày cưới vợ. Thế nên nàng thấy mình cũng nên chậm rãi tạo khoảng cách giữa hai người, nếu cứ tùy ý hần tiếp tục thân cận mình, tình cảm nàng dành cho hần chỉ thêm càng lún càng sâu, không thể tự kiềm chế.

“Ta đâu có nói bậy?” Suy sụp cúi mặt xuống, hần tức giận kêu rên. “Bởi vì họ Quân nói thích người, cho nên người cũng động tâm phải không?”

“Người lại nhắc đến Quân công tử làm cái gì?” Mặt càng lúc càng nhẵn, Dịch Vô Tình không hiểu hai ngày nay hần rối rắm chuyện gì?

“Ta đương nhiên phải nhắc đến hần!” Hồn hển, Nhiễm Phong Đình bị lòng đố kỵ thiêu hồng đầu óc, rống giận lên, “Bởi vì hần ghen tị chúng ta giao tình tốt, nên muốn làm bất hòa ta và người, có phải hay không?”

Không như hần tức giận công tâm, Dịch Vô Tình thần sắc bình tĩnh, mặc kệ hần tự dưng kêu gào bậy bạ.

“Đáng giận!” Bị không để ý, hần càng thêm căm tức, rống giận lên. “Ta tìm họ Quân đi nói rõ ràng!” Dứt lời, xoay người định lao đi.

“Quân công tử đã cáo từ rồi đi!”

Thanh lãnh tiếng nói không nhanh không chậm bay đến, làm cho Nhiễm Phong Đình đã sắp lao ra phòng liền vội quay đầu vọt vào, lòng đố kỵ hùng hực giống như bị hắt nước lạnh, nháy mắt tắt ngúm, chỉ có thể

giương miệng ngậy ngốc nhìn nàng. “Ách — người nói là họ Quân ly khai?” Sững sốt cả buổi, hấn rốt cục hé ra mấy chữ.

“Ân!” Nhẹ giọng đáp, thản nhiên bổ sung, “Mới vừa rồi, hấn trước khi đi nhờ ta chuyển cáo người một tiếng.”

“Đáng giận! Họ Quân có hiểu đạo làm khách không a? Muốn cáo từ cũng không biết phải hướng chủ nhân nói một tiếng sao? Không giáo dưỡng!” Cầm giận mắng vài tiếng, đến khi tầm mắt chuyển sang gương mặt lãnh đạm của nàng, toàn bộ khí thế của Nhiễm Phong Đình liền suy yếu, xấu hổ cười gượng không thôi. “Người — người sao không nói sớm?”

Chết thật! Vừa mới bị đổ kị làm đầu bốc khói, nàng nhất định nghĩ hấn cố tình gây sự.

“Người để ta có cơ hội nói sao?” Thần sắc không dao động hỏi lại. “Ách —” Cười gượng mấy tiếng, không nói gì được.

Thấy hấn không nói gì được, Dịch Vô Tình mới lại mở miệng nói: “Còn có, chuyện ta trạc người cùng với Quân công tử không quan hệ, người đừng luôn nhắc đến hấn.”

“Vậy sao người không cho ta cọ a?” Ánh mắt đánh thương hễ hễ như con chó nhỏ nhìn nàng, Nhiễm Phong Đình ai oán đến cực điểm. Ô — cọ nàng là phương pháp tốt nhất giúp khôi phục những lúc hấn suy sụp, tinh thần mệt mỏi a!

Dịch Vô Tình đột nhiên trầm mặc, tựa hồ đang suy tư cái gì, cả buổi không trả lời, làm Nhiễm Phong Đình đứng một bên bỗng dưng thấy kinh hãi, giật giật mi mắt, cứ có dự cảm không tốt.

“Vô Tình?” Thật cẩn thận khẽ gọi, mí mắt lại giật mạnh, giống như dự báo một điềm xấu.

Giống như đã nghĩ thông suốt, nàng bỗng dưng cười thật tươi lại ẩn hàm chất ý, đôi mắt trong trẻo nhìn chằm chằm hấn, như có thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng hóa thành một câu —

“Về sau, đừng tới tìm ta nữa!”

8. Chương 8

Hai tháng sau

Thương, thương, thương, thương, thương.....

Trên một ngọn núi nhỏ, tiếng đao kiếm giao chiến chói tai mà kịch liệt cuộn cuộn vang lên không dứt, một nam nhân râu xồm vùng thanh đại đao như không muốn sống, đường đao không hề kết cấu, chém mạnh xuống đối thủ, khiến đối thủ đáng người thon dài nhịn không được cười mỉa ra tiếng —

“Tiểu nhân, đao pháp đó là dạng gì a? Cả người đầy sơ hở, nếu ta thật muốn mạng của người, người đã sớm ngã xuống!”

“Cả người đầy sơ hở thì thế nào? Lão tử chỉ cần có thể chém trúng tên đàn bà như người, đáy lòng liền sáng khoái!” Rống giận rít gào, bảo đao trên tay tràn ngập sát khí, mạnh mẽ xông lên tấn công, Nhiễm Phong Đình hoàn toàn là đang liều mình.

Tên râu xồm này hôm nay bị cái gì a? Đẳng đẳng sát khí, chẳng thềm tiếc mạng sống, khác hoàn toàn so với những lần tỉ thí chỉ bị thương chút da thịt trước đây, đây căn bản chính là muốn tìm hấn trả thù thôi!

Hồ nghi thầm nghĩ, ẩn ẩn cảm thấy tựa hồ đã có việc gì phát sinh, Quân Mặc Khiếu không nghĩ thực sự phải liều mạng với hấn, lập tức nhanh chóng phóng thân bay đi, rời khỏi phạm vi triển đấu.

“Họ Quân, người đừng hòng chạy trốn!” Mắt thấy hấn lùi lại, Nhiễm Phong Đình rống giận, vác theo đại đao cất bước đuổi sát theo.

“Đứng lại cho ta!” Sảng giọng hét lớn, quả nhiên làm cho bộ pháp hấn theo bản năng dừng lại, Quân Mặc Khiếu lúc này mới nhíu mày chất vấn: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trước đây cũng không thấy người lấy mệnh ra đánh nhau như vậy!”

“Người còn dám hỏi ta?” Tức giận đến đỏ mặt tía tai, Nhiễm Phong Đình tức giận chỉ đại đao vào hần, rống giận quát hỏi: “Nói! Ngày đó khi người rời khỏi Nhiễm gia trang, có phải đã nói gì với Vô Tình, nếu không vì sao nàng lại cự tuyệt không cho ta đi tìm nàng, ngay cả ‘Vạn kim thư nhà’ cũng không trả lời ta?”

Mẹ nó! Kể từ hai tháng trước, Vô Tình tung ra lời nói sét đánh ngang tai kia, hơn nữa còn thực sự chấp hành, cho dù hần chết sống ở lì trước cửa cốc không đi, nàng nói không gặp chính là không gặp, hần bắt đầu hoài nghi là tên đàn bà này đã nói gì đó với nàng, vì thế liền hẩn hẩn hẩn hẩn tìm người hỏi rõ ràng, rốt cuộc là tên đó đã làm trò gì.

“Không hiểu người đang nói cái gì nữa!” Mặt mày càng nhúu chặt, Quân Mặc Khiếu bị hỏi cũng không hiểu ra sao.

Nếu nói lúc trước hần không tự mình cáo từ, chỉ để Dịch Vô Tình chuyển lời mình đã rời đi, là vì cố ý muốn chọc giận người nào đó, chuyện này hần thừa nhận. Nhưng nếu lên án hần đã nói gì với Dịch Vô Tình khiến tên gốc này cuồng nộ như thế, hần sẽ không nhàm chán đi gánh vác tội danh này.

“Mẹ nó, người còn giả bộ?” Tức giận đến chửi bậy, Nhiễm Phong Đình lửa giận ngập trời lên án, “Nếu không phải người nói cái gì với Vô Tình, nàng sao lại đột nhiên không cho ta đi tìm nàng, ngay cả gặp cũng không gặp ta?” Khẳng định là tên đàn bà này đã nói xấu hần cái gì đó, mới có thể khiến Vô Tình không để ý tới hần.

Dịch cô nương không chịu gặp tên gốc này?

Giật mình, tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, Quân Mặc Khiếu khác hẳn với bộ dáng lạnh lùng ngày thường, điên cuồng cười to. “Ha ha ha – không gặp rất tốt! Không gặp rất tốt!”

“Ta biết ngay là do người giở trò quỷ.” Lửa giận ngập đầu mắng to, bảo đao trong tay Nhiễm Phong Đình suýt nữa lại chém tới.

Con mẹ nó! Cái gì kêu không gặp rất tốt? Tên đàn bà này rất đáng đánh đòn!

“Đừng xúc động!” Mắt thấy hần lại muốn đề đao xông lên, Quân Mặc Khiếu thực tỉnh táo nhắc tay quát bảo ngưng lại, nhanh chóng nói: “Ta không có muốn Dịch cô nương trốn người.”

“Nếu không phải do người tác quái, tại sao khi người rời đi rồi, nàng liền nhất quyết vạch ranh giới với ta?” Cầm hận chất vấn, hoàn toàn không tin.

“Vô luận người tin hay không tin, tóm lại ta không có, bắt quá –” Ngừng một chút, cố ý trêu chọc.

“Bắt quá cái gì?” Quả nhiên cắn câu, hấp tấp ép hỏi.

Mắt hiện lên một chút nghiền ngẫm, bờ môi Quân Mặc Khiếu nổi lên tròng cười quỷ dị. “Bắt quá ta đại khái hiểu được nguyên nhân nàng không gặp người.” A..... Đồng dạng là người có tính tình thanh lãnh, hần có thể hiểu được suy nghĩ của nàng.

“Là cái gì? Người nói!” Vội vàng lấn tới hỏi, Nhiễm Phong Đình chờ không kịp để cẩn thận nghĩ xem tốt cùng là vì nguyên nhân gì khiến nàng không chịu gặp mình.

“Người thật muốn biết?” Liếc mắt tà nghệ.

“Ta muốn! Ta muốn!” Gật đầu như đảo tỏi.

“Vậy người trước tự hỏi bản thân mình đi!” Nghiền ngẫm cười khế.

“Hỏi chính ta?” Sững sốt, Nhiễm Phong Đình khó hiểu, nhất thời biến sắc mặt mắng chửi người. “Có lời thì nói thẳng, đừng bày trò làm rối trí ta.” Hần là người thẳng tính, lười nói bóng nói gió.

Thật sự là tên thẳng thắn thiếu não, bụng không giấu giếm gì được! Khó trách ôn hòa như Vô Tình bị loại người này hấp dẫn.

Vì ánh mắt nhìn người của mình bi ai, Quân Mặc Khiếu lắc đầu cảm thán, thế này mới từ tốn nói: “Ta hỏi người, người đối với Dịch cô nương là dạng tâm tư gì?”

“Liên, liên quan gì đến chuyện này?” Không biết vì sao, Nhiễm Phong Đình đột nhiên đỏ mặt, nói chuyện cũng lắp bắp, nghĩ đến cảm xúc khó hiểu trong lòng mình, mơ hồ hiểu được mình đối với Vô Tình còn siêu việt hơn mức hồng nhan tri kỷ, nhưng lại không dám thừa nhận.

Ồ..... Hắn vẫn nghĩ người mình thích là Phù muội a — đúng rồi! Nói đến Phù muội, đã hai tháng kể từ lúc Vô Tình không gặp hắn, hắn chỉ lo suy nghĩ tìm ra nguyên nhân, trong đầu toàn là thân ảnh Vô Tình, không hề nghĩ tới Phù muội một chút nào.

Này — này chẳng lẽ có nghĩa là người trong lòng chân chính của hắn kỳ thật là Vô Tình, chính là mình vẫn không biết?

Nghĩ đến loại khả năng này, hắn nhin không được âm thầm rên rỉ — không thể nào! Hắn có trì độn đến mức này sao?

“Có! Có quan hệ rất lớn!” Thấy hắn chỉ trong một chốc đã đỏ mặt như quan công, Quân Mặc Khiếu buồn cười, cố ý nói: “Ta hỏi ngươi, lúc trước ngươi tìm ta tỉ thí có tâm tình thế nào, lúc này lại có tâm tình thế nào?”

“Ách —” Vô đầu bứt tai, hắn nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng có chút xấu hổ thừa nhận: “Lúc trước vì Phù muội tìm người tỉ thí, chính là muốn chứng minh bản thân không thua kém người, nhưng lần này vì Vô Tình, ta hận không thể đem người cắt ra làm tám khối, vứt đi cho chó ăn!”

Muốn cắt hắn cho chó ăn? Tên râu xồm này thật đúng là dám nói!

Nhìn không được hừ lạnh liếc xéo một cái, Quân Mặc Khiếu vẫn là khó có dịp hảo tâm, nói. “Đây chính là trọng điểm!” “Trọng điểm? Trọng điểm của cái gì?” Sừng sốt sừng sốt.

Như vậy còn không biết? Quả nhiên là ngốc hết thuốc chữa!

Nhìn bộ dạng hai mắt long lanh ngốc nghếch nhìn mình, trán Quân Mặc Khiếu ửng ửng nổi gân xanh, tức giận trách mắng: “Đã nói đến nước này, nếu không hiểu được, ta cũng không còn cách nào cứu ngươi!” Dứt lời, dưới chân vận công, thả người bay vút đi xa, lười cùng hắn tốn hơi.

“Uy! Họ Quân, ngươi trở về cho ta...” Giơ đại đao, kêu gào bóng người đã nhanh chóng đi xa, Nhiễm Phong Đình giậm chân không thôi.

Cái gì thôi! Nào có ai chỉ nói một nửa đã bỏ đi a?

“Trọng điểm! Trọng điểm! Rốt cuộc là trọng điểm cái gì a.....” Ở nơi thâm sơn hoang dã, Nhiễm Phong Đình một mình vừa đi vừa nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại, rất bất mãn cái người chỉ nói một nửa đã bỏ đi, một chút đạo đức cũng không có.

Ai ai ai! Đến tột cùng cái gì mới là trọng điểm? Hắn không hiểu a! Hắn trước mắt chỉ biết, đối với Vô Tình, hắn có siêu việt tình cảm hồng nhan tri kỷ, không gặp được nàng, làm cho cuộc sống của hắn mỗi ngày đều không yên ổn.

Chân bước trên thảm lá ẩm ướt, hắn nhin không được thở dài thành tiếng, trong đầu lung tung nghĩ ngợi, vội vàng bước đi, chỉ mong có thể sớm đến u cốc nơi Vô Tình sống một mình.

Nhưng có lẽ là tinh thần rất không tập trung, có lẽ là lòng quá mức lo lắng, nên khi hắn kinh hoàng thấy mình bỗng dưng bước vào không khí, đã không kịp ứng biến, cả người đột nhiên ngã xuống hố lớn bấy mảnh thú của thợ săn, dưới đáy động còn cắm đầy cọc gỗ bén nhọn ghê người.

Thảm!

Thầm kêu rên một tiếng, may mà hắn phản ứng không chậm, ngay tại lúc đó, hắn giang tay phải ra sức lách người qua, miễn cưỡng né được cọc gỗ nhọn hoắc, nhưng thân mình nháy mắt vẫn té rớt xuống. Tuy rằng tránh được thảm kịch đi đời nhà ma, bị cọc gỗ xuyên tim, nhưng cánh tay phải bị đè phía dưới lại “Răng rắc” một tiếng — Gãy!

Cơn đau đến tận tâm nháy mắt đánh úp lại, Nhiễm Phong Đình mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ngồi dậy, cúi đầu trừng mắt nhìn cánh tay phải lắc lư, hư nhuyễn vô lực, hân nhin không được cười khổ –

“Con mẹ nó! Có cần xui xẻo như vậy không a –”

Thâm sơn u cốc, một ngôi nhà trúc nằm lẻ loi, ánh nắng chiếu rọi, chim nhỏ bay lượn, hết thấy đều u tĩnh hài hòa, làm nữ tử thanh lãnh đang nhỏ cổ đại trong vườn được thảo cũng chậm rãi kéo ra một chút điềm đạm cười. Nhưng không khí thanh tĩnh này lại bị tiếng kêu to ở cửa cốc truyền đến phá hư.

“Vô Tình..... Vô Tình.....” Không được đến cho phép nên không dám tùy ý xâm nhập, Nhiễm Phong Đình chỉ có thể đứng ở cửa cốc ảo não, kêu rên ỉ ôi.

Hắn..... Hắn sao lại tới nữa? Không phải đã nói hắn dừng đến nữa hay sao?

Nghe tiếng gọi âm ỉ, Dịch Vô Tình ngẩn ra, lập tức lãnh nghiêm mặt, nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng, ngay cả quay đầu liếc nhìn hắn một cái cũng không có.

“A — Vô Tình — Vô Tình — người dừng đi a.....” Đáng thương hề hề nhìn thân ảnh nàng đi vào phòng, Nhiễm Phong Đình vẫn như cũ không dám bước vào trong cốc một bước, chỉ kêu lên cực kì ai oán. “Ta đã bị thương, người vẫn không để ý tới ta sao —” Ô..... Nàng khi nào trở nên không có nhân tính như vậy?

Bị thương? Hắn sao lại bị thương? Chẳng lẽ lại vì Phù muội của hắn, đi khiêu khích Quân công tử sao?

Nghe nói hắn bị thương, tim Dịch Vô Tình nhảy dựng, âm thầm lo lắng lại chần chờ có nên đi ra ngoài gặp hắn hay không, trầm trọng suy nghĩ một hồi, bên ngoài lại truyền đến tiếng lên án yếu ớt của hắn –

“Vô Tình, người thực sự không để ý tới ta sao? Thật tàn nhẫn a.....”

“Lại nói hươu nói vượn cái gì?” Không đành lòng, Dịch Vô Tình lãnh nghiêm mặt từ trong phòng trong vòng vo đi ra, ngoài miệng khe khẽ mắng, nhưng bước chân lại nhanh chóng đi đến cạnh hắn.

“Vô Tình.....” Thấy nàng lại xuất hiện trước mặt mình, sắc mặt Nhiễm Phong Đình mặc dù tái nhợt lại khó nén vui mừng.

“Chỗ nào bị thương?” Mày liễu nhíu lại, nàng theo thói quen giở vạt áo hắn ra, mỗi lần chỉ cần hắn tỉ thí với Quân Mặc Khiếu, nhất định lại bị vài vết thương ngoài da trên ngực — không bị thương a!

“Chỗ này!” Cười khổ chỉ sang cánh tay phải, Nhiễm Phong Đình uể oải nói.

Tầm mắt thuận thế chuyển qua, cánh tay rõ ràng đã hư nhuyễn vô lực đập vào mắt, Dịch Vô Tình thần sắc đành lại, vội vàng dịu tay trái hắn vào trong cốc, vừa đi vừa bực mình trách cứ, “Người sao lại thế này, sao lại dễ gãy xương?” Nam nhân này một ngày không bị thương sẽ không sảng khoái sao?

“Ai – chuyện đời khó lường a –” Ảo não rên rỉ, Nhiễm Phong Đình đau đến trán chảy mồ hôi lạnh không ngừng, nhưng ngoài miệng vẫn còn có tâm tình nói giỡn, mừng thầm nàng rất cực chịu để ý tới mình.

“Đã đến nước này, người còn có tâm tình nói giỡn?” Giận dữ trừng mắt, nàng ngăm bực hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ách.....” Suy nghĩ rốt cuộc có nên thú nhận chuyện mình ngã vào bể thú nên gãy cánh tay – một lý do bị thương cực kì mất danh dự, nhưng khi ánh mắt xấu hổ chạm đến tầm mắt sắc bén của nàng, nhất thời cả kinh, không dám giấu diếm, cười gượng thú nhận. “Chuyện này rất dài a –”

“Chuyện này rất dài” nói từ lúc hắn được mang vào trong nhà, đến khi ngoan ngoãn ngồi trên ghế tùy ý nàng trị liệu vẫn còn đang nói.

Nước miếng hắn tung bay tự thuật chuyện mình tỉ thí với Quân Mặc Khiếu, đến đoạn cánh tay làm sao mà va vào cọc gỗ, tránh được tử kiếp, Dịch Vô Tình lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo cánh tay bị gãy của hắn một cái. Thoáng chốc, tiếng kêu thê lương thấm thiết thay thế tiếng kể chuyện. Đợi tìm lại được thanh âm và thần chí, hắn mới nhe răng trợn mắt, hai mắt đầm lệ lưng tròng, lấy hai câu ngắn gọn nói chấm dứt câu chuyện gãy tay –

“..... Sau đó cộc va vào tay, nó cứ như vậy bị gãy!”

“Thật đúng là vui buồn lẫn lộn!” Lạnh lùng liếc xéo, thu được hần ngược ngừng cười gượng đáp lại, Dịch Vô Tình mới buộc hai tấm ván gỗ cố định xương cánh tay.

“Này còn không phải do người làm hại.....” Nhiễm Phong Đình nhỏ giọng than thở.

Ồ — nếu không phải nàng không chịu gặp hắn, khiến hắn vì vậy mà tâm thần không yên, lực chú ý không thể tập trung, hắn cũng sẽ không ngã vào bấy thứ.

“Người nói cái gì?” Không nghe rõ ràng.

“Không, không có a!” Vội vàng lắc đầu phủ nhận, vờ vô tội cười thật tươi, không dám để nàng biết mình đang ai oán lên án, chỉ sợ làm không tốt lại bị đuổi đi.

Kỳ quái liếc hắn một cái, nghĩ đến hiện tại hắn bị thương như vậy, thật sự không nỡ đuổi đi, Dịch Vô Tình chỉ có thể âm thầm thở dài thu lưu người. “Người đi nghỉ ngơi đi!” Bởi vì trước nay hắn thường xuyên tới thăm, nên nơi này cũng có phòng riêng của hắn.

Nghe vậy, hiểu được nàng đã ân chuẩn ình lưu lại, Nhiễm Phong Đình nhất thời cười mị mắt, thoải mái vô cùng. Ha ha a..... Tái ông mất ngựa, yên biết phi phúc*, kỳ thật ngã gãy cánh tay cũng không phải chuyện xấu!

Nga ha ha..... Ngã gãy cánh tay không những không phải chuyện xấu, hơn nữa là chuyện tốt, chuyện cực kì tốt a! Thoải mái ngồi trên ghế làm cho người ta hầu hạ, Nhiễm Phong Đình nhin không được cười trộm thầm nghĩ.

Bởi vì tay hoạt động không tiện, liên tiếp mấy ngày, hần hưởng hết tư vị được người khác hầu hạ, ngay cả rửa mặt chải đầu đều có người lo, ví dụ như hiện tại —

“Có chặt quá không?” Tiếng hỏi nhẹ nhàng vang lên.

“Không sao!” Cảm thụ được ngón tay ấm áp luồn vào tóc mình, nhẹ nhàng cột tóc ình, Nhiễm Phong Đình chỉ cảm thấy thoải mái đến hạnh phúc vô cùng, thật hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại giờ khắc này.

Không biết bộ dạng say mê trên mặt nam nhân trước mắt, Dịch Vô Tình giúp hắn chải đầu xong, rất nhanh mang tới khăn ướt sạch đến trước mặt hắn, khẽ cúi người, nhẹ nhàng lau bộ mặt xù lông.

Bàn tay nàng mềm nhẹ đến cực điểm, như xem hắn là kỳ trân dị bảo, ngay cả khuôn mặt thanh lãnh cũng ần ần hiện lên vài tia ôn nhu hiếm thấy.

Nhiễm Phong Đình tâm thần không khỏi lâm vào nhộn nhạo, một cỗ mệnh mông tình triều thành linh ào lên, làm hắn khó kìm lòng nổi, hôn lên cánh môi hồng nhạt.

“A!” Kinh hô một tiếng, Dịch Vô Tình sợ tới mức nhanh chóng lùi lại, nghẹn họng trân trối trừng mắt nhìn nam tử trước mặt.

Trời ạ! Hắn, hắn vừa mới hôn nàng..... Hôn nàng a.....

Ngón tay thon dài không tự giác xoa cánh môi, phảng phất còn có thể cảm nhận ấm áp ban nãy, nàng cả buổi nói không ra lời, chỉ có thể kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, trừng mắt, trừng mắt, vẫn trừng mắt —

“Vô Tình —” Khàn giọng khẽ gọi, Nhiễm Phong Đình cũng không dám tin mình thực sự đã hôn nàng, nhưng sau khi lấy lại tinh thần, phát hiện mình thực sự phạm vào chuyện “Khinh bạc con gái nhà lành”, hắn lại tuyệt nhiên không hối hận.

Nghe hắn khẽ gọi, Dịch Vô Tình đột nhiên hoàn hồn, hai gò má trắng nõn giống như lửa cháy lan ra trên đồng cỏ, nhanh chóng đỏ ửng, trong đầu tràn ngập lửa giận.

“Người xem ta là cái gì?” Cả người kích động run rẩy, nàng phẫn nộ đến cực điểm. “Người nghĩ ta là cái loại nữ tử có thể tùy ý khinh bạc sao?” Dứt lời, giận dữ xoay người bước đi.

“Vô Tình, ta không có! Người đừng hiểu lầm –” Lo lắng muốn giải thích, lại thấy nàng ngay cả nghe cũng không nghe, bỏ đi ra ngoài, Nhiễm Phong Đình trong lòng hoảng hốt, gấp đến độ vội đưa tay trái bắt lấy cổ tay nàng.

“Buông tay!” Phần hện gạt hấn ra, ánh mắt Dịch Vô Tình lạnh lẽo dọa người. “Ta tạm thời không nghĩ gặp người, không được đi theo!” Vừa dứt lời liền quay đầu đi.

Nhìn theo bóng nàng giận dữ dần đi xa, Nhiễm Phong Đình muốn vụng trộm đuổi theo lại không dám, chỉ sợ sau khi bị phát hiện, nàng lại càng thêm tức giận, không khỏi ảo não như con ruồi mất đầu xoay quanh.

Xong rồi! Xong rồi! Lại chọc nàng tức giận, quả nhiên là không thể làm chuyện “Khinh bạc con gái nhà lành”, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, nếu là lại đến một lần, hấn — vẫn là sẽ hôn đi.

Ô..... Đây là nam nhân bản “Sắc” Sao?

Hấn thế nhưng khinh bạc nàng — thế nhưng khinh bạc nàng –

Thế này là thế nào? Người hấn thích là Phù muội của hấn, vì sao lại đây trêu chọc nàng? Hay là thực xem nàng là nữ tử dễ dãi?

Một mình tức giận không thôi đi lòng vòng trong rừng, Dịch Vô Tình tâm tính vốn luôn bình tĩnh nay dâng lên sóng to gió lớn, nghĩ đến hấn đã có người trong lòng, lại còn khinh bạc nàng, trừ bỏ tức giận bi phẫn, lòng nàng nhuộm đầy thù hằn bi ai, mắt không khỏi đỏ lên.....

“Như vậy là sao? Là sao chứ? Ta lẻ loi một mình cũng có thể sống tốt lắm, người còn trêu chọc cái gì? Trong lòng biết người để ý cô nương khác, nên ta chủ động xa lánh không được sao? Người lại tìm tới làm cái gì..... Tìm tới làm cái gì a.....” Bi thương than khóc nhẹ nhàng bật ra, nàng dựa thân cây, lặng lẽ rơi lệ.

Trời dần dần tối, bóng đêm lặng lẽ đột kích, Nhiễm Phong Đình ngồi trong phòng, thấp đèn lên, làm cho bên trong bóng tối tăng thêm vài phần ánh sáng, tầm mắt không ngừng hướng ra ngoài tìm kiếm, cả người lo lắng đến đứng ngồi không yên, tối tới lui lui không ngừng.

Ai..... Rốt cuộc là Vô Tình đi chỗ nào, sao đến giờ này còn chưa thấy trở về? Trời đã tối rồi, nơi thâm sơn hoang dã này có nhiều mãnh thú lui tới, nàng một thân một mình, nếu lỡ gặp phải cạp thì làm sao? Chẳng lẽ — chẳng lẽ nàng giận quá, không trở lại, vĩnh viễn rời đi?

Nghĩ đến loại khả năng này, Nhiễm Phong Đình sau một hồi chờ đợi bỗng nhiên nhảy dựng lên, khẩn trương chuẩn bị phóng ra ngoài tìm người. Bỗng dưng, thân ảnh nhỏ nhắn làm hấn tâm tâm niệm niệm, lo lắng không thôi, chậm rãi đi ra dưới ánh nắng chiều, ngay cả nhìn cũng không liếc hấn một cái, thản nhiên tiến vào phòng.

“Vô Tình, người cuối cùng đã trở lại!” Hoan hỉ kêu lên, Nhiễm Phong Đình nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc đã bỏ xuống được tảng đá sầu lo trong lòng.

Không lên tiếng trả lời, cũng không nhìn hấn, Dịch Vô Tình lãnh nghiêm mặt làm chuyện của mình, như thể hấn căn bản không tồn tại.

Thấy thế, Nhiễm Phong Đình âm thầm kinh hãi, nhắm mắt theo sát sau đuôi nàng, lo sợ không yên thật cẩn thận thử hỏi, “Vô Tình, người còn giận ta sao?”

Vẫn như cũ không đáp lại, Dịch Vô Tình quay đầu đi đến cạnh cửa sổ, sửa sang hoa cỏ trồng trong bồn cây.

Chết thật! Xem ra tức giận không nhẹ.

Kinh sợ tiếp tục làm cái đuôi theo sau nàng, Nhiễm Phong Đình chỉ sợ nàng không để ý tới mình, liền không dám nói gì nữa, nhưng đầu to lại nhin không được, tự động tự phát cúi xuống vai nàng, ý đồ dùng loại động tác làm nũng này để cầu hòa.

Thấy hấn lại cọ lên, Dịch Vô Tình không nói hai lời, ngón tay vừa nhanh vừa chuẩn trạc mạnh xuống cái đầu to.

Thoáng chớp, chợt nghe hét thảm “Oa” một tiếng, Nhiễm Phong Đình khoa trương ôm cái trán bị trạc hồng, bi thương vạn phần trừng mắt nhìn nàng.

“Người lại trạc ta?” Ô..... Nàng thực sự không còn cho hấn cộ lên vai nàng sao? Điều này sao có thể? Đó là nơi hấn bổ sung tinh lực, an ủi tâm linh nha! Không cho cộ thì rất không nhân đạo!

Vẫn như trước không nói một tiếng, Dịch Vô Tình lạnh lùng liếc khuôn mặt lông xù bi phần một cái, lạnh lùng quay về phòng mình.

Ách..... Ánh mắt thật lạnh đậm a!

Sững người nhìn thân ảnh nhỏ nhắn biến mất trong phòng, mí mắt Nhiễm Phong Đình lại bắt đầu nhảy.

Quái! Chẳng lẽ là điềm xấu lại sắp hiện ra? Không cần a! Làm ơn đừng nhảy nữa.....

*Tái ông mất ngựa: Đây là một điển tích cổ. Có một ông lão nuôi được một con ngựa. Một hôm, con ngựa đi mất. Người quen thuộc đều đến thăm hỏi, chia buồn. Ông lão không buồn, còn nói mất ngựa có khi là phúc. Mấy tháng sau, con ngựa trở về, lại mang về thêm một con ngựa hay. Những người quen thuộc kéo đến xem ngựa và chúc mừng. Ông lão lại nói, được ngựa có khi là họa. Quả nhiên sau đó, con trai ông lão vì cưỡi con ngựa hay đó mà bị gãy chân. Mọi người lại đến hỏi thăm, chi buồn. Ông lão lại nói con bị gãy chân có khi là chuyện may. Năm đó giặc đến đánh, nhà vua cho người đi bắt lính. Quân lính mười người chết hết chín. Chỉ có con trai ông lão vì bị gãy chân nên mới không đi lính.

*Yên biết chi phúc: Đây cũng là một điển tích cổ. Có một người nhà quê trải cỏ ra phơi. Hôm sau ra hốt cỏ, nghe tiếng kêu “tích tích”, lật lên xem thì bắt ngay được một con chim trĩ. Anh ta thấy thế, vẫn để cỏ ở đấy, có ý mong ngày mai lại được con trĩ nữa. Ngày mai đi ra, lẳng tai lại nghe tiếng “tích tích” như hôm trước, bụng mừng thầm. Nhưng vừa bới cỏ lên thì một con rắn chui ra, cắn ngay vào tay, làm anh ta bị thương rồi chết.

Hai điển cổ này đều có ý nói, may mắn hay xui xẻo đều khó đoán trước, có khi là họa nhưng lại là phúc, có khi cứ nghĩ là phúc nhưng lại là họa.

9. Chương 9

Hôm sau

Sáng tinh mơ, khi Dịch Vô Tình đi ra khỏi phòng, đã thấy Nhiễm Phong Đình đứng canh giữ ở bên ngoài, không biết là do thức sớm hơn nàng, hay là cả đêm không ngủ?

“Vô Tình!” Vừa thấy thân ảnh nàng, Nhiễm Phong Đình lập tức phần chấn tinh thần, giống con chó nhỏ vì muốn chủ nhân vui nên liền vẫy đuôi vội vàng đi lên.

“Ân.” Đáp nhẹ một tiếng, trải qua một đêm, Dịch Vô Tình tựa hồ đã bớt giận, không còn làm như không thấy hấn.

Thấy nàng rút cuộc chịu để ý tới mình, Nhiễm Phong Đình mừng rỡ, liền tươi cười thật to, đang muốn mở miệng nói, lại nghe một giọng nói cứng nhắc, không cao thấp từ miệng nàng vang lên –

“Người trở về đi!” Lời nói khô khan, không mang chút cảm tình, trải qua cả một đêm tự hỏi, nàng cho rằng hấn không thể ở lại.

“A?” Khuôn mặt tươi cười nháy mắt đông lại, tựa hồ có chút sửng sốt.

“Trở về tìm Phù muội của người đi, đừng đến đây nữa!” Thần sắc trên mặt không có chút biến hóa, nàng lạnh đậm hạ lệnh đuổi khách.

“Ta không muốn!” Cuối cùng phản ứng lại, Nhiễm Phong Đình giậm chân kêu to, kịch liệt kháng nghị, “Vì sao lại muốn đuổi ta đi? Ta không chịu! Ta không chịu!” Ô..... Đáng giận! Tối hôm qua lại nháy mí mắt, quả nhiên là điềm xấu.

“Phù muội trong lòng người đang đợi người trở về làm vui nàng, đừng cứ ở lại chỗ ta lãng phí thời gian!” Sắc mặt lạnh lùng, giọng nói ầm ầm có chút không kiên nhẫn cùng chua chát, chỉ mong hắn mau mau rời đi, để mình lại có thể thanh tĩnh.

Nhiễm Phong Đình bật thốt lên: “Ta không muốn trở về làm vui Phù muội, nay ở trong lòng ta, người quan trọng hơn Phù muội à!”

Hắn, hắn nói cái gì? Cái gì kêu ở trong lòng hắn, nàng quan trọng hơn Nhan Hương Phù?

Không thể tin được lỗ tai mình, Dịch Vô Tình tròn to mắt kinh ngạc nhìn hắn, khẽ run giọng hỏi: “Người, người có ý tứ gì?” Hắn có tâm tư gì? Tâm tư gì à?

“Ách..... Ta..... Ta.....” Nghĩ đến trước kia luôn kể lể với nàng đoạn khổ luyện không có kết quả với Phù muội, nay lại đột nhiên thừa nhận mình thật ra thích nàng, tựa hồ có chút xấu hổ và kỳ cục, Nhiễm Phong Đình lúng túng, khuôn mặt dưới lớp râu đều đỏ lên, ấp úng không thể nói ra chuyện mình “Thay lòng đổi dạ”.

Hắn..... Quả nhiên chỉ là nói đùa, nàng lại vì những lời không chút ý nghĩa của hắn mà dao động, suýt chút nữa tin là thật.

Nghĩ đến đây, Dịch Vô Tình ảm đạm chua chát cười, giận hắn lại càng thêm giận bản thân, ngay lúc hắn còn đang “Ta” không ngừng, nàng lạnh lùng giận dữ đẩy hắn đi. “Đi! Người đi cho ta!”

“A? Vô Tình, người vừa giận cái gì.....” Kinh ngạc, sợ hãi kêu lên, Nhiễm Phong Đình không dám kháng cự, cứ như vậy bị đẩy khỏi ốc, hơn nữa còn là bị đuổi thẳng ra tận bên ngoài cửa cốc.

“Người đi! Không được đến nữa, đi!” Trùng mắt nhìn mặt râu đứng thất thố ngoài ở cửa cốc, thanh âm nàng như hàn băng, cảnh cáo, “Không được bước vào trong cốc nửa bước, mau đi cho ta!” Dứt lời, liền xoay người về ốc.

“Oa..... Vô Tình, đừng đuổi ta đi a —” Trơ mắt nhìn nàng thực sự bỏ lại mình đi, Nhiễm Phong Đình thấy mình cực kỳ oan ức, buồn phần khóc thét không dứt. “Ta lại làm sai cái gì, người nói rõ ra a, ta sẽ sửa a! Rốt cuộc ta làm sai cái gì a —”

Ô..... Vốn tưởng rằng đã chiếm đến trong phòng, ai ngờ lại lui trở lại nguyên điểm, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hắn..... cảm trại dã ngoại ngay cửa cốc!

Ban đêm, nhìn xuyên qua cửa sổ có thể thấy ánh lửa bập bùng cạnh cửa cốc, không cần nghĩ cũng biết có người vẫn chưa từ bỏ ý định ăn ngủ ngoài trời, Dịch Vô Tình không khỏi buồn bực, lãnh nghiêm mặt kéo rèm cửa xuống, rời đi cửa sổ.

Hừ! Thời tiết đã dần dần trở lạnh, hơn nữa hàn khí trong núi ban đêm rất nặng, nếu tên râu xồm kia đã thích chịu đông lạnh, vậy thì cứ theo ý hắn đi! Nàng sẽ không mềm lòng để ý tới hắn đâu!

Vừa đổi vừa nghĩ, nàng buồn bực trở về phòng nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, Nhiễm Phong Đình ăn ngủ ngoài trời mấy ngày liền, trước khi được đến chấp thuận, một bước cũng không dám vào. Ban ngày, hắn đi lòng vòng quanh cửa cốc, chỉ cần vừa thấy nàng ra khỏi phòng, liền nhe răng tươi cười sáng lạng, nhiệt tình vẫy tay chào hỏi. Ban đêm, ăn no xong liền leo lên cây ngủ, thể hiện quyết tâm muốn trường kỳ kháng chiến.

Hôm nay, sắc trời u ám, cả ngày đều không thấy ánh nắng, cảm giác rất ẩm ướt, đến đêm, trời đột nhiên mưa to giàn giụa, lạnh buốt xương.

Trong phòng, Dịch Vô Tình biết bên ngoài trời mưa rất to, không thể đốt lửa, nhịn không được lạng lẽ nhấc rèm lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên ngoài cửa cốc tối thui, không thấy một ánh lửa nào. Nàng lập tức buông rèm xuống, khẽ cắn môi, bất an đi qua đi lại trong phòng.

Làm sao bây giờ? Trời mưa lớn như vậy, hắn có thể núp ở chỗ nào? Trời lạnh như vậy, tay hắn còn bị thương, nếu lại gặp mưa sẽ bị phong hàn, vậy sẽ không tốt.

Nghĩ vậy, nàng âm thầm lo lắng không thôi, mấy lần chân bước tới cửa định ra ngoài tìm người, nhưng lại nghĩ đến nếu mình làm như vậy, công sức cố ý lạnh lùng mấy hôm trước sẽ liền bỏ phế, sẽ lại phải tiếp tục dây dưa với hắn, chân nàng liền rút lui ngay.

Cứ như vậy, vài lần đi tới cửa lại lùi về, tâm tư rối loạn, cuối cùng vẫn là không thể chống lại tình cảm đối với hắn, nàng mềm lòng chạy ra tìm người.

Miễn cưỡng chạy nhanh ra cửa cốc, giữa làn mưa to và bóng đêm mịt mù, Dịch Vô Tình cổ tròng lớn mắt, nhưng tầm nhìn vẫn như cũ không hơn nổi ba thước. Nàng đang định lên tiếng gọi, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng chân đạp nước “Bì bôm”, một giọng nói nam tính quen thuộc vang lên:

“Vô Tình, đã trễ thế này, mưa lại lớn như vậy, người đi ra làm gì?” Gấp giọng hỏi, nguyên bản đang ngồi trên cây trốn mưa, Nhiễm Phong Đình tai tính nghe thấy có tiếng bước chân, liền bay nhanh xuống tới bên cạnh nàng.

“Ta –” Xoay người nâng mắt nhìn sang, thấy hắn cả người ướt đẫm đứng trong cơn mưa to, lòng Dịch Vô Tình như thất lại. Nàng không muốn thừa nhận mình là vì lo lắng nên ra tìm người, đành nuốt mấy câu quan tâm vào bụng, nhưng cái ô trong tay lại vội vàng che lên đầu hắn.

“Người che là đủ rồi!” Thấy thế, Nhiễm Phong Đình vội vàng đem ô đẩy sang cho nàng.

Ai nha! Trời mưa lớn như vậy, chỉ che ô ỉnàng thôi mà còn bị mưa bắn tung tóe, nếu còn muốn che cho hắn, chắc chắn là hai người sẽ cùng ướt nhem.

Chính mình thân cường thể tráng, cho dù bị dầm mưa thành chó rơi xuống nước, cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng ỉnàng thân mình đơn bạc, nếu mắc mưa cảm lạnh sẽ không tốt.

Hiểu được tâm tư của hắn, lòng Dịch Vô Tình chợt thấy ảm áp, nhẹ giọng mở miệng nói: “Vào nhà đi!”

Nghe vậy, tựa hồ có chút không thể tin lỗ tai mình, Nhiễm Phong Đình thoáng chốc tròn to mắt, lại rước lấy ánh mắt giận dữ của nàng –

“Nếu không muốn vào, thì quên đi.....”

“Ta muốn! Ta muốn!” Chỉ sợ vận may chớp mắt trôi qua, Nhiễm Phong Đình vội gặt đầu như gà mổ thóc như sợ nàng sẽ thay đổi tâm ý, vội vã kéo nàng bay nhanh quay về phòng.

Hai người vào phòng, Dịch Vô Tình thấy cả người hắn đều ướt như mới đi từ trong nước ra, cực kì chật vật, nàng liền giục hắn về phòng thay quần áo sạch sẽ còn lưu lại, bản thân thì rất nhanh ra phía sau phòng.

Một hồi lâu sau, khi Nhiễm Phong Đình thay quần áo khô ráo trở lại, thấy nàng đã bưng đến một chén trà gừng nóng hầm hập chờ hắn.

“Uống cạn!” Ngắn gọn mệnh lệnh, đẩy chén trà gừng nóng hổi bốc khói trắng sang cho hắn.

A — nàng vẫn quan tâm hắn nha!

Vạn phần cảm động lại vui sướng, Nhiễm Phong Đình cười tiếp nhận gừng trà, thực vui vẻ ừng ực uống một hơi vào bụng, hoàn toàn không sợ nóng đầu lưỡi.

“Ha!” Rót cực uống hết, hắn buông bát trà, thở phà ra một ngụm nhiệt khí, thân thể vốn còn có chút lạnh như băng nay nhờ có trà gừng mà dần dần ảm áp lên, trong lòng vui vẻ nhích đến bên cạnh nàng, đầu to lông xù lại tự động dựa xuống bờ vai nhỏ nhắn của nàng.

Đúng là bệnh cũ không đổi!

Mây liễu nhứ lại, Dịch Vô Tình không nói hai lời tính trạc hắn, nào biết hắn đã sớm đoán trước, vội đưa tay che trán –

“Không cần a –” Thê lương kêu to, Nhiễm Phong Đình chớp mắt to cầu xin, bộ dạng đáng thương hề hề, khiến người ta thấy liền nhịn không được, muốn quăng hai đồng tiền cho hắn.

Quả nhiên, Dịch Vô Tình bị bộ dạng thống khổ này lay động, nhất thời mềm lòng, bàn tay vốn đã gơ cao lại thả xuống dưới, đành tùy ý hắn vậy.

“Vô Tình, ta đã biết là người tốt với ta nhất.....” Biết nàng ngầm đồng ý, đầu to cảm động lại đi lên, còn không ngừng ma cọ xát cọ.

Ồ..... Thật hoài niệm a! Vẫn là cọ nàng thoải mái nhất a!

Vừa cọ vừa trầm nghĩ, Nhiễm Phong Đình thỏa mãn ngây ngô cười, một hồi lâu qua đi, hấn vẫn như trước cọ trên vai nàng không chịu đứng dậy, bỗng thở dài một tiếng, môi thì thầm khẽ nói.

“Vô Tình.....”

Sau gáy cảm nhận được hơi thở mềm nhẹ thổi tới, Dịch Vô Tình suýt nhảy dựng, cả người khẽ run lên, chỉ có thể miễn cưỡng đáp nhẹ “Ừ” một tiếng.

“Người giận ta là vì ta hôn người sao?” Rốt cục, hấn cảm thấy hấn là nên nói chuyện rõ ràng, cứ bị nàng đuổi mãi như vậy thực không hay ho.

“Không được nói!” Nhớ đến nụ hôn đó, khuôn mặt trắng nõn không khỏi bừng lên màu đỏ như anh đào, nàng hấp tấp nói: “Đó không phải là chuyện tri kỷ có thể làm, lúc ấy người khẳng định là hồ đồ, cứ xem như là chưa từng có chuyện đó, hãy quên đi!”

“Ta không hồ đồ, cũng không muốn quên!” Quả quyết cự tuyệt đề nghị của nàng.

“Cái gì, cái gì?”

Thế nào cũng không nghĩ tới hấn sẽ trả lời như vậy, Dịch Vô Tình kinh ngạc, đang muốn tìm hấn để hỏi cẩn thận, ai ngờ mới vừa quay mặt qua, mặt hấn lại nháy mắt kè sát lại, nàng còn chưa kịp phản ứng gì, miệng lại bị hấn che lại.

Khác hấn với hôn nhẹ lướt qua hôm đó, lần này Nhiễm Phong Đình tiến quân thần tốc, ra sức công thành chiếm đất, khiến Dịch Vô Tình nhất thời sợ ngây người, tùy ý đầu lưỡi hấn xâm nhập, trần trọc hôn sâu.

Không biết qua bao lâu, đến khi hết hơi phải lùi lại, Nhiễm Phong Đình mỉm cười nhìn vẻ mặt mê mang của nàng, hấn ôn nhu vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp tựa như say rượu, nhẹ nhàng mà kiên định chậm rãi mở miệng –

“Vô Tình, ta không muốn người xem như không có chuyện gì.”

“Vì, vì sao?” Trên môi như còn vương lại hơi thở của hấn, Dịch Vô Tình khó có khi nói năng lắp bắp, nhất thời còn chưa thể hoàn hồn.

Hấn vì sao lại hôn nàng? Nàng không hiểu! Không hiểu a.....

“Bởi vì ta phát hiện ta thích người, yêu người, không còn có thể xem người như một hồng nhan tri kỷ bình thường.” Thỏa mãn ôm nàng vào lòng, Nhiễm Phong Đình quyết định, cho dù sẽ xấu hổ như thế nào, hấn cũng muốn thành thật nói hết tình ý của mình cho nàng, nếu không chắc chắn nàng sẽ lại hiểu lầm vừa rồi là hấn khinh bạc nàng.

Hấn thích nàng? Yêu nàng?

Vừa sợ vừa hoảng, Dịch Vô Tình kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn, không dám tin kêu lên. “Nhưng, nhưng không phải trong lòng người chỉ có Phù muội của người thôi sao?” Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hấn suốt ngày kể lể chuyện tình của hấn cho nàng giống như không phải là giả a!

Xấu hổ đỏ mặt, Nhiễm Phong Đình vò đầu bứt tai lúng túng nói: “Ách..... Ta vốn cũng nghĩ người trong lòng ta là Phù muội, nhưng sau khi thấy người đối xử tốt với họ Quân, trong lòng lại dấy lên hừng hực lòng đố kị, nên mới phát hiện mình thật ra thích người.” Trời ạ! Giờ phải thừa nhận mình hồ đồ đến mức ngay cả người mình thực sự thích là ai cũng không rõ, thực sự mất mặt a!

Nghe nói hấn nói có tình ý với mình, Dịch Vô Tình cảm thấy trước mắt hết thấy tựa như ảo mộng, không phải thực, trong lòng mặc dù vừa mừng vừa sợ, lại giận vừa thẹn, vẫn chưa thể lập tức tin tưởng hấn thực đã vong tình với Nhan Hương Phù, chỉ chung tình với mình, trong một chốc không thể nói thành lời.

“Vô Tình, người đối với ta..... Đối với ta có cảm giác không?” Mặt to lông xù đỏ bừng, Nhiễm Phong Đình xấu hổ hỏi thăm, trái tim đập bình bình loạn xạ, nói năng cũng lắp bắp.

Trời ạ! Hắn thậm chí còn chưa từng bày tỏ như thế với Phù muội đâu nha!

Hai gò má nổi lên màu hồng nhàn nhạt xinh đẹp, Dịch Vô Tình cả buổi không nói ra tiếng.

Thấy nàng không nói lời nào, Nhiễm Phong Đình khấn trương, lập tức vội vàng kêu to, “Vô Tình, ta mắc kẹ! Dù sao ta đã thích ngươi, nể tình chúng ta đã là bạn tốt nhiều năm, ngươi không thể làm tổn thương tâm linh nhỏ bé ngây thơ của ta.” Nói một hồi lại thốt ra một lời uy hiếp buồn cười.

Không nghĩ tới hắn có thể làm nũng như thế, Dịch Vô Tình buồn cười, thẹn thùng nở nụ cười.

“Cười rồi! Vô Tình, ngươi cười!” Mừng rỡ như điên, hắn ôm chặt người trong lòng kêu lên: “Ngươi cười, cho nên ngươi cũng có cảm giác với ta phải không? Phải không?”

“Ai, ai nói?” Vạn phần xấu hổ, nàng không chịu thừa nhận, nhưng vạt đỏ trên mặt lại càng thêm thâm.

“Ta nói!” Trực tiếp kết luận nàng có cảm tình với mình, Nhiễm Phong Đình vui vẻ như muốn bay lên, nhưng lại cố ý bày ra vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc. “Vô Tình, ta hỏi ngươi một chuyện nha, ngươi phải thành thật trả lời ta.”

“Cái gì?” Trực giác hỏi.

“Ngươi cảm thấy ta hôn như thế nào?” Tươi cười thật to, hắn không đứng đắn cười hỏi.

Nam nhân này..... Quả nhiên không đứng đắn!

Có chút không nói gì trừng mắt, thấy vẻ mặt chờ mong của hắn, Dịch Vô Tình lạnh lùng nói: “Đâm đau ta!”

Không dự đoán được sẽ có loại bình luận này, Nhiễm Phong Đình bị nghiêm trọng đả kích, ai oán bi phẫn vuốt khuôn mặt đầy râu, ngồi xổm xuống chân tường vẽ vòng vòng.

Ồ..... Đâm đau? Nụ hôn đầu tiên hắn kính dâng cho nàng, duy nhất cảm giác lại là đâm vào đau sao? Rất quá đáng a!

Sáng sớm hôm sau, khi Nhiễm Phong Đình lại xuất hiện, Dịch Vô Tình ghen hòng trợn trối nhìn hắn, trợn mắt há hốc mồm.

“Ngươi, râu của ngươi đâu?” Nàng nhịn không được thất thanh kêu lên.

Trời ạ! Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy “Lư sơn chân diện mục” của hắn! Giờ nàng rốt cục hiểu được vì sao Nhiễm phu nhân nhất quyết bắt hắn để râu, hết thấy đơn giản là vì khuôn mặt này của hắn so với của Nhiễm trang chủ thật là chỉ có hơn chứ không kém, hoàn toàn toàn toàn trên hoa ghẹo nguyệt a!

“Cạo!” Sờ sờ hai má bóng loáng, chỉ cảm thấy lạnh lạnh, Nhiễm Phong Đình thật là có chút không quen.

“Ta đương nhiên biết ngươi cạo, nhưng mà..... Nhưng mà ngươi vì sao phải cạo?” Vẫn như cũ còn bị khiếp sợ vây quanh.

“Ta không muốn đâm đau ngươi!” Xoa xoa cằm, ngăn gọn đắc ý nói ra lý do.

Oanh!

Gò má trắng nõn nháy mắt bạo hồng, Dịch Vô Tình xấu hổ nghiêm mặt trừng mắt, phi thường không còn gì để nói.

Vì rốt cục đã thổ lộ hết tình ý, Nhiễm Phong Đình cứ như vậy chết sống đòi ở lại, ôm mục đích muốn cùng Dịch Vô Tình bồi dưỡng cảm tình ở trong cốc một thời gian, mãi đến khi tuyết bay tán loạn, một năm sắp hết, hắn mới rốt cục nhớ tới một chuyện trọng yếu.

“Vô Tình, sắp tới năm mới a!” Chẽ xong sổ củi hàng ngày, Nhiễm Phong Đình lại đến bên người nàng cọ tới cọ lui.

“Ừm.” Đáp nhẹ một tiếng, vội vàng đem bữa tối bùng lên bàn, Dịch Vô Tình để mặc nam nhân phía sau cọ, thuận miệng hỏi: “Ngươi muốn ăn món năm mới nào?” Nói gì thì nói, cho dù hắn muốn ăn, nàng cũng không cam đoan sẽ làm được.

“Ta không đặc biệt muốn ăn món gì, chỉ là..... chỉ là.....” Đầu to vẫn cọ tới cọ lui trên bờ vai nhỏ, lời nói có chút ngập ngừng.

“Chỉ là?” Hấn muốn nói cái gì?

“Chỉ là Nhiệm gia chúng ta có thói quen, lúc bình thường dù có đi thiên nam địa bắc, đến ngày tân niên nhất định phải về nhà ăn cơm đoàn viên!” Mắt lén lút nhìn người bên cạnh, ý ở trong lời phi thường rõ ràng.

Nguyên lai hấn phải về, trở lại Nhiệm gia trang có “Phù muối” –

Lòng trầm xuống, không rõ là kinh hay hoảng, Dịch Vô Tình bỗng chốc trầm mặc, thản nhiên nói: “Vậy người trở về đi!”

“Người không cùng ta trở về sao?” Ai oán hỏi, hấn chính là muốn nàng đi về với mình a!

“Ta không phải người nhà các người, cùng người trở về làm cái gì?” Kỳ quái liếc hấn một cái, Dịch Vô Tình cương chế khó chịu trong lòng, giả bộ ra vẻ hồ hững.

“Muốn làm người nhà ta có gì khó?” Lộ ra tặc hề hề biểu tình, Nhiệm Phong Đình một phen ôm chặt lấy nàng xoay vòng vòng, cao giọng cười to nói: “Người theo ta trở về thành thân, tự nhiên là người nhà Nhiệm gia chúng ta!”

“Người, người nói bậy bạ gì đó?” Xấu hổ đỏ mặt, Dịch Vô Tình vừa thẹn vừa giận đánh hấn. “Mau buông ta xuống, đừng trẻ con như vậy!”

“Ta cứ trẻ con! Cứ trẻ con.....” Cười to không chịu thuận theo, hấn ôm nàng vui vẻ xoay vòng vòng, xoay tới nàng đầu vầng mắt hoa, liên tục cầu xin tha thứ, hấn mới chịu dừng lại, ôm chặt người đã không còn đứng vững vào trong ngực, giả bộ hung ác bức bách. “Nói! Có cùng ta về không? Nếu không đáp ứng, ta sẽ thấy chơi lại trò cũ, xoay tới khi người chịu đáp ứng mới thôi.”

“Người điên sao?” Nhỏ giọng mắng khế, Dịch Vô Tình nhin không được bị chọc cười. Đã lớn như vậy, nam nhân này sao cứ như một đứa nhỏ nghịch ngợm a?

“Ta nổi điên đây!” Đầu to nhắm thẳng trên người nàng cọ, Nhiệm Phong Đình cười ép hỏi, “Người nói, có cùng ta về Nhiệm gia trang không? Nói a! Nói a!”

Nao nao, nàng bỗng dưng liếm đi ý cười, nhẹ giọng nói nhỏ, “Người một mình trở về đi!”

Nàng rất sợ, rất sợ đoạn thời gian khoái hoạt này trôi đi, nếu lần này theo hấn về Nhiệm gia trang, lại chính mắt thấy cảnh hấn đối xử ôn nhu với Nhan Hương Phù, tình cũ chưa dứt, như vậy sẽ càng thêm lo lắng, khó chịu hơn trước.

“Người vẫn không chịu đáp ứng?” Khuôn mặt nháy mắt u ám, Nhiệm Phong Đình cực kỳ ai oán, đang khổ não nghĩ biện pháp quả nàng trở về, lại nghe nàng chậm rãi mở miệng.

“Nếu..... Nếu sau khi người trở về, phát hiện mình thật ra vẫn thích Phù muối, vậy thì không cần để ý ta, cũng không cần cảm thấy áy náy.....” Thu tâm, Dịch Vô Tình hít một hơi thật sâu, mất thật lớn sức lực mới có thể nói cho hết lời. “Cứ, cứ sống thật tốt với Phù muối của người, đừng tới tìm ta nữa!”

Rốt cuộc, nàng vẫn lo lắng hấn không thể dứt tình với Phù muối.

Nặng nề nhìn đôi mắt ảm đạm ảm ảm bất an, Nhiệm Phong Đình có chút buồn bực, tuy hiểu được nàng bất an cũng là bình thường, nhưng không khỏi khê thở dài, một tay ôm chầm lấy nàng, đặt nàng khê tựa vào ngực mình, lắng nghe nhịp tim của mình, nhẹ nhàng nói: “Vô Tình, trái tim này, vòng tay này chỉ thuộc về một mình người, chỉ thuộc về người thôi a!”

Lòng Dịch Vô Tình không khỏi nhũn ra, hốc mắt có chút ảm.....

Nhưng mà, ngay lúc nàng còn bị vây trong xúc động, lại nghe hấn chấn khởi tinh thần, dị thường hưng phấn cười to!

“Được rồi! Nếu người không chịu theo ta trở về, ta nghĩ đổi chỗ ăn cơm đoàn viên cũng không tệ, ta lập tức gửi bồ câu truyền tin cho cha mẹ ta, mời bọn họ lập tức khởi hành tới chỗ này!” Dứt lời, kích động định đi tìm giấy bút.

“Người, người đang nói linh tinh gì thế a?” Vội vàng kéo hẳn, Dịch Vô Tình nói cái gì cũng không cho hẳn làm như vậy.

“Ai bảo người không chịu cùng ta trở về!” Đúng lý hợp tình đem sai lầm đẩy lên người nàng, Nhiễm Phong Đình cười meo meo uy hiếp, “Hoặc chúng ta cùng trở về ăn cơm đoàn viên, hoặc là mời cha mẹ ta tới chỗ người, người tự chọn một cái đi!” Ha ha — không tin không mang nàng đi được.

“.....” Trợn mắt trừng hẳn, Dịch Vô Tình thực không thể nói gì.

10. Chương 10

“Người người người..... Râu của người làm sao vậy?” Trong đại sảnh Nhiễm gia trang, Nhiễm phu nhân run run tay chỉ vào “Chân diện mục” của con, kích động chất vấn, tựa hồ sắp sửa té xỉu.

“Cạo!” Xoa xoa cái cằm trơn láng, Nhiễm Phong Đình cười hắc hắc.

“Ta đương nhiên biết là cạo, nhưng người vì sao phải cạo a?” Buồn rầu kêu thảm thiết, Nhiễm phu nhân cơ hồ muốn che mặt khóc rống.

Ô..... Trá đứa con lông xù lại cho nàng a!

“Như vậy mới không đâm người ta đau!” Buồn cười đắc ý nói.

“Người nói bậy bạ gì đó?” Cuối cùng vẫn bị buộc đi cùng hẳn về Nhiễm gia trang, Dịch Vô Tình đứng một bên, âm thầm trộm đánh tên nam nhân không đứng đắn, tuy biết người ngoài không hiểu hàm nghĩa chân chính của cái “không đâm người ta đau” là gì, nhưng nàng vẫn nhìn không được đồ bừa bãi.

Cố ý giả bộ ăn đau đến nhe răng trợn mắt, Nhiễm Phong Đình lấy ánh mắt không tiếng động kháng nghị — đây là chính người nói, sao bây giờ lại trách ta?

Người có biết xấu hổ hay không a? Chuyện này có gì hay ho mà đi nói với người khác? Đồng dạng lấy ánh mắt không tiếng động trừng lại, Dịch Vô Tình vừa giận vừa thẹn.

Không chú ý tới hai người dùng sóng mắt trao đổi, Nhiễm phu nhân chỉ lo hối tiếc, khóc lóc kể lể với vị phu quân bên cạnh, “Trong nhà đã có một cái mặt trời hoa ghẹo nguyệt là đủ rồi, giờ lại ra thêm một cái, ta ứng phó không được a!”

Nghe người bên gối than khóc, thân là người đứng đầu một nhà, Nhiễm trang chủ cũng chỉ có thể sờ sờ mũi cười gượng, không thể nói gì. Ai..... Khuôn mặt của con là Nhiễm gia lịch đại tổ truyền, hẳn có thể nói cái gì?

Bộ dạng như cha chết mẹ chết của Nhiễm phu nhân khiến Dịch Vô Tình không khỏi sâu sắc đồng tình, ánh mắt không tự chủ, lại quét sang nam nhân đi bên cạnh, không thể không thừa nhận..... Kia thật sự là lớp da mặt trời hoa ghẹo nguyệt a!

“Di nương, ngài giận đối cái gì? Ta thực cảm thấy biểu ca hiện tại anh tuấn hơn nha!” Ngay lúc Nhiễm phu nhân còn đang kêu khổ, Nhan Hương Phù bỗng dưng phát biểu ý kiến của mình, đôi mắt tràn đầy kinh diễm thỉnh thoảng lại hướng về mặt hẳn.

Ai nha! Biểu ca từ nhỏ đã bắt đầu để râu, nhiều năm trôi qua, nàng gần như đã quên mất bộ dạng thật của biểu ca, nay râu cạo đi, lại tuấn mỹ không thua gì Quân công tử, khiến..... khiến tim nàng đảo loạn cả lên.

Chưa bao giờ nghe được từ miệng nàng một câu khen “Tuấn”, Nhiễm Phong Đình có chút kinh ngạc liếc mắt sang, nào biết nàng vừa thấy liền xấu hổ cúi thấp đầu xuống, tựa như cô nương gia thẹn thùng khi nhìn thấy người trong lòng, khiến hẳn không khỏi sừng sốt.

Rất nhỏ phản ứng này của Nhan Hương Phù rơi ngay vào mắt Dịch Vô Tình, đôi mắt trong trẻo của nàng không khỏi buồn bã, tim đập mạnh và loạn nhịp.

Nàng cười khỏ. A..... Da mặt trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Quả nhiên rất đúng a!

Phảng phất như nhận thấy nỗi lòng người yêu bên cạnh dao động, bàn tay to của Nhiễm Phong Đình lặng lẽ cầm lấy bàn tay non mềm nhỏ bé, thấy nàng giương mắt trầm ngâm nhìn sang, hần nháy mắt chọc nàng, cười nhẹ, “Mặt người đau khổ làm cái gì? Nương ta khóc lóc có đáng sợ như vậy sao?”

“Người, người lại nói hươu nói vượn!” Bị hần chọc cười, nàng trừng một cái xem thường.

“Ta nói bậy gì a?” Nhướn mày, cố ý kháng nghị.

“Người quả thật nói bậy!” Tiếng nói nhàn lạnh sập vào, Nhiễm phu nhân nhất thay đổi bộ dạng buồn rầu khi nãy, tà nghệ hừ giọng, “Con, người vừa mới nói nương cái gì?” Hừ! Đừng tưởng rằng nàng già đi nên nghênh ngang, nghe cái gì cũng không rõ.

“Hắc hắc hắc..... Ta cái gì cũng chưa nói!” Vội vàng lắc đầu cười gượng phủ nhận, Nhiễm Phong Đình cũng không ngờ đến mức thú nhận vừa rồi lên nói xấu mẫu thân.

Con là do mình sinh ra, chỉ cần mộng hơn nhếch lên, liền biết hần muốn thải*, Nhiễm phu nhân làm sao không biết tật xấu của hần, ánh mắt lập tức đảo qua, thấy hần đang âm thầm trộm nắm bàn tay nhỏ bé của cô nương nhà người ta, trong lòng nhất thời sáng tỏ, vui mừng vô cùng, tránh không được nổi lên tâm tư trêu cợt con.

*ý nói là muốn đi toilet – Nhiễm phu nhân này ví dụ “độc” thiệt!

“Ai nha! Nắm tay cô nương nhà người ta làm cái gì?” Đi đến trước mặt hai người, nàng nhanh chóng đoạt lấy bàn tay nhỏ bé của con dâu tương lai từ bàn tay to của con, cố ý xem thường liếc một cái: “Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Lời này vừa nói ra, khiến hai kẻ bị phát giác “Gian tình” không khỏi đỏ mặt lên. Nhiễm Phong Đình xấu hổ ranh mãnh cười, ánh mắt hàm oán trộm trừng mẫu thân kháng nghị, còn Dịch Vô Tình lại lung túng cúi đầu xuống, ngượng ngùng cực kỳ.

Nhan Hương Phù đứng bên cạnh thấy thế, trong lòng lại ầm ầm phát lên ghen tỵ.....

Vì sao? Biểu ca không phải là thích mình sao, sao giờ lại đi yêu thích cô nương khác? Ả Dịch Vô Tình kia rõ ràng tư sắc chỉ là bình thường, nửa điểm đều kém hơn mình, vì sao Quân công tử lại thích nàng, ngay cả biểu ca nguyên bản ái mộ mình cũng bị nàng câu dẫn?

Không biết ám đồ tâm tư của nàng, Nhiễm phu nhân chỉ lo trêu cợt con, cứ nắm tay Dịch Vô Tình không chịu buông, cười hì hì nói: “Nhìn một cái, các người một đường phong trần gấp gấp trở về, nhất định là rất mệt mỏi, mau trở về phòng rửa mặt chải đầu đi, lát nữa sẽ làm một bữa tiệc đón gió tẩy trần* cho các người, rồi vừa ngồi ăn cơm vừa tâm sự một phen.” Dứt lời, kéo người bước đi.

*Tiệc đón gió tẩy trần = tiệc mừng người phương xa đến.

“Nương, ngài muốn dẫn Vô Tình đi đâu?” Mắt thấy mẫu thân cướp người, Nhiễm Phong Đình vội vàng đuổi theo.

“Đương nhiên là dẫn nàng đi khách phòng nghỉ ngơi!” Nhiễm phu nhân vừa đi vừa ra vẻ đương nhiên cười nói.

“Ngài không cần phải làm, cứ để cho ta tiếp đón là được!” Ý đồ cướp người.

“Không sao! Không sao! Người làm mẹ như ta đương nhiên biết thông cảm cho con, người cũng đã mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, cứ để nương tiếp khách là được.....” Cười meo meo giữ người không tha.

“Nương, ngài khi nào thì nhiệt tâm như vậy chứ? Đừng cướp người với ta nữa.....” Giơ chân kháng nghị.

Lập tức, tiếng cười trêu cợt và tiếng hỗn hển kháng nghị đầu vô mồm không ngừng vang lên, ở giữa thính thoảng còn kèm theo tiếng cười đậm mạc thú vị, ba người cứ như vậy vừa giằng co vừa đi vào trong, làm cho Nhiễm trang chủ đi theo đuôi không khỏi liên tục lắc đầu cười.

Trong đại sảnh, nhất thời chỉ còn lại một mình Nhan Hương Phù, nàng cắn răng buồn bực, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Vì sao lúc này biểu ca cũng không chịu nhìn nàng? Trước kia, mỗi lần biểu ca chỉ cần từ bên ngoài trở về, đều hỏi han nàng ăn cần, quan tâm đầy đủ, sao lần này lại có chuyện như vậy?

Đúng rồi! Nhất định là vì có ả Dịch Vô Tình kia ở đây, biểu ca mới không để ý tới nàng. Đáng giận! Nàng chán ghét ả Dịch Vô Tình kia, chán ghét! Chán ghét! Chán ghét!

Trong bữa tiệc tẩy trần, một nhà Nhiễm gia ba người nói nói cười cười, lời nói dí dỏm, lại dốc lòng tiếp đón Dịch Vô Tình, có thể nói là rất hoà thuận vui vẻ. Nếu muốn nói trong bữa tiệc có người nào không vui, vậy chỉ có mỗi một Nhan Hương Phù.

Nàng ăn cơm miễn cưỡng cười vui, thần sắc có chút hậm hực, rốt cục khiến Nhiễm phu nhân chú ý.

“Hương Phù, ngươi không sao chứ? Sắc mặt không tốt lắm nha!” Nhiễm phu nhân lo lắng hỏi, lòng tràn đầy quan tâm với cô cháu gái mình sinh xem như con ruột.

“Ta không sao, cảm ơn di nương quan tâm.” Nhan Hương Phù vội vàng cười, ánh mắt ngằm mang u oán khe liếc sang chỗ khác, nào biết mới thoáng nhìn một cái lại suýt nữa khiến nàng nôn ra một búng máu.

“Vô Tình, ta biết ngươi thích ăn cá, đến, mau ném thử!” Gắp một khối cá hấp to, Nhiễm Phong Đình nóng bỏng chia thức ăn cho nàng, mãnh liệt khuyên người yêu bên cạnh ăn nhiều một chút.

“Cảm ơn.” Khuôn mặt nghiêm nghị ửng đỏ, Dịch Vô Tình mỉm cười cảm ơn.

“Biểu ca, ngươi cũng biết ta thích ăn cá, sao không gắp cho ta?” Âm thầm cắn răng, Nhan Hương Phù cố ý nói.

Nàng thích ăn cá? Trước kia mỗi lần gắp thức ăn cho nàng, nàng không đều ngại cá tanh, sao tự dưng lúc này đột nhiên nói thích?

Hỏi sững sốt, Nhiễm Phong Đình cũng không nói phá, vội vàng gắp một khối cá hấp to cho nàng, cười cười nói: “Phù muội, ngươi cũng ăn đi!”

Được hầu hạ, Nhan Hương Phù có chút đắc ý liếc nhìn Dịch Vô Tình, như đang nói – Thấy chưa! Biểu ca vẫn rất xem trọng ta.

Tự dưng thu được một ánh mắt ngằm có ý khiêu khích, Dịch Vô Tình chỉ cười nhẹ, thản nhiên cúi đầu ăn cơm.

Thật là – sao lại làm vậy? Lúc trước, có người ở cạnh lại không quý trọng, đợi đến khi người ta rời đi, mới quay đầu tranh giành. Nhiễm Phong Đình là một người chứ không phải thứ này nọ, hẳn có suy nghĩ của chính mình, thích ai, muốn đối xử tốt với ai, đều không phải là chuyện người bên ngoài có thể xen vào.

Nàng theo hắn đến Nhiễm gia trang, trong lòng đương nhiên đã có chuẩn bị, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, cũng không quan tâm nữ tử có thể làm bạn cùng hắn cả đời đến tận cùng có phải là mình không, đối với hắn, nàng vĩnh viễn luôn chúc phúc.

Mất thấy nàng vẫn thản nhiên cúi đầu ăn cơm, Nhan Hương Phù lại tức giận, đang định mở miệng nhiều lời vài câu ái muội nói mình và biểu ca có cảm tình tốt, lại nghe tiếng nói của Nhiễm Phong Đình vang lên –

“Vô Tình, ngươi đừng chỉ ăn mỗi cơm a! Đến, món canh này đầu bếp nói ngon lắm, hương vị rất tốt, ngươi cũng ăn đi a.” Miệng còn nói nói, một chén canh mức đầy đã đưa tới trước mặt nàng.

“Đừng cứ để y ta thôi, ngươi cũng ăn đi!” Nâng mắt lên cười, Dịch Vô Tình thực tự nhiên gắp rau sang cho hắn, hết thấy chỉ đơn giản là thói quen hình thành từ lúc hai người sống chung trong cốc, cũng không có ý thị uy gì, nhưng ở trong mắt Nhan Hương Phù lại không chỉ có vậy.

Nàng là cố ý thị uy!

Tức giận đến suýt nữa cắn phải lưỡi, Nhan Hương Phù chỉ kém không bị lửa giận công tâm mà chết, lập tức cảm giận trừng mắt, sắc mặt nói có bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

Ai nha! Hiện tại là như thế nào? Con đối tốt với cô nương khác, ngược lại khiến cho cháu gái nổi lên đổ tâm!

Trong lòng hiểu rõ những gì diễn ra trước mắt, ánh mắt Nhiễm phu nhân theo bản năng hướng sang người bên gối, quả nhiên thấy hần như cũng có chút ngộ ra liếc mắt nhìn mình, hai vợ chồng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nhau cười khổ.

Ai..... Thực là đau đầu a!

Nhưng mà, thân là đương sự, Nhiễm Phong Đình nay một lòng đều dồn trên người Dịch Vô Tình, hoàn toàn không chú ý tới Nhan Hương Phù đang ngậm buồn bực, thậm chí còn đổ thêm dầu vào lửa, vừa ăn đồ ăn nàng gấp ình, vừa vui vẻ kêu lên, “Vô Tình, cũng là người quan tâm ta, biết ta thích ăn món này!” Dứt lời, một cái đầu to lại cúi xuống vai nàng cọt cọt tới cọt lui.

Thấy hần trước mắt công chúng lại không e dè gì hết, Dịch Vô Tình đỏ mặt lên, vội vàng búng đầu hần, miệng nhỏ giọng mắng một tiếng, “Nhiều người như vậy, người làm gì? Không quy củ!”

Hồi lâu không bị đánh, nay lại bị độc thủ làm chịu khổ, Nhiễm Phong Đình ủy khuất đến cực điểm, ôm cái trán đỏ lên, nói nhỏ nhỏ kháng nghị, “Mọi người đều là người nhà, có sao đâu.....” Ô..... Trước mặt người nhà, có cái gì mà phải e lệ? Cha mẹ có khi còn làm quá hơn!

Cử chỉ thân thiết như liếc mắt đưa tình này của hai người nhất thời làm hai vợ chồng Nhiễm gia nhìn nhau cười, cảm thấy rất thú vị, còn Nhan Hương Phù thì càng thêm căm tức, cảm thấy bản thân bị vắng vẻ, thoáng chốc “Phanh” một tiếng, dùng sức buông bát đĩa, khiến bốn người ngồi cùng bàn cùng trở mắt nhìn sang.

“Phù muội, người làm sao vậy?” Biểu muội dù sao cũng đã cùng sống nhiều năm, cho dù không có cuồng đại yêu say đắm, nhưng vẫn có tình cảm thân nhân, nay dị trạng phát sinh, Nhiễm Phong Đình liền vội vàng quan tâm hỏi thăm.

Ngậm u oán trừng mắt liếc hần một cái, Nhan Hương Phù không còn tâm tình ăn cơm, lập tức đứng dậy nói với hai vị trưởng bối: “Dượng, di nương, Hương Phù thân mình có chút không khỏe, xin lui xuống trước.” Dứt lời, thần sắc hờn giận nhanh chóng bỏ đi.

Thấy nàng đột nhiên rời đi, Nhiễm Phong Đình phản ứng đầu tiên là sửng sốt, liền quan tâm hỏi, “Cha, nương, có cần nhờ Vô Tình khám cho Phù muội một cái?”

Lời này nói ra khiến ba người khác có mặt ở đây suýt nữa cười ngất vì trình độ trì độn của hần. Dịch Vô Tình âm thầm thở dài tiếp tục cúi đầu ăn cơm, không chịu tiếp lời, chỉ có hai vị trưởng bối cười gượng vội vàng xua tay –

“Không cần! Không cần! Hương Phù chỉ là bệnh nhẹ, ngủ một giấc là tốt thôi.” Không hổ là vợ chồng nhiều năm, cực kỳ ăn ý trăm miệng một lời.

Ai nha! Nếu để Dịch cô nương đi xem, chỉ sợ cháu ngoại dù không bệnh cũng bị chọc giận thành bệnh!

“Đến đến đến, ăn đi! Mọi người mau ăn thôi!” Vội vàng nói sang chuyện khác, Nhiễm phu nhân cười meo meo cực lực khuyên mọi người ăn, còn không ngừng gấp thức ăn cho người trong lòng con mình. “Dịch cô nương, người rất ốm, ăn nhiều một chút đi a!”

“Cám ơn!” Nâng mắt mỉm cười cảm ơn, Dịch Vô Tình có thể cảm nhận được nàng thật tình quan tâm.

“Đúng đúng đúng, Vô Tình ăn nhiều một chút!” Lực chú ý lập tức bị dẫn đi sang hướng khác, Nhiễm Phong Đình cũng vội vàng gấp thức ăn cho nàng, ngoài miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại. “Mấy tháng nay, ta đã cho người ăn không thiếu một ngụm, sao vẫn không thấy người thêm miếng thịt nào a? Thân mình ốm như thế, sau này nếu thay ta sinh dưỡng con cái sẽ rất vất vả –”

Phốc!

Lại phát huy tinh thần ăn ý, hai vị trưởng bối làm cha mẹ nghe vậy liền đồng thời phun đồ ăn trong miệng ra.

Loại đề tài này hần cũng dám nói ra miệng ngay trước mặt trưởng bối a?

Vừa thẹn vừa bối rối, mặt Dịch Vô Tình thoáng chốc đỏ bừng, động tác trên tay không nhanh không chậm gấp một cái trứng, nhét ngay vào cái miệng rộng không biết giữ gìn kia, mặc hấn trợn to mắt, “Ồ ô ô” kháng nghị, lạnh lùng giận dữ nói một câu –

“Người câm miệng!”

Ban đêm, trong hành lang gấp khúc của Nhiễm gia trang, một bóng đen lén lút chuồn êm về hướng khách phòng.....

Ồ..... Nương thật đáng giận! Cả đêm cứ bám lấy Vô Tình thì thôi đi, đã vậy còn hẹn nàng ngày mai cùng đi Tây hồ ngắm cảnh tuyết, thấy ánh mắt ai oán của hấn còn đắc ý cười mỉa. Rõ ràng là cố ý trêu chọc người ta, không cho hấn có cơ hội ở cùng với Vô Tình. Thật sự rất ác liệt!

Người làm mẹ sao có thể đi quấy nhiễu nhân duyên của con mình như vậy a? Thật giận! Thật giận!

Bất quá nàng có Trương Lương kế của nàng, ta có quá tường thê của ta*, không sợ! Thừa dịp nửa đêm không người, lén đi tìm Vô Tình cọ mấy cái, buổi tối mới có thể vui vẻ ngủ ngon.

*Người có Trương Lương kế, ta có quá tường thê: đại loại đồng nghĩa với câu “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”; người có mưu kế lợi hại, ta có phương thức đối phó; tất cả mọi người đều hữu kế sách, kiên quyết không ai nhún nhường ai. Trương Lương kế: Trương Lương là mưu sĩ dưới trướng của Lưu Bang, đã hiến nhiều kế hay giúp Lưu Bang diệt Tần lập Hán, trở thành Hán Cao Tổ. Quá tường thê (thang mây): Tương truyền, có một lần, Sở Vương phái Công Thâu Ban (Lỗ Ban) chế tạo thang mây (thang dài dùng để công thành hoặc chữa cháy) để tấn công Tống quốc. Mặc Tử hay tin, vội vàng tìm gặp Công Thâu Ban, nhờ người này giúp đỡ nhưng bất thành. Mặc Tử lại đi thuyết phục Sở Vương thì ông này lấy cớ đã lỡ làm thang mây rồi nên phải đánh Tống quốc. Mặc Tử đành thuyết phục Sở Vương đóng trận giả, ban đầu là Mặc Tử thủ thành, Công Thâu Ban thủ thành, sau đó đổi lại. Trận đầu, Công Thâu Ban bày ra 9 loại binh pháp, Mặc Tử đều thắng. Trận sau, Mặc Tử khiến Công Thâu Ban thua 3 trận liên tiếp và đầu hàng. Mặc Tử còn nói mình đã dạy cho 300 đệ tử mỗi người một loại binh pháp của mình. Sở Vương nghe vậy liền không đánh Tống quốc nữa.

Nghĩ vậy, Nhiễm Phong Đình cả người hớn hở, tâm thần lâng lâng, dưới chân vội chạy nhanh hơn đi tìm người, nhưng mới vừa tới chỗ rẽ nơi hành lang, tiếng nói chuyện rất nhỏ theo gió đêm bay tới, khiến hấn không khỏi sững sốt, thân hình theo bản năng rụt trở về, tò mò tập trung nghiêng tai lắng nghe.....

“Nhan cô nương, đã trễ thế này, có việc gì sao?” Đứng trước cửa phòng, Dịch Vô Tình khẽ nhú mày liếc nhìn Nhan Hương Phù đêm khuya tới chơi, thầm buồn bực nghĩ nàng ta và mình có gì để nói đâu?

Trùng mắt nhìn nữ tử thần sắc thanh lãnh trước mặt, Nhan Hương Phù tốt cuộc búng nổ cục tức ghen cả đêm, ngũ quan nguyên bản tuyệt mỹ nay vì ghen tị mà vặn vẹo biến hình. “Người nếu thông minh, nên hiểu được chân chính người trong lòng biểu ca là ta, không phải người!”

Nghe vậy, Dịch Vô Tình chẳng những không bị chọc giận, ngược lại khẽ nhún đuôi lông mày, kỳ quái hỏi lại: “Nhan cô nương nói với ta chuyện này là có dụng ý gì?”

“Đương nhiên là muốn người mau mau rời đi, đừng dây dưa biểu ca nữa!” Tự cho là đúng kêu lên, thần thái Nhan Hương Phù ngạo mạn đến cực điểm.

Dây dưa? Nàng dây dưa Nhiễm Phong Đình?

Cảm thấy cách nói này cực kỳ thú vị, Dịch Vô Tình nhin không được bật cười lắc đầu.

“Người không chịu rời đi biểu ca?” Thấy nàng lắc đầu, nghĩ rằng nàng không đáp ứng, Nhan Hương Phù lại tức giận, hỏn hển mắng, “Người thực không biết xấu hổ! Câu dẫn Quân công tử, nay lại đi câu dẫn biểu ca, thực không biết xấu hổ!”

“Cho dù ta không biết câu hồ, câu dẫn biểu ca người, vậy thì sao?” Lạnh nhạt hỏi lại, Dịch Vô Tình cảm thấy tâm tính của mình thật đáng khen. “Người yêu thích Quân công tử, ta đây có câu dẫn Phong Đình hay không thì liên quan hệ gì đến người?”

Bị nói cứng họng, sắc mặt Nhan Hương Phù nháy mắt đỏ lên, lập tức giận dữ thốt lên, “Cho dù ta thích Quân công tử, biểu ca cũng chỉ có thể sủng một mình ta, ta không cho hắn đối tốt với cô nương khác!”

Chính mình không thương, lại thích cảm giác được theo đuổi, sủng ái ôn nhu, thỏa mãn hư vinh của bản thân. Thật quá ích kỷ!

Bắt đầu có chút chán ghét, tiếng nói Dịch Vô Tình trở nên lạnh lẽo. “Người rốt cuộc xem Phong Đình là cái gì? Vì sao hắn chỉ có thể đối tốt với một mình ngươi? Hắn cũng có tình cảm, cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc, ngươi nếu không thích hắn, dựa vào gì lại muốn bắt hắn ôn nhu và săn sóc mình?”

Nếu người thật tình thương hắn, hắn cũng yêu người, không cần người nói, ta tự nhiên sẽ lùi lại, nhưng ta không thấy người đối hắn có chút tình yêu nào. Nếu có, chẳng qua là giống tiểu hài tử thích một món đồ chơi, chơi chán lại bỏ sang một bên, mà khi đứa nhỏ khác thích món đồ chơi kia, muốn giữ lấy, người mới đổi ý, không cam lòng bị người khác lấy đi, lại đi cướp về.”

Bị vạch trần tâm tính vụn vèo, Nhan Hương Phù nghe xong không khỏi mặt mày lúc đỏ lúc trắng, nhất thời không thể phản bác.

“Đừng đùa giỡn với tình cảm của người khác, thái độ ái muội của người đã tra tấn Phong Đình còn chưa đủ lâu sao? Phong Đình không phải là món đồ chơi, hắn là một người, hắn có tâm, cũng có cảm tình, sẽ khổ, sẽ đau khi bị làm tổn thương.” Mặt lạnh liếc nhìn tính ích kỷ của nàng, Dịch Vô Tình cảm thấy những gì Nhiễm Phong Đình trả giá trước đây thực không đáng giá.

“Dù, dù là vậy thì thế nào? Nói đến cùng, gia thế, nhân phẩm của biểu ca đều là thượng thừa, đối với ta lại là yêu chiều sủng nịch, nếu không tìm được lang quân như ý, gả cho hắn cũng sẽ đảm bảo ta cả đời đều được sủng ái, áo cơm không lo!” Phải! Nàng thừa nhận chính mình ích kỷ, nhưng con người ta nếu không vì mình, trời tru đất diệt, vì bản thân so đo lại có gì không đúng?

Cho nên, nàng tuyệt không thể để biểu ca bị nữ nhân tư sắc bình thường này cướp đi, tuyệt không thể!

“Người thực ích kỷ!” Lắc đầu, Dịch Vô Tình nhịn không được vì sự tư lợi của nàng mà kinh hãi.

“Bất luận ta là ích kỷ cũng tốt, là tham lam cũng thế, tóm lại, không cho người cướp đi biểu ca của ta!” Căm giận đem lời nói hết, Nhan Hương Phù hừ lạnh một tiếng, bỏ đi không quay đầu lại, không chút nề nang.

Nhìn theo thân ảnh nàng dần dần đi xa, rốt cục biến mất trong bóng đêm, Dịch Vô Tình lắc đầu thở dài, đang định trở lại phòng, khóe mắt chợt nhìn đến khúc quanh đang chậm rãi hiện lên thân ảnh quen thuộc, khiến nàng không khỏi kinh ngạc đến dậm chân.

“Người..... Đều nghe được?” Trầm ngâm quan sát nam tử đang từ từ đến trước mặt mình, ánh mắt nàng đầy quan tâm và lo lắng.

“Nghe được!” Chưa xót cười, Nhiễm Phong Đình thế nào cũng không ngờ Nhan Hương Phù sẽ tìm đến Dịch Vô Tình, cũng không ngờ chính tai mình lại nghe những lời làm người ta khiếp sợ kia, càng không nghĩ tới trong lòng Nhan Hương Phù, mình chỉ là một cái đảm bảo ột đời áo cơm không lo của nàng thôi!

A..... Thật đáng buồn a!

Nhìn ra nét ảm đạm trong mắt hắn, lòng Dịch Vô Tình không khỏi đau xót, thật sâu hít vào một hơi mới có thể mở miệng. “Người..... Còn có cơ hội!” Nếu hắn vẫn không nỡ buông tay Nhan Hương Phù, giờ phút này trở về vẫn còn có cơ hội.

Hiểu được trần trở trong lòng nàng, Nhiễm Phong Đình nhướn mi. “Vô Tình, ngươi lo lắng cái gì? Ta thừa nhận, nghe Phù muội nói như vậy thực khiến ta bị tổn thương, nhưng là vì chuyện trước đây nên ta ta cảm thấy khó chịu, nay ta sớm bắt tri bất giác thích ngươi, yêu ngươi.....

Trái tim của ta, vòng tay của ta, hết thảy của ta đều chỉ thuộc về một mình ngươi, ngươi muốn ta nắm chắc cơ hội gì? Lòng tham của ta rất nhỏ, không chứa nổi hai nữ nhân, ta chỉ muốn ngươi cho ta cơ hội, ta chỉ cần ngươi a!”

Lời chưa dứt, hắn đã kích động ôm nàng gấu gao trong lòng, hy vọng nàng có thể hiểu được tình ý của mình.

Nghe hần tình chân ý thiết nói hết tâm ý, Dịch Vô Tình xấu hổ, đỏ mặt như lá phong, hiểu hần thật tâm với mình, trái tim nhất thời vui mừng bay lên, mỹ mãn chui vào lồng ngực ấm áp dày rộng của hần, lắng nghe tiếng tim đập khiến người ta an tâm, bờ môi khó có dịp ôn nhu cười nở ra lúm đồng tiền.

A..... Nàng hiểu rồi, từ nay về sau, Nhan Hương Phù đã thành chuyện quá khứ!

Trong lúc nhất thời, hai người không tiếng động thắm thiết ôm nhau, đến khi rất lâu, rất lâu sau, nàng mới lại chậm rãi mở miệng –

“Người thực đáng giá nha, nàng ta còn muốn cướp người trở về a!” Mỉm cười trêu chọc.

“Nàng” kia, không nói rõ cũng biết là ai, Nhiễm Phong Đình ai oán cười khổ. “Nàng dù sao cũng là biểu muội của ta, lại không còn người thân nào khác, cũng tổng không thể để nàng một mình cô đơn ở bên ngoài. Nhưng nếu chúng ta ở lại Nhiễm gia trang, mỗi ngày sẽ khó tránh phải chạm mặt, vì để tránh phiền toái phát sinh sau này, trước khi Phù muội xuất giá, cầu người thu lưu ta được không?” Nói đến câu cuối, biểu tình khoa trương đáng thương hề hề đã xuất hiện trên mặt.

Ô — hần sắp biến thành kẻ đáng thương không có nhà để về.

Bị hần chọc cười, Dịch Vô Tình vỗ vỗ khuôn mặt như con chó nhỏ của hần, vẻ mặt rất là đáng thương hại. “Gloan, ta sẽ nuôi một con chó hoang không nhà, không thành vấn đề.”

“Được lắm! Dám cười ta là chó hoang không nhà, vậy hãy xem tuyệt chiêu của chó hoang đây!” Cười to, cố ý lấy lưỡi liếm liếm, lưu lại nước miếng và hương vị của mình.

“A!! Người đừng liếm vào..... Dừng tay..... Không đúng! Cầm mồm.....” Thất thanh cười to, cảm nhận từng trận ứa át và tê dại xúc cảm trên cảm, Dịch Vô Tình vừa thẹn vừa nhột, khuôn mặt nhỏ nhắn cố tránh hành vi như con chó nhỏ của hần.

“Cầm mồm..... Nhiễm Phong Đình, người cầm mồm cho ta.....”

“Không chịu!”

“Để người ta thấy thì còn thể thống gì nữa, mau cầm mồm.....”

“Nửa đêm có ai mà thấy? Người đừng chạy trốn.....”

“Oa..... Cầm mồm a.....”

Dưới bóng đêm, thiên hạ hữu tình, tiếng cười đùa âm ỉ và tiếng mắng xấu hổ nhẹ nhàng vang lên, thật lâu không dứt.....

Hai năm sau, Nhan Hương Phù lại trong một lần xuất ngoại du ngoại, gặp được một vị nam tử tuần tú làm anh hùng cứu mỹ nhân, lang hữu tình, muội cố ý, rốt cục vui vẻ xuất giá.

Nàng vừa gả ra, Nhiễm Phong Đình vốn đã sớm thành thân lập tức mang Dịch Vô Tình về Nhiễm gia trang, hết thấy đơn giản vì nàng đã có mang, sắp lâm bồn, đem về nhà sinh, thứ nhất có song thân chiếu ứng, thứ hai có hạ nhân tùy thị bên cạnh, như vậy hần mới an tâm.

Cứ như vậy, trở về một tháng sau, Nhiễm gia trang rốt cục vang lên tiếng trẻ khóc nỉ non mà hơn hai mươi năm chưa từng nghe –

“Oa oa.....”

“Sinh!” Nhiễm gia ba người đang đứng canh bên ngoài liền nhìn nhau, trăm miệng một lời vui sướng kêu lên, lập tức tranh nhau vọt vào phòng sinh.

Người vừa được làm cha là kẻ thứ nhất xông vào cướp đứa nhỏ trong tay bà đỡ!!!

“Vô Tình, xem! Nàng nhìn đi, là một đứa con trai béo trắng đáng yêu a!” Hí ha hí hửng ôm con đến bên cạnh thê tử đã suy yếu mỗi một, Nhiễm Phong Đình cảm động lau mồ hôi đầy trán cho nàng, vì nàng vất vả mà đau lòng.

Hơi hơi vươn tay nhìn đứa con đang oa oa khóc lớn, hai mắt Dịch Vô Tình đắm lệ sương mù nở nụ cười. “Con chúng ta thật xinh đẹp.” A! Hoàn toàn không giống mặt khỉ nhiều nếp nhăn như mấy đứa trẻ mới sinh khác, ngược lại trắng nõn xinh đẹp kinh người.

Xinh đẹp?

Vừa nghe đến hai chữ này, nay đã lên cấp thành ông nội, bà nội, Nhiễm gia nhị lão thoát nhìn không lão, ăn ý mười phần liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức xông lên trước, vây quanh giường tranh nhau xem mặt cháu trai, đến khi bộ dạng đáng yêu xinh đẹp của oa nhi vừa vào mắt, hai người cùng không biết nên cười hay nên khóc.

“Lịch đại tổ truyền! Lịch đại tổ truyền a.....” Nhiễm trang chủ lắc đầu cảm thán, không nhin nổi thổn thức.

Cái loại khuôn mặt cơ hồ là từ một khuôn khắc ra, chỉ cần là dòng giống Nhiễm gia, trốn cũng trốn không thoát a!

“Lại là khuôn mặt trêu hoa ghẹo nguyệt.....” Trùng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, béo trắng y hệt con mình lúc sinh ra, Nhiễm phu nhân không thể nói gì nữa, chỉ có thể an ủi vỗ vỗ con dâu, vạn phần thành khẩn đề nghị. “Vô Tình, chờ con của ngươi, tôn tử của ta mọc ra cọng râu đầu tiên, trăm ngàn đừng cho hấn cạo a –”

Ai..... Lại một tên nam nhân trêu hoa ghẹo nguyệt giáng sinh!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-hiep-thinh-bao-trong>